REBECCA CHANCE Fete rele volumul 2

Lira, parte a Grupului Editorial Litera O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777 e-mail: comenzilirabooks.ro

Editor: Vidraşcu şi fiii Redactor: Adriana Marcu Corector: Cristiana Miu Copertă: Florentina Hidor Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României CHANCE, REBECCA

Fete rele / Rebecca Chance, trad.: Graal Soft.

— Bucureşti: Litera, 2013 2 vol

ISBN 978 – 606 – 8494 – 93 – 7 vol. 2 978 – 606 – 8494 – 90 – 6 I. Soft, Graal (trad.)

821.111-31 = 135.1

REBECCA CHAHCE Fete rele

Traducere din limba engleză Alina Rogojan volumul 2

Lira’s

Amber

Amber nu vorbise niciodată atât de mult în viaţa ei. Era efectiv răguşită. Dr. Raf îi întinse un pahar de apă iar ea, ascultătoare, îl luă şi îl bău. Punând paharul pe măsuţa de cafea, ridică privirea spre ochii lui. Erau de culoarea ciocolatei amare, negre; ar fi putut să se uite în ei toată ziua, pierzându-se în profunzimile lor.

Spusese atât de multe, dar nu-i spusese tot doctorului Raf. Nu era în stare. Iar conştiinţa vinovată a acelor lucruri o făcu să roşească şi să-şi coboare din nou privirea spre masă.

— Cum te simţi, Amber? o întrebă el blând. Ai fost foarte curajoasă, dar nu vreau să te obosesc.

— Sunt bine, spuse Amber repede.

Chiar dacă nu era în stare să-şi dezgolească sufletul complet în faţa doctorului Raf, nu voia nici să se lipsească

de prezenţa lui. Aici, în cabinetul lui, despărţită de el doar de o măsuţă de cafea, ar fi putut să întindă mâna şi să-l atingă dacă ar fi fost suficient de curajoasă. îi auzea respiraţia, îi simţea mirosul slab de ferigă verde al loţiunii de după ras, îl privea pe furiş când îşi încrucişa coapsele zvelte sau îşi împreună mâinile când a o asculta. Părul de pe antebraţele lui, încheieturile puternice, felul în care cutele mânecilor suflecate ale cămăşii sale se lipeau pe muşchii lui chiar sub coate; ar fi putut rămâne acolo fericită la nesfârşit, absorbind fiecare detaliu al parfumului lui, al mişcărilor şi al cuvintelor lui.

Deşi doctorul nu vorbise prea mult în ultima oră. Se mulţumise să asculte, părând complet fascinat de tot ceea ce avea ea să-i spună.

— Eşti încă destul de slăbită, observă el, zâmbindu-i. Nu prea ţi-a rămas mai nimic în stomac din ceea ce ai mâncat în ultimele patruzeci şi opt de ore.

Amber se foi jenată, iar el continuă:

— Asta e complet normal când apare sevrajul de narcotice. Trebuie să ne asigurăm că eşti hidratată, desigur, şi îţi vom da medicamente care să facă trecerea mai uşoară. O privi plin de compasiune: Din câte mi-ai spus adineauri, ai început să foloseşti narcotice de la paisprezece ani, şi le-ai folosit încontinuu de atunci, corect? Când mama ta îţi dădea pastile ca să te calmeze la sesiunile fotografice ca model.

Amber aprobă din cap, cu părul căzându-i peste faţă. Îşi petrecuse ultimele două zile în aripa medicală a clinicii Cascabel, zgâlţâită de spasme de vomă. Înainte de această sesiune cu dr. Raf nu apucase decât să-şi perie părul şi să-şi aplice puţin balsam de buze colorat Carmex.

Surprinzându-şi reflexia în oglindă, tresărise văzând cât de rău arăta. Dar de îndată ce se aşezase în fotoliul din faţa doctorului Raf şi îi întâlnise privirea calmă, uitase complet de cum arăta. Nimic nu mai conta cu adevărat câtă vreme se afla în aceeaşi încăpere cu el.

— Iar mama ta e în L.A. şi ea, spuse dr. Raf, fără a o formula ca întrebare. Ei bine… îşi privi notiţele. Suntem

încă la început, desigur. Dar va trebui să gândim o strategie pentru recuperarea ta. Să ne asigurăm că nu cazi din nou în capcana vechilor obiceiuri.

„E atât de plin de tact”, îşi spuse Amber, simţind un val de recunoştinţă inundându-i inima faţă de cât era de atent să nu o jignească, „dar ştiu exact la ce se referă”.

— A făcut-o cu cele mai bune intenţii, spuse Amber repede, ridicând capul. Matka credea doar că mă ajută. Fiindcă eram atât de înspăimântată la acele sesiuni foto pentru reviste. Îşi aminti de editorii de modă, înţepând-o şi împungând-o, băgând ace în ea, prinzând hainele în jurul ei cu clipsuri pentru hârtie, comentând cu voce tare despre defectele ei, în vreme ce ea stătea acolo, tremurând ca o frunză. Dacă Matka nu mi-ar fi dat acele pastile, n-aş fi reuşit să-mi fac munca. Şi trebuia s-o fac! Nu puteam să ne întoarcem la Margate. Înghiţi în sec. Matka îşi cheltuise toţi banii pentru a ne aduce la Londra să facem turul agenţiilor de modele. Trebuia să am succes. Primeam atâtea proiecte şi eram obligată să le realizez cu succes.

Mintea îi fu năpădită de amintiri din ultima noapte petrecută în Mayfair, şi simţi un nod în gât, dar se strădui să meargă mai departe.

— Ea muncise ca prostituată, murmură Amber, forţându-se să nu-şi desprindă privirea de pe dr. Raf, văzând doar simpatie pură în ochii lui când continuă: Ani şi ani la rândul. În tot acel timp eu am crezut că făcea curăţenie în birouri, dar ea... înghiţi nodul. De asta era atât de disperată să mă realizez ca model. Orice era mai bine decât aşa ceva.

Începu să-şi frământe degetele în poală, observând că lacul de unghii era prea ciobit pentru a mai putea fi reparat:

— Tot ceea ce a făcut – totul – a fost pentru mine, insistă ea. Am ştiut asta dintotdeauna. Voia să îmi ofere o viaţă mai bună. Şi poate că eram puţin cam tânără, dar multe fete încep de la vârste fragede în ziua de azi.

Doctorul Raf aprobă din cap cu o expresie neutră.

— Când ai aflat cum îşi câştigase existenţa mama ta?

o întrebă blând.

Pe o voce subţire, Amber recunoscu:

— În noaptea în care… Ezită, dar dr. Raf nu o grăbi să continue; aşteptă la fel de calm ca întotdeauna, în noaptea în care am luat prea multe pastile.

— Supradoza ta accidentală, sugeră el.

— Aşa a fost. Adică a fost un accident. Ridică mâna şi îşi dădu părul pe spate, uitând de orice urmă de vanitate, dorindu-şi sincer să-l convingă pe dr. Raf că nu încercase să se sinucidă. M-am tot gândit la asta şi sunt sigură că a fost un accident! Voiam doar ca totul să înceteze pentru o vreme. Nu pentru totdeauna.

Ochii ei verzi se aţintiră asupra ochilor lui preţ de o clipă îndelungată, ameţitoare. Şi dr. Raf fu cel care clipi primul, plecându-şi capul şi întrerupând contactul vizual. Îşi privi din nou notiţele, răsfoind solemn paginile şi încrucişându-şi din nou picioarele.

— Spune-mi, zise el, prietenul tău ştie cât de gravă era dependenţa ta de medicamente cu reţetă?

— Prie… Amber roşi. Tony?

„Nu e prietenul meu!" ar fi vrut să-i arunce, ca o adolescentă cuprinsă de o pasiune disperată, hotărâtă ca obiectul interesului ei să ştie că nu avea pe nimeni. „Dar dacă îi spun doctorului Raf că Tony nu e prietenul meu, următoarea lui întrebare va fi de ce ar fi dispus cineva să plătească atât de mult, să ne aducă pe mine şi pe Matka peste Atlantic cu avionul şi s-o instaleze într-o casă confortabilă şi să-mi plătească toate cheltuielile legate de clinică, dacă nu am o relaţie cu el…

Acela era adevărul pe care nu putea să i-l mărturisească doctorului Raf. Îi fusese greu şi să-i spună despre trecutul mamei sale; lui Amber i-ar fi fost imposibil să admită că şi ea procedase la fel ca Slava pentru a câştiga bani. Chiar dacă Slava se coborâse la cea mai joasă formă a activităţii, stând la colţuri de stradă, intrând în maşini sau retrăgându-se pe alei cu bărbaţi străini, în timp ce Amber fusese dusă cu elicopterul la hoteluri de cinci stele de către bărbaţi multimilionari care îi oferiseră

cadouri scumpe, genţi Vuitton şi bijuterii, şi bacşişuri generoase, în fond, dacă stăteai să judeci drept. Slava şi Amber erau exact la fel. Amândouă făcuseră sex pe bani. Prin urmare ambele fuseseră prostituate.

„Aşchia nu sare departe de trunchi”, îşi spuse Amber, simţind lacrimile ce stăteau să izbucnească. „Nu mă va mai privi niciodată la fel dacă va afla adevărul. Nu voi mai vedea niciodată acea simpatie în ochii lui. Nu pot să-i spun vreodată”.

Fără să-şi dea seama, Amber îşi împinsese fotoliul în spate şi se ridicase. De data aceasta era suficient de sigură pe picioare şi nu avu nevoie ca doctorul Raf s-o prindă.

— Sunt foarte obosită, spuse rapid. Trebuie să merg să mă întind.

— Desigur. Doctorul sări în picioare, cu o expresie încruntată pe chipul lui frumos. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să las sesiunea noastră să se prelungească atât de mult. E vina mea. Odihneşte-te, şi ne vedem mâine la terapia de grup, bine?

Stăteau acum faţă în faţă, fără a mai fi despărţiţi de măsuţa de cafea. Fără a-şi da seama ce voia să facă.

Amber întinse mâna în faţă, spre doctorul Raf. Ridică şi el mâna pentru a o întâlni pe a ei. Degetele li se atinseră uşor timp de o fracţiune de secundă, o atingere uşoară ca aerul; cu siguranţă nu strângerea de mână vioaie care ar fi putut pune capăt, în mod normal, unei consultaţii între doctor şi pacient.

Dr. Raf îşi retrase brusc mâna ca ars, îndesând-o în buzunar, şi se îndepărtă de Amber, lovindu-se de fotoliu. Îşi drese vocea cu zgomot.

Amber se întoarse, pornind în fugă spre uşă. „Sunt aşa o idioată!” se mustră singură. „Unde mi-a fost capul?”

Apoi recunoscu, bâjbâind neîndemânatică după clanţă: „Nu mi-a fost capul la nimic. Voiam doar să-l ating”.

Era înnebunită să iasă, să scape de propria umilinţă. De cealaltă parte a uşii se afla fata de la sesiunea de terapie desfăşurată cu vreo câteva zile în urmă, tipa bosumflată cu părul blond intens tuns bob. Petal era

numele ei.

— Dumnezeule! în sfârşit! Aştept de ore întregi, îi aruncă Petal cu răutate. Sesiunea mea era programată să înceapă de mult.

Ochii lui Petal erau conturaţi din belşug cu creion negru; combinat cu părul galben narcisă şi pielea albă ca de mort, o făcea să arate ca o păpuşă gotică. Asemănarea era întărită de colanţii negri rupţi şi de tricoul cu dungi.

— Îmi pare rău, spuse Amber.

— L-ai monopolizat pe dr. Raf ore întregi! E complet nedrept! Şi egoist! se plânse Petal furioasă.

— Petal! Dr. Raf apăru în spatele lui Amber. Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi…

Petal îl privi cu ochi mari, plini de adoraţie.

— Nu-i nimic, spuse, pe un ton aducând puţin a oftat. Ştiu că nu e vina ta.

Şi, făcându-şi loc pe lângă Amber, Petal intră graţioasă în cabinetul doctorului Raf, trântind uşa în urma ei atât de violent încât Amber fu nevoită să sară într-o parte pentru a nu fi lovită.

Revenind în camera pe care o împărţea cu Skye, o găsi pe aceasta ghemuită pe patul ei. Era îmbrăcată în halat de casă, părul îi era prins într-o coadă de cal, iar pe faţă nu avea nici urmă de machiaj; arăta ca şi cum de-abia ar fi ieşit de la duş. Avea căşti în urechi şi un caiet deschis în braţe. Amber fu nevoită să se oprească în faţa ei, făcându-i cu mâna, ca Skye să observe că mai era cineva în încăpere.

— O, bună, spuse ea scoţându-şi căştile din urechi, muzica R & B revărsându-se din ele până îşi găsi MP3 playerul şi îl închise. Te simţi mai bine?

— Doctorii spun că ce-a fost mai rău a trecut, zise Amber, aşezându-se pe propriul pat Cel puţin, aşa sper.

Skye se strâmbă.

— Nu cred că e foarte plăcut, spuse ea înţelegătoare. Deci, te mută înapoi în cameră acum?

— Da – tocmai am vorbit cu dr. Raf, spuse Amber, atât de îndrăgostită încât simţea un mic fior de plăcere de

fiecare dată când îi pronunţa numele. A spus că sunt mai bine.

— Oo, dr. Rafl rânji Skye. A fost grozav când te-a dus în braţe de la terapia de grup. Dr. Lucy îţi arunca săgeţi din priviri. Iar Petal saliva de invidie. Mă surprinde că n-a leşinat şi ea.

— O, Doamne, Petal… Amber se schimonosi. Tocmai a ţipat la mine fiindcă sesiunea mea cu dr. Raf s-a prelungit mai mult decât era programat. Chiar nu mă agreează deloc.

— Păi la ce te aşteptai? spuse Skye râzând. Mai întâi trânteşti un leşin bun de pus pe coperta unui roman de dragoste, apoi îi întârzii doza de dr. Raf! E singurul lucru pentru care mai trăieşte în momentul de faţă! îl urmăreşte peste tot ca un căţeluş! Ai văzut cu ce ochi îl priveşte?

Amber confirmă din cap.

— Are probleme majore cu tatăl ei, spuse Skye sentenţios. Crede-mă. Adică tatăl ei e Gold. Toţi oamenii din lume au o pasiune pentru el, iar din câte spune ea, nu a petrecut aproape deloc timp doar cu el. Aşa ceva e imposibil să nu te dea peste cap.

Amber luă o pernă de pe pat şi se ghemui cu ea în poală, strângând-o în braţe. Skye reuşise deja s-o facă să se simtă mult mai bine în privinţa confruntării cu Petal.

— Încearcă doar să nu-i ieşi în cale, o sfătui Skye. Este ca o rană deschisă acum.

— În regulă, spuse Amber. Mulţumesc.

— Cu plăcere. Skye oftă, privindu-şi caietul. Dr. Lucy mi-a spus să încerc un exerciţiu de asociere liberă, dar nu mă descurc deloc. Ştii? Când scrii tot ceea ce-ţi trece prin cap? Sunt atât de plictisită încât chiar am încercat să fac asta şi vreo oră n-am făcut altceva decât să scriu „La la la scoateţi-mă de aici”, la nesfârşit. Uite. Ridică în aer caietul deschis ca Amber să-l vadă.

Amber nu se putu abţine să nu zâmbească uşor.

— Tu pari – nu ştiu – normală, spuse ea înainte să apuce să se gândească. Adică, îmi pari o… o persoană fericită. Nu ca mine şi Petal. Reflectă puţin. Sau ca restul

tipilor de la terapia de grup. Nu Joe. Tu eşti ca Joe – amândoi păreţi… fericiţi. Se simţi foarte incoerentă. Cred că ce încerc să spun e că eu sunt foarte rău dată peste cap. Şi văd că majoritatea celorlalţi de aici sunt la fel. Dar tu nu pari dată peste cap. Deloc.

— Interesant, spuse Skye, privind-o pe Amber concentrată. Dr. Lucy consideră că ceea ce ea numeşte „faţada mea veselă” e doar o mască menită să acopere tot felul de rahaturi adânc îngropate.

— Dar nu e aşa, nu? spuse Amber, fără a şti de ce.

— Ha! Skye izbucni în râs. Se aplecă în faţă, întinzând o palmă spre Amber, care avu nevoie de o clipă până să-şi dea seama că trebuia să bată palma cu cealaltă fată. Nu, nu e! Eşti mai deşteaptă decât dr. Lucy. Şi ştii ce? închise caietul şi îl aruncă pe podea. Ai dreptate şi în privinţa lui Joe. Rânji obraznic. Nu e nimic în neregulă nici cu omul ăla.

— Atunci de ce te afli aici?

Skye ridică din umeri, ferindu-şi privirea.

— Le-am spus tuturor la terapia de grup, ţii minte? Am un protector bogat care m-a obligat să vin aici. Eu accept să fac reabilitare pentru „dependenţa de sex” – ridică degetele şi desenă în aer ghilimele –, iar el mă instalează într-un mic cuibuşor de nebunii confortabil.

Se strâmbă din nou. Nu sunt o dansatoare chiar atât de talentată, ştii? Toate fetele de la club îşi doresc să ajungă ca Diamond. La asta visează.

Văzând faţa inexpresivă a lui Amber, detalie:

— Dansatoarea de spectacole burleşti care poartă diamante adevărate pe costumul ei? Are propriul spectacol în Vegas acum? Şi apare la televizor în reclamele alea la votcă? Dar ea e foarte bună. Adică e o vedetă. Nu sunt nici pe departe o dansatoare la fel de bună. Mă scot cu asta şi ăştia. Arătă spre faţa ei drăgălaşă şi sânii fermi. Asta e tot ce am. Pun mâna pe un protector cu bani, îl fac să-mi cumpere un apartament, să-l treacă pe numele meu… Ascultă, nu zic că aş fi un model în viaţă, dar atâta mi-a oferit viaţa şi încerc să profit la maximum de ceea ce am.

Skye plecă acum capul într-o parte, privind-o pe Amber, sfidând-o să îndrăznească să o judece.

— Adică, tu eşti supermodel, continuă ea. În schimb există o grămadă de fete care arată ca mine.

— Nu. Amber clătină din cap vehement. Nu sunt nicidecum un supermodel. Şi am intrat deja în perioada de declin, oricum. Douăzeci şi şapte de ani sunt echivalentul a şaizeci în lumea modei, crede-mă. Şi singurul motiv pentru care mă aflu aici e că şi pentru mine plăteşte cineva, se trezi Amber mărturisind. Un fel de protector cu bani.

— Serios? Skye îşi arcui sprâncenele.

— L-am cunoscut prin intermediul activităţii de model, spuse Amber, încercând să rămână cât mai aproape de adevăr, atât cât îndrăznea. Pentru el contează doar cum arăt. Habar nu are cine sunt. Făcu o pauză. Ceea ce nu e tocmai vina lui, adăugă Amber, surprinzându-se singură. Fiindcă nici eu n-am habar cine sunt.

— O, scumpo… Skye se lăsă să alunece de pe patul ei şi se aşeză pe cel al lui Amber, lângă ea, prinzând-o de mâini şi strângându-i-le. Am cunoscut o grămadă de fete, crede-mă, spuse Skye sec. Nu poţi să faci meseria mea fără să reuşeşti să evaluezi fetele dintr-o privire. Şi, oricine ai fi, mie mi se pare că eşti destul de bună.

Amber crezu că avea să izbucnească în lacrimi. Apoi, spre marea ei surpriză şi chiar mai mare plăcere, îşi dădu seama că îi zâmbea lui Skye în schimb.

— Haide, spuse Skye, ridicând-o pe Amber în picioare. Să mergem în grădină să stăm puţin la soare.

Trăgând pe ea un tricou şi o pereche de pantaloni scurţi, Skye porni înainte spre grădină. Se opri, şi cele două fete rămaseră în pragul terasei, studiind priveliştea: aerul de afară era încărcat şi cald după cel condiţionat din clădire. Flori violete de bougainvillea se întindeau pe zidul din spatele fântânii, iar palmierii de pe terasă formau un ba dachin de frunze, printre care soarele se strecura jucându-se pe dalele de piatră.

Brian era aşezat lângă fântână, trecându-şi leneş mâna prin apă, cu o expresie posomorâtă. Şi, întins pe

şezlongul său preferat de pe peluză, cu fumul gros al unui trabuc ridicându-se în aer deasupra lui, se afla Joe Jeffreys cu toţi cei o sută optzeci şi cinci de centimetri ai săi, purtând o cămaşă în stil tropical descheiată, ce îi dezvăluia abdomenul bine lucrat, tare ca piatra, bronzat în nuanţe aurii. Lumina soarelui se reflecta de pe catarama curelei ce îi strângea blugii albaştri vechi şi spălăciţi. Arăta ca tipul din reclama Marlboro; nu-i lipsea decât pălăria pentru ca imaginea să fie completă.

Îndreptându-şi privirea peste peluză le observă pe Amber şi pe Skye, şi un zâmbet uriaş se întinse pe chipul lui frumos, iar în ochii albaştri i se aprinse o sclipire de entuziasm. Ridică mâna ce ţinea ţigara şi le făcu semn fetelor să i se alăture.

Skye ezită o clipă.

Joe strigă:

— Bună, Amber! Mă bucur să te văd pe picioare!

Skye îi spuse repede lui Amber:

— Suntem prietene, aşa-i? Noi două?

Amber o privi pe Skye, derutată. Skye o fixa cu ochii ei mari şi albaştri în care licărea ceva ce aducea foarte mult a rugăminte.

„N-o cunosc aproape deloc”, îşi spuse Amber, luată prin surprindere. „Dar s-a purtat foarte frumos cu mine. Şi am nevoie de prieteni. Am mare nevoie de prietene”.

— Să dea, răspunse Amber prudent.

— Atunci vrei te rog să-mi faci o favoare uriaşă? o rugă Skye. Vrei te rog s-o laşi mai moale cu Joe?

— Nu înţeleg…

— Are o întreagă fantezie despre tine în care tu eşti ca o pasăre rănită. Şi nu vreau să-i fie distrasă atenţia de la mine, rosti Skye pe o voce scăzută. Ar putea fi calea mea de a scăpa de toate, ştii? în plus – arătă din cap spre Joe –, sincer nu cred că ai chef acum de o relaţie secretă cu unul dintre cei mai celebri bărbaţi de pe planetă, pe la spatele uneia dintre cele mai faimoase femei de pe planetă. Trebuie să ai grijă de tine, iar asta e o sarcină care îţi va ocupa tot timpul, în momentul de faţă.

Amber nu se putu abţine să nu zâmbească. Skye era suficient de deşteaptă cât să pună problema foarte eficient, şi avea perfectă dreptate. „Ultimul lucru de care am nevoie e să apar prin toate revistele de scandal sau să fiu urmărită peste tot de paparazzi. Skye a avut suficient tact cât să nu-mi spună asta pe faţă, dar m-aş reapuca imediat de pastile cu atâta stres”.

Aprobă din cap, recunoscând adevărul a ceea ce spusese Skye.

— Şi crezi că tu îi poţi face faţă? o întrebă, cu o expresie serioasă în ochii ei verzi.

— Stai să vezi! spuse Skye imediat. Inspiră, jucându-se cu părul prins în coadă. Nu vreau să crezi că sunt o curvă fără scrupule, adăugă. Jennifer – logodnica lui – este lesbiană. Toată povestea e pentru publicitate. Adică trebuie să se bucure şi el de sex de undeva. O fixă pe Amber cu o privire fermă. O să am grijă de tine aici. Orice ai nevoie, te poţi baza pe mine. Şi mi-l laşi pe Joe mie, în regulă?

— În regulă, consimţi Amber, în timp ce Joe le strigă:

— Doamnelor! Nu veniţi să-mi ţineţi companie?

— Ei bine, dacă tot ne rogi atât de frumos... îi strigă Skye drept răspuns, adresându-i cel mai fermecător zâmbet al ei în vreme ce ea şi Amber traversară peluza pentru a i se alătura.

Petal

Petal nu-şi mai amintea să se fi simţit vreodată atât de singură în toată viaţa ei.

Era aşezată în salonul comun, lângă singurul telefon pe care aveau voie să-l folosească la Cascabel, cu excepţia unei ferestre de două ore, duminică seara, când îşi primeau înapoi celularele dacă doctorii lor considerau că li se puteau încredinţa telefoanele. Telefonul din salonul comun era de modă atât de veche încât chiar avea cablu; nu puteai să ridici receptorul şi să-l iei cu tine în cameră pentru a discuta în intimitate. Aşadar Petal era nevoită să aştepte acolo, lăbărţată pe canapea, arătând stupid, aşteptând ca prietenul ei să o sune, fiindcă telefonul nu

putea fi folosit pentru a iniţia apeluri, şi după nenumărate hohote de plâns, de implorări şi de rugăminţi, negociase cu dr. Raf o preţioasă convorbire cu Dan, programată la o anumită oră.

Dar aştepta deja de patruzeci de minute, iar telefonul încă nu sunase. Petal simţea că-i vine să-l zgârie pe faţă cu unghiile.

Partea cea mai rea era că un tehnician stătea prin preajmă, făcând ceva fără însemnătate în biroul vecin, dar aflat acolo, de fapt, pentru a urmări conversaţia lui Petal şi a se asigura că nu făcea nimic ce ar fi fost considerat „nepotrivit” la Cascabel. De exemplu, să-i ceară lui Dan să vină până acolo cu avionul şi să-i aducă şi o doză de cocaină cu ocazia asta.

„O, Doamne!”

Telefonul chiar suna! Petal se ridică pe canapea, temându-se că avea halucinaţii din cauză că îşi dorea atât de mult să-l audă sunând. Smulse receptorul din furcă aproape înainte să se fi încheiat primul ton de apel. Petal nu se pricepuse niciodată să amâne plăcerea.

— Dan? oftă în receptor.

— Drăguţă! Hei, nu-mi vine să cred că putem vorbi în sfârşit! Cum eşti?

— De tot rahatul, spuse Petal cu ardoare, înfăşurându-şi cablul telefonului în jurul încheieturii. Total, complet şi al dracului de tot rahatul. Este oribil aici. Urăsc locul ăsta.

— Ei bine, nu ne-am aşteptat niciodată să fie prea plăcut, nu? spuse Dan raţional. Dar ai scăpat deja aproape pe jumătate.

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti, bombăni Petal. Tu nu eşti aici. Oricum, de ce ţi-a luat atât de mult să mă suni? Stau şi aştept de ore întregi!

— Înregistrăm, drăguţă, spuse el mândru. Am scris o piesă pentru coloana sonoră a filmului Zori de zi, îţi vine să crezi? Şi se pare că vor scoate un videoclip! Noi şi nişte vampiri sexy! Grozav, ei? Suntem aşa încântaţi de nici nu-ţi pot spune!

— Pare genial, spuse Petal pe un ton extrem de acid. Mă bucur atât de mult că te distrezi fantastic fără mine.

— O, drăguţă, nu fii aşa! Mi-e dor de tine – eşti prietena mea! Dar credeam că vei fi încântată! E un moment important pentru noi, ştii?

— Am aşteptat ore întregi să mă suni, se plânse Petal cu lacrimile ţâşnindu-i din ochi. Nu ştii cum e aici. Dan. E ca într-o închisoare. Nu pot face nimic din ceea ce vreau. Toată lumea se poartă oribil cu mine. Iar tu n-ai fost în stare nici măcar să mă suni când mi-ai promis…

— Dragă, fii rezonabilă, o rugă el. Nu pot să arunc instrumentele şi să ies din studio în mijlocul unei nenorocite de piese, nu? Am ieşit imediat ce am putut. Vrei să ţi-l dau la telefon pe unul dintre băieţi să-ţi confirme?

— Probabil ai o tonă de fane care aşteaptă în faţa studioului chiar acum, nu-i aşa? spuse Petal, săpându-şi singură groapa. Unde eşti – în Air?

— Da, dacă tot m-ai întrebat.

Petal îşi imagină studiourile mari găzduite într-o fostă biserică victoriană din cărămidă roşie de pe Haverstock Hill în Hampstead; locuise practic acolo în perioadele când tatăl ei sau prietenii lui înregistrau albume. Ea şi Tas se simţiseră foarte bine acolo, rătăcind printre celelalte studiouri, fie alintate, fie ţinta flirturilor altor muzicieni şi producători, tratate ca nişte mascote de personalul de la înregistrări; cea mai bună parte era faptul că puteai să intri şi să ieşi relaxat când voiai, trecând pe lângă şcolăriţe şi fane adolescente şi fani înrăiţi campaţi în parcare, stând abătuţi pe riduri, aşteptând răbdători să apară idolii lor, aruncându-le priviri dispreţuitoare şi invidioase lui Petal şi Tas, care aveau permise de acces peste tot.

— Te aşteaptă o grămadă de fete afară, nu-i aşa? continuă Petal. Îţi fac ochi dulci, încearcă să-ţi dea numărul lor de telefon?

— Drăguţă, întotdeauna sunt fete, dar…

— Ştiam eu! E atât de nedrept! izbucni Petal, plângând în hohote acum. La naiba, eu sunt prizonieră aici,

iar tu ţi-o tragi cu jumătate din Londra!

Chiar şi Dan, cu temperamentul său blând şi liniştit, avea o limită.

— Ei, stai aşa, drăguţă, spuse el furios. Ai mers prea departe. Ţi-am promis că am să te aştept şi asta fac. A trebuit să chiulesc de la o sesiune de înregistrări al naibii de importantă ca să te sun – toată lumea aşteaptă să mă întorc în studio şi râd de cât tam-tam am făcut ca să te sun –, iar acum tu mă iei în şuturi!

— Mi-e oribil de urât aici! plânse Petal. Iar tu te distrezi fără mine!

— Lucrez! protestă Dan.

— Ei bine, scuze că te-am deranjat! strigă Petal. Cât de incredibil de al naibii de egoist din partea mea să te oblig să mă suni când tu lucrezi! Am s-o tai dracului şi-o să te las să lucrezi!

Trânti receptorul, cu ţăcănit de plastic lovind plastic, cu pulsul gonindu-i de furie. Apoi îşi încrucişă braţele şi se holbă la el, aşteptându-se sincer ca Dan să sune din nou şi să-şi ceară scuze.

Dar el nu o făcu.

Apoi, cinci minute mai târziu, când Petal înţelese că nici n-avea s-o facă, luă telefonul şi îl izbi de perete.

— Hei! Daniyel apăru imediat din birou. Ce se petrece aici?

Petal era în culmea isteriei.

— Urăsc locul ăsta! hohoti ea. Voi toţi încercaţi să-mi distrugeţi viaţa!

— Haide, scumpo, ştii că nu e aşa, spuse Daniyel pe un ton liniştitor. Dar nu poţi să arunci cu obiecte doar fiindcă eşti nefericită acum.

— Nici măcar nu am o poză cu el! se plânse Petal. Nici măcar n-am apucat să-mi fac rost de o poză cu el!

Arăta atât de deznădăjduită, cum stătea strânsă ghem pe canapea şi plângând din tot sufletul, încât Daniyel reflectă preţ de o clipă, apoi se răsuci pe călcâie şi se întoarse în biroul ei, de unde ieşi cu mobilul negru şi ţintuit cu pietre strălucitoare al lui Petal.

— Poftim, spuse, întinzându-i-l lui Petal. Nu ar trebui să fac asta. Iar dacă te văd dându-te din nou în petic sau încălcând oricare dintre reguli, ţi-l iau înapoi cât ai zice peşte. Acum ridică telefonul pe care l-ai aruncat şi pune-l la loc pe masă înainte să ţi-l dau pe ăsta.

Petal se grăbi să o asculte, punând telefonul la loc, apoi luându-şi mobilul. Cu privirea luminoasă, o porni imediat, arzând de nerăbdare să-l sune înapoi pe Dan.

— Nu are semnal! spuse ea, profund dezamăgită.

Daniyel rânji:

— O, nu, scumpo. Nu sunt chiar atât de drăguţă. Avem un sistem de bruiaj – triangulăm semnalul de pe diverse clădiri, sau ceva de genul ăsta. Poţi să te uiţi la poza cu prietenul tău cât vrei tu, dar nu poţi să-l suni în afara orelor stabilite pentru utilizarea celularelor. Nu va mai apărea o altă fereastră până mâine: Şi am să te supraveghez până atunci, să văd dacă te porţi bine, în regulă?

— O, rahat, spuse Petal, profund dezamăgită.

Răsucindu-se pe călcâie, porni târşâit pe coridor, îndreptându-se spre grădină. Voia să se arunce în iarbă, la umbra unui copac, şi să stea bosumflată după pofta inimii, în intimitate; dar de îndată ce ajunse pe terasă şi cuprinse cu privirea scena de afară, îşi dădu seama că acest lucru nu avea să fie posibil. Joe Jeffreys era întins pe un şezlong la soare; Amber se afla pe un alt şezlong; iar Skye, lacomă ca întotdeauna de atenţie, făcea întinderi în mijlocul peluzei, lăudându-se cu şpagatele ei şi chicotind, sub privirile foarte entuziaste ale lui Joe.

Petal îşi îndreptă privirea spre Brian, care stătea lângă fântână, ascultând muzică la căşti, zgâindu-se la grupul de pe peluză cu o privire vizibil pofticioasă.

„Grozav”, îşi spuse Petal acru. „E ca şi cum aş fi la şcoală. Puştii mişto şi fraierii”.

Petal mai stătuse în compania lui Brian, discutând despre muzică şi trupe care le plăceau, ascultând piese de pe MP3 playerul lui Brian. Dar în momentul acela avea o dispoziţie mizerabilă şi a naibii să fie dacă avea să meargă

să stea cu Brian în grupul inadaptaţilor. Poate dacă Brian ar fi ridicat privirea, ar fi văzut-o, i-ar fi făcut semn să vină lângă el... dar era atât de ocupat să se holbeze la Skye şi la trucurile ei prosteşti încât nici măcar nu remarcă sosirea lui Petal.

„Cel puţin am toată camera doar pentru mine în timpul zilei". Petal se întoarse cu paşi obosiţi în cameră, închise uşa, stinse toate luminile şi se ghemui în pat. Fu copleşită de sentimente de respingere şi de abanaon, şi nu doar fiindcă discuţia ei cu Dan, după care tânjise aşa de mult, fusese atât de dezastruoasă. Toată viaţa ei privise alte femei fiind mai importante pentru tatăl ei decât ea. Când zdreanţa de mamă a ei încă era prin preajmă, acaparase lacomă toată atenţia lui Gold, la început prin faptul că era sexy, iar mai apoi, când privirea lui Gold începuse să alunece şi în alte direcţii, făcându-i scene din ce în ce mai exagerate şi mai nebuneşti. După aceea, parada de prietene, amante şi femei de-o noapte avusese întotdeauna prioritate în ochii lui Gold. Petal fusese mai degrabă o pacoste decât orice altceva.

Toate aceste lucruri erau dezvăluite, în pofida voinţei sale, la terapie, atât în sesiunile de grup, cât şi în discuţiile ei cu dr. Raf. Era dificil şi dureros, iar lui Petal nu-i plăcea câtuşi de puţin. Şi, dintr-un motiv oarecare, faptul că-l văzuse pe Joe cu Skye şi cu Amber retrezea acele amintiri şi mai intens. Era ca şi cum ar fi retrăit la nesfârşit o experienţă negativă. Era vorba de Joe, vedetă de cinema celebră în lumea întreagă şi incredibil de sexy, cu modelul şi stripteuza încercând să sară pe el, din câte îşi dădea seama Petal. Iar pe lângă fetele acelea nimeni nu-i arunca lui Petal nici măcar o privire.

În afară de dr. Raf. El era singura persoană care o privea pe Petal şi chiar o vedea. Când el îşi concentra atenţia asupra ei, se simţea ca fiind singură în toată încăperea. Acasă, la Londra, Petal se înconjurase intenţionat cu o gaşcă de îndată ce acest lucru fusese posibil; Tas, J.C. şi toţi ceilalţi prieteni ai ei cu care petrecea se asigurau că nu rămânea niciodată singură

decât dacă îşi dorea sincer acest lucru. Din clipa în care îl cunoscuse pe Dan, fuseseră practic lipiţi unul de celălalt.

Iar acum, pe lângă faptul că era complet singură, era şi total ignorată de aproape toată lumea.

„Amber intenţionat îl monopolizează pe dr. Raf ori de câte ori are ocazia. E aşa o vacă. O urăsc. Skye se dă la Joe pe faţă, ca o curvă fără scrupule. El are o logodnică, iar lui Skye nici că-i pasă. Şi-o trage cu el chiar aici, în clinică, deşi ambii sunt internaţi pentru dependenţă de sex! Cât de aiurea e!"

Tristeţea, singurătatea şi frustrarea se transformară încet în resentimente. Treptat, în vreme ce stătea întinsă în pat, toate problemele cu care se lupta nepricepută se contopiră, devenind vina lui Amber şi a lui Skye. Ambele se purtau exact ca acele femei din trecutul lui Petal care o călcaseră în picioare pentru a ajunge la tatăl ei. Sau cele de acum, din Londra, care se dădeau pe faţă la Dan.

„Pe Skye o doare-n cot că Joe e logodit cu Jennifer Downs. Iar Amber îi face clar ochi dulci doctorului Raf. Le urăsc pe amândouă".

Skye

Skye nu se aşteptase s-o placă pe Amber câtuşi de puţin. Superbă, fragilă şi atât de vulnerabilă încât toţi bărbaţii de pe o rază de un kilometru ardeau de nerăbdare să aibă grijă de ea şi s-o protejeze de lumea aspră şi crudă, Amber era exact genul de rivală de care se temeau toate fetele în genul lui Skye. Ar fi fost imposibil pentru Skye să se ia la întrecere cu Amber. Fiindcă, chiar dacă toţi bărbaţii în viaţă ar fi vrut să i-o tragă lui Skye, Amber era fata cu care şi-ar fi dorit să se căsătorească.

Şi totuşi, Amber nu se dovedise a fi o devoratoare de bărbaţi, aşa cum se aşteptase Skye. Părea sincer recunoscătoare pentru oferta de prietenie a lui Skye, sincer dornică să-şi deschidă sufletul în faţa ei şi sincer dispusă să nu concureze cu Skye pentru atenţia lui Joe.

Problema, desigur, era că Amber reprezenta o concurenţă prin simplul fapt că exista. Nu avea altceva de făcut decât să intre diafană într-o încăpere, cu bluzele şi

şalurile plutind în urma ei, cu părul castaniu revărsându-i-se pe spate, cu ochii verzi oblici concentraţi pe zări îndepărtate, iar Joe începea să ofteze şi să-i arunce priviri pline de dor.

Iar acum că Amber revenise în dormitorul lor, Skye nici nu putea să se strecoare din cameră noaptea sau să-l aducă pe furiş pe Joe acolo, ca să i-o tragă atât de bine încât toate gândurile la Amber să dispară sub presiunea erecţiei furioase provocate de Skye.

„În plus, trebuie să-l filmez în flagrant!” îşi aminti ferm. „Pentru asta mă aflu aici! Pentru asta sunt plătită!”

Era surprinzător de uşor să uite acest lucru. Viaţa de zi cu zi la Cascabel era neaşteptat de captivantă. În cadrul sesiunilor ei aproape zilnice cu dr. Lucy, Skye se distra grozav oferindu-i acesteia poveşti inventate şi urmărind cum aceasta le răsucea şi le interpreta, ca un copil cu o jucărie nouă, nefiind suficient de deşteaptă ca să-şi dea seama că Skye o minţea cu neruşinare. După părerea lui Skye, dr. Lucy n-ar fi avut ce căuta la Cascabel în general.

„Nu-i pasă absolut deloc de oameni”, îşi spuse Skye când ieşi de la ultima sesiune, privind cum ochii reci, conturaţi cu creion negru, revin imediat asupra hârtiilor din faţa ei, cu o expresie de uşurare la gândul că nu mai avea în cabinet o fiinţă vie cu care să vorbească. „Ar trebui să fie la cercetare, făcând experimente pe animale sau ceva de genul ăsta. Pun pariu că se află aici doar pentru a fi aproape de dr. Raf”.

Pe coridor, drumul ei se intersecta cu cel al lui Dave, infirmierul. Privirea lui o întâlni pe a ei şi acesta îşi smuci scurt capul înspre salonul comun al pacienţilor, ceea ce era un semnal clar.

„Dave e implicat şi el”, îşi aminti Skye. „Mă presează să fac rost de materialele cu Joe. Şi va fi plătit regeşte după ce fac asta. La fel şi eu. Atunci de ce nu mă apuc de treabă?”

Când intră în salonul comun al pacienţilor şi îl văzu pe Joe, cufundat într-un fotoliu, citind o revistă de sport, Skye găsi răspunsul la întrebare în senzaţia de fericire ce o

cuprinse la vederea lui.

„O, la naiba. Chiar îmi place de el. Nu vreau să-i înscenez un flagrant pentru National Investigator: vreau să am o relaţie cu el. Sunt cea mai mare proastă idioată din toată nenorocita asta de lume”.

Joe ridică imediat capul când o auzi pe Skye intrând şi îi aruncă un zâmbet uriaş. Faptul că faţa lui Joe era celebră în toată lumea se baza pe anumite atribute, iar zâmbetul acela era un element esenţial, plin de strălucire, atât de molipsitor încât nu te puteai abţine să nu-i zâmbeşti şi tu. îi aruncă o ocheadă şi puse jos revista pe braţul fotoliului, întinzându-şi confortabil picioarele.

— Păpuşă, aş da o mie de dolari doar ca să te pot invita să mi te aşezi în poală în momentul ăsta, spuse el.

— Ooo, te-ar costa mult mai mult de atât, spuse Skye pe un ton de flirt, aplecându-şi capul într-o parte şi ridicând un şold, stând în faţa lui într-o poziţie care întotdeauna îi făcea pe bărbaţii de la Midnight Lounge să se calce în picioare pentru a-i obţine atenţia. Cer un preţ uriaş pentru unul dintre dansurile mele speciale în poală.

Joe avea o slăbiciune bine documentată pentru stripteuze; de fiecare dată când Skye se referea a cariera ei, ochii lui străluceau de încântare, şi nu făcu excepţie nici de data aceasta. Skye îşi lăsă privirea să-i alunece pe prohabul blugilor lui şi zâmbi satisfăcută.

— Deşi cred că aş putea să-ţi fac o reducere de preţ pentru... ăă, cantitate, adăugă pe un ton sexy.

— O să revenim la asta mai târziu, bine? spuse Joe, făcându-i semn să se apropie. Noi doi, în camera de depozitare, peste o oră? murmură el când Skye ajunse mai aproape. Am rezolvat cu Dave. Daniyel intră în pauză şi nu va fi nimeni prin preajmă.

„Oare pot să găsesc o cale să aduc aduc camera de filmat acolo?” ezită Skye, întrebându-se dacă ar fi fost realizabil.

— Te rog, păpuşă, acceptă! o rugă Joe. Numai la asta mă gândesc de când cu noaptea petrecută în toaletă...

— Arăţi exact ca un câine în călduri, spuse Skye

obraznică. Mare mirare că nu-ţi atârnă limba afară.

— Pot să fac asta, spuse Joe, scoţând limba prin colţul gurii şi începând să gâfâie.

Arăta atât de caraghios încât Skye nu se putu abţine să nu chicotească, suficient de răsunător cât să-i atragă atenţia lui Daniyel, care băgă capul pe uşa deschisă a salonului pentru a vedea ce se petrece.

— Hei, spuse ea pe un ton de mustrare. Contractul pe care l-aţi semnat amândoi când aţi venit la Cascabel interzice flirtul, aţi uitat?

— Daniyel! Joe îşi deschise larg mâinile, în vreme ce Skye se îndepărtă de fotoliul lui. Ştii că eşti singura femeie din viaţa mea!

— Dependenţa e o problemă gravă, Joe Jeffreys, spuse Daniyel, fluturându-şi degetul spre el, dar nici măcar ea nu reuşi să-şi stăpânească un tremur de zâmbet la vederea rânjetului lui. Skye, scumpo, ce-ar fi să vii cu mine şi să te îndepărtezi de această situaţie?

— Situaţie, spuse Joe cu o tristeţe comică. Sunt o situaţie acum.

Daniyel ieşise deja pe jumătate din salon, iar Skye apucă să-i arunce lui Joe o ocheadă de confirmare înainte de a o urma cuminte.

„Duş, ras peste tot, parfum şi cea mai bună lenjerie a mea”, îşi enumeră rapid în gând. „Am timp de-ajuns cât să mă fac perfectă… şi gata să apar pe cameră…”

Chiar în faţa dormitorului ei dădu peste Dave, care se învârtea pe-acolo prefăcându«e că goleşte coşul de gunoi de pe coridor. Aruncă o privire în spatele lui pentru a se asigura că nu venea nimeni, iar Skye, urmându-i exemplul, aruncă o privire în cameră pentru a o căuta pe Amber; nu era acolo.

— Dă-mi poşeta, îi şuieră Dave lui Skye. Am s-o plantez în camera de depozitare. Va fi în funcţiune. Tu doar asigură-te că eşti în faţa ei, bine?

— Am priceput.

Skype dădu o fugă până în cameră şi i-o întinse; Dave o îndesă sub braţul lui, care era atât de mare şi musculos

încât geanta ei de mână dispăru imediat pe jumătate în cutele bluzei verzi ale uniformei.

— Ştii unde e, da? în drum spre grădină. Dar asigură-te că nu te vede nimeni. E după-amiaza liberă a lui Daniyel, aşa că ea nu va putea să-şi bage nasul.

Dave se îndepărtă greoi pe coridor în direcţia camerei de depozitare, iar Skye dispăru în dormitor pentru a da startul sesiunii de înfrumuseţare.

În camera vecină, atenţia lui Petal fusese atrasă de şoapte. Alergând la uşă să asculte, auzise perfect clar ultimele cuvinte ale lui Dave.

Camera de depozitare era echipată cu lumini în tavan, dar Joe nu le aprinsese, de teamă că cineva ar putea vedea că încăperea era ocupată. Dar exista o fereastră înaltă, acoperită cu plasă de sârmă, pe peretele din spate, care lăsa să intre lumină naturală din belşug; suficientă cât Skye să-l vadă pe Joe imediat când se strecură înăuntru. Suficientă, când aruncă o privire rapidă în jurul ei, împingând între timp o scară cu două trepte şi sprijinind-o de uşă pentru a o bloca, cât să găsească locul în care Dave ascunsese camera – în mijlocul unuia dintre rafturile de oţel galvanizat, pline ochi de cutii cu produse de birotică şi de curăţat.

„David a făcut o treabă bună”, îşi spuse Skye, întorcându-se cu faţa spre Joe. „Nu poţi să observi poşeta decât dacă o cauţi”.

— Uau, arăţi atât de bine încât te-aş putea mânca, spuse Joe fericit, studiindu-i fusta scurtă, tricoul mulat şi părul auriu strălucitor, proaspăt spălat.

Era aşezat pe un scaun pliant de metal pe care îl scosese şi îl aşezase în mijlocul încăperii, şi când îi făcu semn lui Skye să se apropie, ea auzi un vâjâit foarte slab când trecu pe lângă camera de filmat. Nimic care să atragă atenţia cuiva care nu o căuta anume, dar un alt semn că scena era pregătită perfect pentru ca planul celor de la National Investigator să meargă ca uns.

Şi, brusc, se opri, cuprinsă de emoţii.

ynu sunt sigură dacă vreau să fac asta, totuşi”.

Îl privi pe Joe.

„Nu m-a luat de sus şi nu m-a tratat ca pe un gunoi, ca şi cum ar putea să mă cumpere, deşi am spus adesea la terapia de grup că la club am primit bani de la bărbaţi. Se poartă ca şi cum noi doi am fi la fel, deşi el e vedetă de cinema, iar eu sunt stripteuză. Ca şi cum am fi doi oameni care se distrează, şi-o pun, fac ceva firesc. Să purtat întotdeauna frumos cu toţi cei de aici. Uite cât de amabil e cu bietul Brian. Nu merită să i se însceneze aşa ceva”.

— Skye? spuse el, simţindu-i ezitarea. Este ceva în neregulă?

„Pe de altă parte, oare nu cumva Joe doar se foloseşte de mine? îşi rezolvă o partidă rapidă aici apoi papa, se întoarce la viaţa lui de cinci stele? Probabil lăudându-se prietenilor lui celebri despre cum şi-a pus-o la reabilitare? O să uite cum mă cheamă în clipa în care urcă în limuzină şi se întoarce în Malibu. Şi cum aş putea să mă opresc acum? Nu am cum să opresc camera fără să mă dau de gol. În plus, nu aş regreta amarnic tot restul vieţii dacă mi s-ar oferi ocazia de a mă înregistra făcând sex cu Joe Jeffreys şi nu aş face-o? Nu trebuie să le dau camera celor de la Investigator dacă decid să nu o fac…”

Înainte să se dezmeticească, se trezi îndreptându-se spre Joe. El se întinse după ea nerăbdător, trăgând-o în poala lui.

— Deci uite cum stă treaba, spuse el, sărutând-o pe gât şi făcând-o să geamă. Tu ai dictat lucrurile data trecută, bine? Şi m-ai scos al naibii din minţi.

— Clientul nostru, stăpânul nostru, reuşi ea să îngaime, deşi Joe începuse să-i muşte mărunt lobul urechii într-un fel ce o făcea să-şi piardă minţile.

— Şi, crede-mă, continuă el, trecându-şi lent limba în jurul urechii ei, nu m-am gândit la nimic altceva de atunci. Simţi, nu? Simţi ce îmi faci, nu-i aşa?

O aranjă în poală astfel încât penisul lui, împingându-se prin blugi, să se frece între picioarele ei, exact unde îşi dorea ea.

— Da… gemu ea, amintindu-şi în ultima clipă să

vorbească încet, udă deja la gândul a ceea ce o aştepta.

— Dar de data asta, spuse el muşcând-o de pielea moale a urechii, eu sunt cel care are un plan. Ce zici, scumpo? Eşti de-acord să mergi pe mâna mea?

— O, Doamne, spuse ea, când mâinile lui îi cuprinseseră sânii şi începură să-i strângă, cu degetele mari alergându-i peste sfârcurile ei tot mai tari. Orice vrei tu, scumpule…

Apoi îşi muşcă buza cu forţă într-un efort uriaş de a nu ţipa ascuţit când mâinile lui îi alunecară pe talie, se strânseră în jurul ei şi o ridicară în aer, aşezând-o în faţa lui. Prinzând-o de tivul fustei i-o ridică până la talie, strângând-o ghem acolo, privindu-i cu apreciere făţişă minusculul chilot de dantelă.

— Eşti fata visurilor mele, ştii asta? spuse el.

Cu un gest cochet, Skye îşi băgă degetele mari pe sub elasticul din talie al chiloţilor.

— Planul tău prevede să-mi dau ăsta jos? îl întrebă.

— Nu vreau să te grăbesc, spuse Joe, deschizându-şi fermoarul de la blugi şi trăgându-i jos până la glezne, dezvăluind faptul că nu purta lenjerie, dar eu am renunţat la chiloţi anume pentru ocazia asta…

Skye îşi coborî uşor banda elastică peste curba şoldurilor, şi, cu o singură unduire senzuală, îşi lăsă chiloţeii să cadă, uşor ca o pană, la picioarele ei; până când bucăţica albă de dantelă moale îi ajunse la glezne, Skye se descălţase deja de papucii cu tocuri pătrate mici şi rămase în faţa lui, goală de la brâu în jos, privindu-l pe Joe lăsându-se pe spate în scaun, cu blugii în jurul gleznelor şi scula ridicată ca stâlpul unui stindard, roşie, umflată, plină şi gata pentru ea.

— Deci ce… dădu ea să spună.

Apoi chiar ţipă. Nu se putu abţine. Fiindcă Joe, manevrând-o la fel de uşor ca pe-o păpuşă de cârpe, o ridică din nou ţinând-o de talie şi o răsuci prin aer. O învârti ca şi cum ar fi fost pe o roată, la o sută optzeci de grade, întorcând-o cu picioarele în aer şi capul în jos, cu părul măturând pentru o clipă podeaua. Înainte să apuce

să îşi recapete respiraţia, se simţi trasă spre el; braţele lui i se înfăşurară în jurul taliei, iar picioarele ei se despărţiră pe după gâtul lui, agăţat fiecare de unul din umeri. Joe îi potrivi poziţia din câteva mutări rapide, aranjând-o exact acolo unde o voia.

— Uau, reuşi ea să murmure din poziţia ei cu capul în jos, chiar aveai un plan…

Apoi nu mai reuşi să articuleze nimic, căci buzele lui Joe se aruncară asupra păsăricii ei cu atâta entuziasm încât ultima parte a propoziţiei i se pierdu într-un geamăt prelung de plăcere.

Joe o ridică doar o idee mai mult, astfel încât îi dădu senzaţia că gura îi acoperea complet păsărică, plimbându-şi limba în jurul ei în cercuri largi generoase, desenând conturul întregii zone, ţinând-o în faţa lui ca o masă îmbelşugată. La 1.85 înălţime, fost fundaş, actor în filme de acţiune care îşi realiza singur cascadoriile şi trăgea de fiare ca un nebun pentru a-şi păstra forma perfectă, Joe era suficient de puternic cât să susţină toată greutatea lui Skye atât de uşor încât mâinile lui nici măcar nu o strângeau prea tare.

Skye se simţea ridicol de confortabil, dată fiind poziţia în care se afla. Coapsele i se sprijineau pe umerii lui laţi, antebraţele pe genunchii lui. Iar pe măsură ce cercurile pe care le trasa Joe deveniră tot mai mici şi mai concentrate, se răsuci excitată, apăsându-şi sânii pe partea de jos a zonei lui pubiene, zvârcolindu-se şi unduindu-se, înţelegând pe loc că Joe ştia exact ce făcea. Probabil îi plăcea la nebunie să dea limbi. Era în mâinile unui expert. Joe avea s-o ducă la orgasm, iar ea nu avea altceva de făcut decât să stea acolo ca o păpuşă răsturnată cu capul în jos şi să-i lase limba umedă şi mlădioasă să o lingă până exploda.

Skye simţi climaxul apropiindu-se: îl simţi crescându-i în abdomen, îi simţi fierbinţeala şi tensiunea în fiecare colţişor al pântecului ei, în care focul se înteţi până deveni un cuptor înainte de a exploda în flăcări, urmate de o dulce topire deplină. Coapsele i se strânseră în jurul gâtului lui

Joe, folosindu-se de muşchii puternici de dansatoare pentru a se trage în sus, lipindu-se şi mai tare de gura lui, frecându-se lacomă de limba lui, iar el gemu plin de apreciere când îşi cufundă limba adânc în ea, făcând-o să ţipe de încântare.

Skye îşi dădu seama că sucurile picurau deja din ea. Gura fierbinte a lui Joe îi lingea pofticioasă umezeala, dar ea începuse deja să se topească, lichefiindu-se…

Joe se mişcă, înfăşurându-şi un braţ în jurul taliei ei pentru a-şi elibera cealaltă mână, aplecându-se şi ridicând ceva de pe podea, folosindu-şi degetul mare pentru a deschide acel ceva cu o pocnitură.

„Imposibil să fie ceea ce pare a fi după sunet", îşi spuse Skye, ameţită, cu o fracţiune de secundă înainte să simtă ceva scurgându-se pe pubisul ei neted, ras, şi să simtă gura unei sticle lipită de păsărica ei.

— Îţi place şampania, scumpo? spuse Joe pe o voce groasă. L-am convins pe Dave să ne aducă ceva bun…

Îşi coborî din nou gura pe ea, turnând vinul spumant în ea, lipăindu-l, făcând un cocktail special de Skye şi şampanie.

Skye începu să râdă de fericire pură, cu trupul zgâlţâindu-se în braţele lui Joe. Iar în clipa în care se lăsă cuprinsă de râs, fu copleşită şi de orgasme, unul după celălalt, un şir de explozii de plăcere, făcându-i coapsele să se lovească de umerii lui Joe, cu limba lui lingând-o adânc, oprindu-se scurt pe clitorisul ei la sfârşitul fiecărei mângâieri, cu o atingere suficient de uşoară cât să o împingă dincolo de graniţa orgasmului şi să-i provoace spasme în continuare, nu prea mult, nu atât de mult încât să-i producă un exces de senzaţii care s-o împiedice să ajungă la un nou orgasm. După ce găsi ritmul, Joe se ţinu de el, înclinând sticla pentru a-i revărsa un şuvoi constant de şampanie între buzele deschise, sugând-o şi lingând-o la fel de rapid pe cât se scurgea. Skye simţi lichidul mai rece curgând în ea, amestecându-se cu sucurile ei, simţi bulele gazoase spărgându-se pe limba lui Joe.

Senzaţia era extrem de fină, incredibilă. Skye gemea

neîncetat, cu sunetul răsunând cu ecou în mintea ei, ca un zumzăit constant amplificat enorm de faptul că stătea cu capul în jos; îşi ţinea ochii închişi, pierdută în propria lume de orgasme în creştere, îngrămădite unul peste celălalt, revărsându-se peste ea în valuri. Nu avea nici cea mai vagă idee de cât timp dura. Dar Joe era cu adevărat un expert, fiindcă pe lângă faptul că ştia cum s-o aducă la orgasm, şi s-o facă să repete la nesfârşit senzaţia, simţi şi când Skye se apropie de punctul în care terminaţiile ei nervoase aveau să devină atât de sensibile încât orice altă stimulare ar fi însemnat mai mult durere decât plăcere.

Skye nici măcar nu-şi dădu seama că Joe încetase să o mai lucreze. Rămase atârnată, cu trupul tresărindu-i de fiorii de după orgasm, apoi coborî încet, cu păsărică pulsându-i, şi simţi un aer mai răcoros când Joe îşi desprinsese gura şi întorsese capul pentru a se şterge pe coapsa ei.

— Uau, spuse ea în cele din urmă, deschizând nesigur ochii.

Clătină din cap, venindu-şi în fire, şi îşi dădu seama că se afla direct deasupra pubisului lui Joe. Iar acesta nu dădea niciun semn că s-ar fi grăbit să-i dea drumul. Skye întinse mâna după penisul lui, erect şi plin, ridicându-se drept de sub muşchii alungiţi ai abdomenului; bărbăţia îi pulsase lipită de ea în tot timpul cât fusese scuturată de orgasme, iar acum era rândul lui. Skye îşi plecă într-o parte capul pentru a ajunge la el. Apoi respiraţia i se tăie când Joe o trase şi mai sus, trecându-i un picior peste cap pentru a-l duce lângă celălalt, astfel încât întregul ei corp era atârnat peste umărul lui drept, mai sus acum, şi într-un unghi perfect pentru a-şi coborî capul, deschizând gura şi înghiţindu-i penisul.

Joe îşi lăsă capul într-o parte, sprijinindu-l de fesele ei goale, gemând cu gura lipită de ele când Skye îi prinse aproape tot penisul în gură. Skye nu mai făcuse niciodată sex oral cu un bărbat din poziţie răsturnată, dar era o modalitate grozavă de a oferi o penetrare profundă în gură. Scula lui Joe îi alunecă adânc înăuntru, cu vârful ei

lovindu-se de fundul gâtului lui Skye, iar el începu să-şi ridice blând şoldurile, găsindu-şi ritmul, gemând cu faţa îngropată în coapsele ei netede.

Gura lui Skye era imposibil de deschisă, mulându-se după bărbăţia umflată şi tare al lui Joe. Reuşi să-şi întindă buzele peste dinţi, ca să nu-l zgârie, închizându-le peste pielea catifelată a penisului lui în mişcare, oferindu-i şi mai multe senzaţii, şi mai multă frecare, în timp ce el o penetră într-un ritm uniform, constant, în gura ei fierbinte şi udă. Gemetele lui deveniră mai puternice, mâinile ce o ţineau de talie o strânseră mai tare, dar ritmul penetrărilor rămase uniform şi constant. Joe era la fel de atent cu propriul orgasm pe cât fusese cu cel al lui Skye: încet, încetişor e perfect de fiecare dată. Fără smucituri frenetice, fără disperare. Ştia că avea să ajungă la orgasm şi voia să acumuleze cât mai multă presiune, să-l amâne cât mai mult, să savureze până la ultima fiecare pătrundere a penisului lui în gura ei caldă şi lacomă, ridicându-şi şi coborându-şi şoldurile cu un control deplin.

Skye îşi dădu seama că Joe mai avea doar câteva secunde până la orgasm doar fiindcă, exact în clipa în care capul începu să i se umfle şi mai mult, lovindu-se tot mai tare de cerul gurii ei, mâinile i se strânseră şi mai puternic pe talia ei şi o ridică în aer. Rămase suspendată astfel, ţinută de Joe deasupra sculei sale când aceasta îi ieşi cu o explozie din gură, scuipând un şuvoi de spermă albă, ce se revărsă, fierbinte şi udă, pe culmile mici ale sânilor ei. Skye îşi coborî mâinile şi se prinse de coapsele lui pentru a se sprijini, în timp ce capul lui se bălăngăni pe fesele ei şi gemu:

— Da… da… O, Doamne, vine, vine, abandonându-se complet propriului orgasm.

Skye îi privi penisul zvârcolindu-se şi pulsând până când, într-un final, îşi scuipase tot conţinutul. Strânsoarea lui Joe se relaxase; Skye se lăsă să alunece în jos pe el, recunoscătoare că experienţa ei de dans la bară îi permitea să coboare fără a arăta ridicol de neîndemânatică. Reuşi să aterizeze ghemuită ca o minge în

poala lui, şi îşi întinse picioarele de-o parte şi de cealaltă a lui, aplecându-se în faţă pentru a depune un sărut scurt pe vârful sculei sale, ce începea să se dezumfle. Joe gâfâia de parcă ar fi alergat la un maraton, cu pieptul bubuindu-i lipit de al ei într-un ritm constant, pulsatil.

Anii de experienţă o învăţaseră pe Skye să nu fie niciodată prima care să vorbească într-o astfel de situaţie. Trebuia să-i dai voie tipului să se întoarcă din universul în care călătorise, apoi vedeai în ce fel de dispoziţie era la întoarcere.

Dar ceea ce făcu Joe în acel moment fu cât se poate de diferit de ceea ce se aşteptase ea.

— Poftim, spuse el în cele din urmă, întinzând mâinile pentru a-i ridica tricoul şi a-i desface sutienul, expunându-i sânii.

Începu să-i maseze cu mângâieri lungi şi lente şi, simţind cât de calde şi umede erau mâinile lui, Skye îşi dădu seama ce făcea: îşi lua spermă de pe abdomen şi i-o masa pe sâni.

— E cel mai bun tratament pentru sânii tăi, spuse el leneş, cu gura pe creştetul capului ei. Plin de Proteine. O menţine moale şi suplă.

— Chiar aşa? spuse Skye, bucuroasă că Joe nu-i putea vedea zâmbetul.

„Bărbaţii. Toţi sunt la fel. Ce mult le place să vorbească despre sperma lor. De parcă ar fi apă sfinţită sau ceva de genul ăsta”.

— Asta mi-a spus-o o cosmeticiană odată, spuse Joe, mă crezi sau nu. Vrei să afli ce mi-a recomandat să fac? Să-mi fac o labă, să-mi întind sperma pe faţă şi s-o las acolo o jumătate de oră.

— Nu. Cred că glumeşti. Skye îşi dădu capul pe spate pentru a-i studia expresia. O femeie ţi-a spus să…

— Aha. Joe rânjea acum. N-aş putea inventa o poveste aşa trăsnită. Sunt actor, scumpo, nu scriitor.

— Ai încercat vreodată…

— Nici vorbă! Rânjetul lui se lăţi şi mai mult. Mă vezi făcând aşa ceva?

— Să ştii că nu, recunoscu Skye, vârându-şi din nou capul sub bărbia lui.

— Vrei nişte loţiune? îşi trecu degetul peste muşchii abdominali, găsind o picătură rămasă, şi îl apropie de obrazul ei. Hei, ia te uite, spuse satisfăcut. Azi am din belşug. Vrei un tratament cu cremă Joe Jeffreys?

— Poate altă dată, spuse Skye sfioasă, împingându-i degetul înapoi spre sânul ei. Dar mulţumesc de ofertă.

— Da, altă dată. Părea foarte fericit Scoţi totul din mine, scumpo, serios. Mă faci să ejaculez atât de tare.

— Ooo, toarse Skye încântată de sine. Îmi spui cele mai romantice lucruri. Şi – se întinse după sticla de şampanie – îmi cumperi chiar şi băutură!

— Am văzut asta într-un film, spuse Joe. Mi-am dorit dintotdeauna s-o încerc. O trase mai aproape în poala lui. Cred că am aşteptat doar fata potrivită.

— Îmi frângi inima, spuse Skye pe un ton lejer.

„O, Doamne”, îşi spuse, privind vinovată spre geanta de mână vârâtă discret între două cutii cu produse de birotică, în interiorul căreia camera video înregistra fără îndoială mai departe. „Nici nu ştii, s-ar putea să sfârşesc prin a-mi frânge singură nenorocita de inimă...”

De îndată ce Joe îşi pusese mâinile pe ea, de îndată ce începuse s-o sărute, Skye uitase complet de cameră. „Nu că nu ne-am fi dat în spectacol al naibii de bine”, îşi spuse, arzând de nerăbdare să urmărească înregistrarea. „Dar chiar are un efect special asupra mea. Există între noi o atracţie fizică incredibilă ce ne face să fim înnebuniţi unul după celălalt de îndată ce ne atingem”.

Pe de altă parte, atât Skye, cât şi Joe fuseseră atât de prinşi de sexul fenomenal în care se lăsaseră absorbiţi încât niciunul dintre ei nu fusese nici măcar de departe suficient de conştient de lucrurile din jurul lor încât să observe ceva ce ar fi putut avea consecinţe şi mai grave. Petal o urmărise pe Skye când aceasta se strecurase spre camera de depozitare, se ascunsese după colţ pe coridor când Skye intrase în încăpere, apoi, crăpând uşa doar atât cât să poată arunca o privire înăuntru, îşi băgase telefonul

mobil în crăpătură şi înregistrase partida dintre Joe şi Skye.

Înregistrare la care Petal, întoarsă în camera ei, se zgâia acum nevenindu-i deloc să creadă. Camera minusculă a telefonului ajunsese mai departe în încăpere decât ea; imaginile înregistrate, chiar şi fără bliţ, erau şocant de clare.

„Nu-mi vine să cred”, îşi spuse Petal uluită. Nu se aşteptase la nimic de genul acesta – cine s-ar fi aşteptat? „Adică în toiul zilei, într-o magazie fără uşă care să se încuie pe dinăuntru...” Se gândise că Joe şi Skye aveau să-şi facă puţin de cap, şi că dacă făcea câteva fotografii, surprinzându-i în flagrant, avea să echilibreze oarecum balanţa între ea şi Skye. Chiar dacă Skye făcea paradă prin clinică scuturându-şi coada de păr blond şi flirtând ca o nebună, Petal avea să deţină, în secret, un material doveditor care l-ar fi putut folosi oricând pentru a se asigura că Skye e dată afară. Oricât de puţin probabil ar fi fost să meargă atât de departe, era o mică sursă de putere pe care Petal o anticipase cu multă încântare.

Dar ceea ce avea acum îi depăşea cu mult aşteptările, în plină zi, Joe Jeffreys şi Skye, nu doar făcând sex total, ci şi în cea mai ciudată poziţie pe care o văzuse vreodată. Era un material exploziv. Petal se simţi puţin murdară urmărind înregistrarea prea mult, prin urmare o închise, îşi puse telefonul pe piept şi se întinse din nou pe pat, cu privirea fixată în tavan, încercând să decidă ce să facă mai departe.

Fiindcă era un secret pur şi simplu prea savuros pentru a nu-l împărtăşi cuiva.

Amber

— Bună.

Silueta lui Joe se contură în faţa lui Amber, care tresări surprinsă; fusese atât de absorbită în propriile-i gânduri încât era ca înfăşurată într-o plapumă. Stătea ghemuită pe unul dintre fotoliile de lemn de pe terasă, bând apă, fumând şi privind în depărtare, spre fântână. Seara era târzie şi de-abia dacă mai desluşea jocul apei;

dar o auzea scurgându-se încet şi blând de pe stâlpii de bambus pe granitul de dedesubt, iar sunetul era foarte calmant.

— Pari extenuată, spuse Joe blând.

Se sprijini pe marginea mesei, apropiindu-se suficient cât să poată vorbi uşor, dar nu atât de mult încât să îi încalce spaţiul personal:

— Spune-mi dacă te deranjez, continuă el, dar îmi pari foarte ruptă de lume. Vrei să vorbeşti cu cineva sau ar trebui doar să te las în pace? rânji. Nu fi politicoasă. Spune-mi dacă vrei să o tai.

Amber ridică privirea spre Joe; luminile de pe terasă proiectau umbre pe chipul lui, atenuând auriul intens al părului şi scoţând în relief structura osoasă puternică şi masculină. Ar fi putut fi o sculptură a unui zeu grec. iar faptul că era atât de chipeş, atât de celebru, o făcea să se simtă bizar de relaxată cu el. Era ca şi cum ar fi vorbit cu un zeu coborât pe pământ, nu o fiinţă umană, vie.

— Sunt atât de confuză, spuse ea simplu. Nu ştiu ce să mai cred despre nimic.

Joe aprobă din cap. – Văd.

— Nu ştiu nici măcar ce să cred despre mine, spuse Amber, ridicându-şi picioarele şi strângându-şi-le la piept, îşi sprijini bărbia pe genunchi, cu părul revărsându-i-se în jurul ei. Sunt confuză în legătură cu toate. Nu reuşesc să-mi dau seama nici pentru o clipă ce îmi doresc.

„În afară de dr. Raf, îşi spuse. „Ştiu că îl doresc pe doctorul Raf".

— Ăsta nu-i un lucru rău, comentă Joe.

— Serios? întrebă Amber, făcând ochii mari.

— Trebuie să începi de la zero uneori, spuse Joe. Ziceai azi la terapia de grup că nu ai înţeles niciodată cine eşti, nu? Ce îţi place, ce îţi doreşti, ce nu îţi doreşti?

Suna îngrozitor, exprimat aşa. Ce fel de persoană nu ştie nici măcar ce nu îşi doreşte?

„Dar are dreptate", reflectă ea. „Nu are rost să mă prefac. Chiar trebuie să încep de la zero".

— Iar asta e inevitabil înspăimântător, continuă el.

Adică, eşti o femeie în toată firea, ai călătorit prin toată lumea, ai apărut pe copertele revistelor, iar în momentul de faţă ai impresia că nu ştii absolut nimic despre propria persoană.

Amber aprobă din cap, cu ochii ei verzi fixaţi pe chipul lui.

— Adică – Joe zâmbi melancolic – uită-te la mine. S-ar putea să nu fiu chiar cel mai bun exemplu din lume despre cum să-ţi trăieşti viaţa. Întotdeauna am pus cariera pe primul loc. Toată povestea asta cu logodna – se strâmbă – e doar pentru publicitate. Jennifer avea nevoie să se mărite – cu un bărbat –, iar ai mei îmi spuneau că e cazul să mă aşez la casa mea. De dragul imaginii mele. Oftă, întinzându-şi braţele deasupra capului. Aşa că am acceptat să intru în joc. Nu mă deranjează, aşa funcţionează lucrurile la Hollywood. O privi cu seriozitate pe Amber. Înţelegi ce zic? Nu-i o imagine frumoasă, dar, hei, e alegerea mea. Ştiu cine sunt.

— Iar eu nu ştiu cine sunt, spuse Amber.

— Nu în momentul de faţă. îi zâmbi. Dar cred că atunci când vei reuşi să simţi cine eşti, vei descoperi că îţi place al naibii de mult persoana respectivă. Apoi, câteva secunde mai târziu, când observă efectul vorbelor sale asupra lui Amber, adăugă: O, rahat. Se scotoci frenetic prin buzunarele blugilor. La naiba, scumpo, n-am vrut să te fac să plângi!

— Nu, e în regulă, reuşi să îngaime Amber printre lacrimi. Băgă mâna în buzunarul jerseului ei larg de mătase şi scoase o batistă şifonată, fluturând-o spre el. Este un semn bun. Aşa spune dr. Raf. Învăţ să-mi gestionez adevăratele sentimente.

Îşi tamponă faţa uşor, ştergând lacrimile ce i se agăţaseră seducător în genele lungi.

— Poftim, spuse Joe, aplecându-se în faţă şi luându-i batista din mână, ştergându-i ochii expert. Nu ţi-ar veni să crezi de câte ori am jucat scena asta. Sunt mai multe fete cărora le-am uscat ochii decât reviste pe a căror copertă ai apărut.

Amber râse cu lacrimi în voce, dar sincer.

— Desigur, adăugă el glumeţ, de regulă le sărut după aceea.

— Joe... eu... se bâlbâi ea.

— Nu, nu, nu-ţi face griji. Ar fi ca şi cum m-aş da la o fată de doisprezece ani, având în vedere în ce stare eşti acum. îi întinse batista. Acum suflă.

Ascultătoare, Amber îşi suflă nasul.

— Trebuie să recunosc, însă, adăugă Joe, arăţi mai bine cu nasul mucos decât arată majoritatea actriţelor pe care le cunosc cu faţa acoperită de machiaj. Te-ai gândit vreodată să încerci să joci? Arăţi probabil al naibii de bine pe peliculă.

Amber clătină din cap.

— Ei bine, cine ştie? După ce te aduni, lumea îţi va sta la picioare, spuse el.

— Nu cred că m-aş putea preface că sunt altcineva până nu ştiu cine sunt cu adevărat, spuse Amber nesigură.

— O, scumpo! Joe izbucni în râs. Dacă într-adevăr aşa ar sta lucrurile, ar exista mult mai puţine actriţe în lume, crede-mă!

— Păreţi să vă simţiţi foarte bine, spuse Skye rece, ieşind pe terasă. Îmi pare rău să vă întrerup, dar e ora stingerii. M-au trimis să vă anunţ.

— Bună, păpuşă, spuse Joe relaxat, întorcându-se să o întâmpine, câtuşi de puţin tulburat de apropierea dintre el şi Amber.

Amber, pe de altă parte, se simţi mult mai jenată. Tonul de gheaţă al lui Skye era destul de clar. Iar Skye stătea în mijlocul terasei, cu braţele încrucişate; în mod normal s-ar fi apropiat şi s-ar fi aşezat lângă ei, trăgându-şi un scaun sau instalându-se pe braţul fotoliului lui Amber. Sărind în picioare şi luându-şi sticla cu apă, ea trecu ca glonţul pe lângă Joe, venind lângă Skye.

— A, oftă Joe, răsucindu-se pentru a le privi pe cele două fete. Dacă n-aş fi ştiut deja că sunt dependent de sex, simplul fapt de a vă privi mergând la culcare împreună m-ar fi trădat într-o secundă. Ne vedem în visele mele la

noapte, doamnelor.

— Eşti plin de rahat, îi aruncă Skye, şi se răsuci pe călcâie, intrând furioasă în clădire, urmată îndeaproape de Amber.

— Nu vreau să crezi că… spuse Amber cu răsuflarea tăiată, în vreme ce Skye se îndreptă tropăind spre camera lor.

— Să cred că ce? spuse Skye furioasă. Ai promis că n-ai să flirtezi cu Joe! Aveam o înţelegere! A fost de-ajuns să văd cum stăteaţi ca să-mi dau seama ce se petrece!

— Chiar nu flirtam! insistă Amber. Sincer Skye, îţi jur. N-aş face aşa ceva. Nici măcar nu ştiu să flirtez!

Skye se întoarse şi o fixă pe Amber cu o privire rece.

— Joe ştie suficient pentru amândoi, spuse.

Reflectând asupra cuvintelor lui Skye pentru o clipă, Amber fu nevoită să admită că exista un oarecare adevăr în ele. Poate că Joe nu flirtase, strict vorbind; dar vorbise despre săruturi, îi făcuse complimente.

— Bine, recunoscu ea. El flirta, puţin…

Ajunseseră în dormitorul lor. Skye intră nervoasă şi se aruncă pe patul ei, zgâindu-se la tavan.

— Dar mai mult încerca să aibă grijă de mine, spuse Amber. Să mă facă să mă simt mai bine.

Skye se răsuci în pat, întorcându-se cu faţa spre ea.

— Exact asta mă nelinişteşte! spuse ea. Te vede ca pe un înger rănit. Vrea să aibă grijă de tine – să-ţi vindece aripile frânte. Îşi flutură mâinile prin aer furioasă. De mine nu vrea să aibă grijă! Cu mine vrea doar să se distreze! Pe tine vrea să te culeagă de pe jos şi să te îngrijească până te refaci complet!

— Vorbeşti ca şi cum aş fi un căţeluş cu piciorul rupt, spuse Amber cu un fel de umor amar, aşezându-se pe patul ei şi strângându-şi jerseul în jurul ei.

— Eşti oarecum ca un căţeluş cu piciorul rupt, spuse Skye, ridicându-se în capul oaselor pentru a sta faţă în faţă cu Amber. Scuze. Se strâmbă. Au fost cuvinte aspre.

Amber îşi frământă mâinile în poală.

— Nu e nevoie să-ţi faci griji pentru mine şi Joe,

spuse ea încet. E atât de amabil şi chiar îmi place de el.

Dar – ezită, încercând să-şi organizeze gândurile într-o frază coerentă – seamănă prea mult cu restul bărbaţilor pe care i-am cunoscut. Îmi face complimente. Îmi spune cum arăt. Nu cred că-mi mai doresc aşa ceva.

Sprâncenele drăguţe ale lui Skye se ridicară în aer.

— Cu o astfel de atitudine o să-ţi fie greu să-ţi găseşti o relaţie, comentă ea sec.

— N-am de unde să ştiu, spuse Amber simplu. Nu am avut nicio relaţie adevărată, niciodată.

Skye se instală pe propriul pat, fără a-şi desprinde privirea de pe Amber, descălţându-şi rapid şlapii şi înfăşurându-şi braţele în jurul picioarelor.

— Asta, spuse sincer, e o poveste pe care trebuie să o aud.

— Matka – mama mea – a avut o atitudine foarte protectoare faţă de mine de când am început să lucrez ca model, începu Amber.

Ca întotdeauna când Amber vorbea deschis despre viaţa ei, era o experienţă de detaşare aproape fizică. Înainte, acest lucru fusese complet tabu. Prin urmare, sentimentele de libertate şi de uşurare pe care le trăia acum erau extraordinare. Se simţea ca şi cum ar fi plutit.

— Nu voia ca eu să ies cu bărbaţi şi, sincer, nici eu nu voiam, continuă ea. Nu aveam decât paisprezece ani. Dar consecinţa a fost că nu ştiam ce făceam. Eram un fel de sălbăticiune. Şi, în cele din urmă, fotografii sau clienţii au început să-mi ceară să fac diverse lucruri. Sau să mă întâlnesc cu ei după încheierea şedinţei de lucru. Matka nu putea fi lângă mine tot timpul. Iar eu credeam că toate fetele fac asta. Credeam că asta trebuie să faci pentru a fi model.

— Probabil aşa e, spuse Skye înţelegătoare.

— Mi-aş dori să fi ştiut, spuse Amber tristă. Nu aveam cu cine să vorbesc. Multe dintre celelalte fete locuiau în apartamente pentru modele – ştii tu, închiriate de agenţiile lor –, aşa că deveneau toate prietene. Dar eu eram întotdeauna…

— Cu mama ta, o completă Skye.

— Ea voia doar să aibă grijă de mine, insistă Amber, înfăşurându-şi jerseul şi mai strâns în jurul ei. Îşi dorea să ne fie cât mai bine amândurora. Ea doar – era prima dată când spunea acest lucru, iar uşurarea o năpădi ca o senzaţie fizică – ea doar s-a rătăcit. Nu a fost intenţia ei să devenim amândouă dependente de pastile.

Dintr-o singură mişcare fluidă, Skye îşi întinse picioarele, se ridică şi trecu de pe patul ei pe cel al lui Amber, aşezându-se lângă colega ei de cameră şi petrecându-şi braţul pe după umerii lui Amber.

— Scumpo, sunt convinsă că n-a făcut-o intenţionat, spuse ea, îmbrăţişând-o pe Amber. Adică ce fel de mamă ar face aşa ceva? Sunt sigură că ea credea că te ajută.

— Pastilele chiar m-au ajutat, spuse Amber plină de regret, întinzându-se pentru a o prinde pe Skye de mână. Cel puţin la început. Am avut o şedinţă foto pentru revista Glamour, unul dintre primele mele proiecte – eram atât de înspăimântată încât îmi clănţăneau dinţii. Nu puteam nici măcar să zâmbesc. Matka mi-a dat o pastilă de Valium şi după aceea am fost în regulă.

— Oamenii n-ar deveni dependenţi de ele dacă n-ar funcţiona, remarcă Skye cu un zâmbet în voce, ţinându-şi braţul cald în jurul lui Amber. Nu te învinovăţi prea tare, bine? Eşti aici acum, şi după cum spune dr. Raf, faci ceea ce trebuie. Vei ieşi din asta cu bine.

Fără un cuvânt, Amber strânse recunoscătoare mâna lui Skye.

— Eu am făcut nişte tâmpenii destul de mari sub efectul cocainei, îi mărturisi Skye. Nu am spus asta la terapia de grup, dar cu o noapte înainte să vin aici eu şi colega mea de cameră ne-am comandat nişte cocaină pentru acasă fiindcă ni se terminase, iar dealerul nostru ne-a trimis un băiat sexy – ştii tu, în New York poţi să suni după orice şi ţi se trimite un mesager pe bicicletă care să-ţi aducă tot ce vrei. În fine, am ajuns să-mi fac de cap cu nenorocitul de mesager, în vreme ce colega mea de cameră şi-o trăgea cu bodyguardul de la clubul la care lucrăm, deşi

îşi jurase solemn să n-o mai facă niciodată. Dar aşa te lucrează cocaina, înţelegi? Ajungi să faci tot soiul de chestii cretine. Pe cuvântul meu, am să stau departe de ea de-acum încolo.

— Eu nu m-am… limitat doar la a face diverse chestii cu bărbaţii de la sesiunile foto, pentru a primi de lucru, spuse Amber pe o voce atât de slabă încât Skye fu nevoită să se aplece şi mai mult spre ea pentru a auzi. Proiectele au început să se rărească. Sunt puţin prea bătrână pentru a mai fi model, acum.

Skye pufni înţelegătoare:

— Mie îmi spui, zise ea strâmbându-se. Nici dansatoarele nu rezistă prea mult pe piaţă. Şi nici nu sunt tocmai grozavă ca dansatoare.

Amber reuşi să zâmbească palid.

— Dar agentul meu a spus că-mi poate găsi oricum de lucru, continuă ea. Din care să câştig mult. Atâta că…

— M-am prins de mult unde baţi, scumpo, spuse Skye.

— Nu era rău deloc, spuse Amber, întorcându-se pentru a o privi pe Skye în faţă, dorindu-şi ca ea să o creadă. Mă duceau la hoteluri de cinci stele, îmi ofereau cadouri – era ca şi cum s-ar fi prefăcut că sunt prietena lor. Mă văzuseră pe copertele unor reviste, aşa că eram cu adevărat foarte valoroasă pentru ei. Reuşi să zâmbească. Chiar nu am de ce să mă plâng, sincer. Nu m-au obligat niciodată să fac ceva ce nu voiam. Unul dintre ei îmi plăteşte tratamentul aici. El ne-a adus cu avionul, a instalat-o pe Matka într-o casă din L.A. ce aparţine companiei lui, s-a ocupat de toate. Doar Dumnezeu ştie ce se va întâmpla după ce voi ieşi de aici.

— Bate-ţi capul cu asta mai târziu, spuse Skye. Ia lucrurile unul câte unul.

— Asta mi-am tot spus şi eu, consimţi Amber.

— Ascultă, spuse Skye blând, toţi am făcut lucruri de care nu suntem mândri. Nu fi prea aspră cu tine pentru ceea ce ai făcut în trecut, în regulă? Ţi-aş putea spune poveşti de-a dreptul de groază. Iar localul la care am lucrat

eu era o adevărată mănăstire în comparaţie cu altele. Am auzit de cluburi de striptease unde trebuie să i-o sugi managerului ca să te angajeze. Aşa că fii mai blândă cu tine.

Amber dădu din cap recunoscătoare.

— Agentul meu voia să merg în Dubai, îi mărturisi ea. Cu alte câteva fete. Timp de o săptămână. Să particip la petreceri cu nişte bărbaţi. A spus că mă voi distra, dar una dintre fete mi-a zis câteva lucruri… m-am speriat… nu puteam s-o fac. Atunci am luat toate pastilele alea.

— O, vai, nu, spuse Skye, cu o expresie aspră în ochii albaştri. Să mergi într-o ţară străină o săptămână întreagă – cu un grup de fete – glumeşti? Asta e o treabă serioasă. Fluieră încet. Ai scăpat la ţanc.

Amber o fixă cu privirea.

— Simt că aş putea să-ţi spun orice, rosti pe negândite. Adică nu m-ai privi de sus, indiferent ce am făcut.

— Glumeşti, nu? spuse Skye veselă. Ştii ce meserie am eu! O versiune de o singură stea a ceea ce faci tu. Acum că mi-ai spus toate micile tale secrete murdare, nu-i chiar aşa de rău. Skye o îmbrăţişă încă o dată pe Amber, apoi se ridică în picioare. Ar fi trebuit să te împrieteneşti cu o stripteuză cu ani în urmă, scumpo. Nu suntem genul care să se grăbească să judece oamenii.

Amber se trezi chiar chicotind la acest gând, şi, după o secundă, Skye i se alătură.

— Chiar nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu mine şi Joe, o asigură Amber pe Skye pe un ton sincer.

— Dacă zici tu.

Skye îşi trase tricoul peste cap, dezbrăcându-se pentru a se băga în pat.

— Nu, sincer. Amber se ridică în picioare, cu faţa spre Skye, care îşi desfăcea acum sutienul. Nu-i vorba doar de faptul că nu mă interesează Joe. E fiindcă – îşi înghiţi un nod – nu am mai avut niciodată o prietenă. Niciuna dintre fetele de la şcoală nu s-a împrietenit vreodată cu mine. La început fiindcă arătam ciudat, apoi fiindcă nu. Iar eu nu m-

am împrietenit niciodată cu niciuna dintre modelele cu care am lucrat fiindcă eram întotdeauna însoţită de Matka. Am fost cu destul de mulţi tipi foarte bogaţi. Unul dintre ei mă aşteaptă după ce ies de aici. Deci nu am nevoie de Joe – şi cu siguranţă nu am nevoie de toată atenţia care ar veni odată cu el, adăugă. În schimb am nevoie de o prietenă. Asta e mult mai important pentru mine. Nu aş face niciodată nimic ca să stric asta.

Goală de la brâu în sus, cu sânii ei perfecţi, imposibil de ridicaţi profilându-se în unghi drept pe cutia toracică îngustă, Skye se opri cu pijamaua în mână.

— Să ştii că te cred sincer. Ceea ce e o nebunie. Chiar cred că a fi prietenă cu o stripteuză necunoscută e mai important pentru tine decât o şansă la Joe Jeffreys.

— Aşa e, spuse Amber sinceră. Vorbesc serios.

— Ei bine, în regulă atunci, spuse Skye râzând. Hai să fim prietene!

O cuprinse pe Amber într-o îmbrăţişare, capul ei abia ajungând până la umărul fetei mai înalte, atât de puţin tulburată de semigoliciunea ei cum doar o stripteuză sau un model putea fi.

— Ştii ce-i amuzant? spuse Skye încă râzând. Îţi imaginezi cum ar reacţiona Joe dacă ne-ar vedea aşa? îmbrăţişate, eu pe jumătate dezbrăcată? Cred că asta e fantezia lui din fiecare noapte, fără excepţie!

— Ai absolută dreptate, spuse Amber, începând şi ea să râdă.

— Ar ejacula naibii în pantaloni! chicoti Skye, iar cele două fete izbucniră în hohote, râzând atât de cu poftă încât Daniyel, care patrula la ora stingerii pentru a se asigura că toţi erau în camerele lor, bătu la uşă şi le strigă „Doamnelor! Este trecut cu mult de ora de culcare!”, ceea ce, dintr-un motiv sau altul, le făcu să râdă şi mai tare.

„Asta este ceea ce-mi trebuie”, îşi spuse Amber, îmbrăţişând-o pe Skye în vreme ce trupurile le erau zgâlţâite de râs. „Cineva cu care să pot chicoti despre prostii. Cineva alături de care să pot fi fată. Cineva căruia să-i pot spune ce am pe suflet, cineva care să nu mă

judece. Sper sincer ca Skye să mă creadă. Fiindcă e adevărat: în momentul de faţă, ceea ce îmi trebuie mai mult decât orice altceva e o prietenă”.

Era de neconceput pentru Amber – cu excepţia cazului în care tocmai ieşise din secţia de detoxificare – să nu se asigure că fiecare aspect ce ţinea de felul în care arăta era perfect înainte de a ieşi din încăpere. Dar, înainte de şedinţa ei de zi cu zi cu dr. Raf, devenea de-a dreptul obsedată să se privească în oglindă. Purta o rochie Reiss din mătase fără bretele, cu o croială foarte simplă, în ape de un verde-deschis ce îi scotea în evidenţă verdele smarald al ochilor ei; peste ea înfăşurase un şal persan din caşmir în nuanţe de crem alburiu. Părul îi era buclat şi prins cu agrafe pe spate, dezvelindu-i faţa, iar machia-jul îi era atât de atent aplicat încât era aproape invizibil: rimel, gel de netezire a sprâncenelor, o strălucire cât se poate de delicată dată de fardul de obraz roz corai şi luciu de buze în nuanţe trandafirii. Pulverizase în aer parfum Arpège şi trecuse prin norul format astfel încât să nu miroasă prea tare, învăluită doar de o aromă subtilă, iar sandalele ei fără toc erau doar benzi subţiri de piele aurie învelindu-i picioarele cu o pedichiură perfectă.

Deci nu fu deloc surprinsă când dr. Lucy, ieşind din birou într-un vârtej format de halatul alb şi cu părul întunecat şi lucios prins în coadă, o văzu pe Amber arătând ca şi cum tocmai ar fi coborât de pe podiumul unei prezentări şi smuci capul în spate, şocată:

— Bună, Amber! spuse pe un ton vioi. Ce elegantă eşti! Unde mergi?

Dr. Lucy se opri pe coridor astfel încât să-i blocheze efectiv trecerea lui Amber. Aceasta nu avu încotro şi fu nevoită să se oprească şi ea.

— Am şedinţă cu dr. Raf, spuse Amber prudentă.

— O! Vocea dr. Lucy căpătă o glazură de gheaţă acum. Eşti minunat machiată, spuse ea, zâmbind, cu dinţii albi şi perfect uniformi. Se vede că ai fost cândva model.

Acel „ai fost cândva” o lovi pe Amber exact aşa cum intenţionase dr. Lucy, dar reacţia ei fu probabil diferită de

cea la care se aşteptase dr. Lucy.

— O, mulţumesc. Şi machiajul tău e foarte reuşit, spuse Amber, studiind-o la fel de atent pe dr. Lucy. Foarte natural.

Dr. Lucy căscă ochii pentru o fracţiune de secundă înainte de a zâmbi şi a spune:

— Ştii, dacă tot vorbim despre asta, mi-ai dat o idee foarte utilă. Eu am un exerciţiu pe care îl fac cu femeile din grup. Le cer să renunţe complet la machiaj pentru a putea interacţiona între ele cu feţele complet naturale, ca să-şi poarte cunoaşte cu adevărat sinele esenţial, fără a se ascunde în spatele unei măşti. Trebuie să facem acest lucru cât de curând. Îşi îngustă ochii, privind buclele castanii bogate ale lui Amber. Şi le cer şi să-şi poarte părul natural. Să renunţe la aranjat. Să se întoarcă la simplitate. Tu şi Skye aţi avea cu siguranţă de câştigat de pe urma unui astfel de exerciţiu.

Amber fusese adesea ţinta comentariilor răutăcioase ale femeilor de-a lungul anilor, şi nu ştiuse niciodată cum să le răspundă. Nu voia să fie răutăcioasă la rândul ei; nu îi stătea în fire şi n-ar fi ştiut cum s-o facă.

„Dar asta nu înseamnă că nu pot să mă apăr în faţa ei. Asta nu înseamnă că nu-i pot spune că a mers prea departe”.

— Vii şi tu fără machiaj la sesiune sau te demachiezi şi tu odată cu noi o întrebă Amber?

— Eu... poftim? se bâlbâi dr. Lucy.

— Faci şi tu asta, nu-i aşa? spuse Amber, înspăimântată acum, dar insistând curajoasă. Altfel sinele tău esenţial nu ar interacţiona cu noi, corect?

Gura rujată a dr. Lucy se căscă a surpriză.

— Ei bine, eu... nu sunt sigură în ce măsură s-ar cuveni aşa ceva...

— Vai, uite cât e ceasul! spuse Amber rapid. Am să întârzii!

Trecu glonţ pe lângă dr. Lucy şi străbătu în grabă coridorul, fără a îndrăzni să privească în urmă.

„Nu-mi vine să cred că am făcut asta”, îşi spuse ea,

cu adrenalina gonindu-i prin corp, stârnită de confruntare şi de sentimentul de triumf dat de cât de bine se descurcase. „Chiar am luat atitudine în faţa ei! Chiar am reuşit să o înfrunt faţă în faţă pe dr. Lucy. Reabilitarea îmi schimbă viaţa”.

— Amber! Dr. Raf sări în picioare când Amber intră în cabinetul lui, privind-o preţ de o clipă cu o apreciere făţişă. Arăţi... ei bine, arăţi... îşi drese vocea. Scuze, spuse el dându-şi jos ochelarii şi privind în jur, fără mari speranţe, după ceva cu care să-i cureţe înainte de a şi-i pune din nou pe nas. Roşi. N-ar trebui de fapt să observ... dar arăţi foarte, ăă, pozitiv. Bine dispusă.

— Sunt, spuse Amber, adresându-i un zâmbet atât de ameţitor încât el se grăbi să se apropie şi să-i tragă fotoliul.

Amber se instală în el, aranjându-şi rochia în jurul ei, iar dr. Raf ocupă celălalt loc, într-un fotoliu identic de piele, cu o măsuţă mică de cafea între ei, în centrul căreia se afla nelipsita cutie de şerveţele. Era amiază, iar umbra întunecată a bărbii lui încă nu devenise vizibilă; pielea măslinie îi era încă netedă. Amber nu reuşea nicidecum să decidă dacă îl găsea mai atrăgător când era proaspăt ras sau când umbra unei bărbi îi contura trăsăturile, dându-i un aer mai aspru. îl fixă cântărind problema, iar privirea ei îl făcu să-şi ducă o mână la obraz, frecându-l uşor jenat.

— Deci! spuse dr. Raf, încrucişându-şi picioarele. Amber! Ţi-am programat sesiuni duble de acum încolo, fiindcă cea de ieri s-a prelungit peste program şi am tăiat din timpul lui Petal. îi aruncă un zâmbet rapid, încântător de poznaş. Şi niciunul dintre noi nu vrea să-şi atragă mânia lui Petal, nu-i aşa?

„Doamne, cât e de superb”, îşi spuse Amber, zâmbindu-i la rândul ei. „Uită-te la gropiţele lui. L-aş putea privi la nesfârşit şi să nu mă plictisesc niciodată.

— Aăă... Era ca şi cum dr. Raf i-ar fi citit gândurile, căci vocea lui de tenor răsună mai puternic decât normal când continuă: S-a întâmplat ceva relevant pentru tine la terapia de grup de azi-dimineaţă despre care să vrei să

discuţi?

„S-a întâmplat ceva relevant pentru mine acum un minut, ceva despre care aş vrea să discut", îşi spuse Amber, dar ştia că nu putea pomeni de ostilitatea lui Lucy faţă de ea; nu în faţa doctorului Raf. Se lovise de nenumărate ori de acest scenariu în viaţa ei profesională: bărbaţii – bărbaţii mai buni – voiau să creadă că femeile se înţelegeau bine. Nu avea niciun rost să faci comentarii răutăcioase sau să te plângi de acest lucru.

„Dar m-aş putea folosi de asta – aş putea discuta subiectul fără a o pomeni pe dr. Lucy".

— Mă simt mult mai puternică decât în trecut, spuse. Deschid gura şi mă trezesc că spun lucruri. Lucruri pe care aş fi vrut să le spun şi mai de mult, dar nu reuşeam niciodată.

Nu putea să-l privească pe dr. Raf când vorbea. Nu fusese în stare niciodată. Privirea lui era fixată pe ea, ochii lui întunecaţi atât de blânzi şi plini de empatie încât Amber se pierdea în ei şi nu mai reuşea să se întoarcă.

Prin urmare Amber îşi privi mâinile, răsucite în cutele şalului ei de caşmir, continuând:

— Nu am fost niciodată în stare până acum să iau atitudine pentru a mă apăra. Indiferent cine ce îmi cerea, eu acceptam. Sincer, nu cred că ştiam să folosesc cuvântul „nu".

Dr. Raf aprobă din cap.

— Iar aici erau incluse şi medicamentele, desigur, spuse el.

— Da. Amber reuşi să zâmbească palid. Nu am refuzat niciodată o pastilă. Ştii, privesc în urmă şi îmi dau seama că în ultimii zece ani, aproximativ, am fost în permanenţă ca într-o ceaţă. Şi nu mi-a plăcut. Întâlni pentru o clipă privirea dr. Raf. Chiar nu mi-a plăcut. Unora le place. Vor să fie rupţi de lume tot timpul. Dar, de fapt, cred că aş fi fost un model mai bun dacă aş fi avut mintea limpede. Pun pariu că dacă m-aş uita la nişte poze mai vechi de-ale mele, aş recunoaşte asta în ochii mei. Faptul că nu sunt complet prezentă.

— Nu ţi-ai făcut niciodată munca fără a fi sub efectul medicamentelor? o întrebă el.

Ea clătină din cap:

— Am fost sub efectul tranchilizantelor încă de la paisprezece ani.

Amber se aşteptă ca dr. Raf să spună ceva în replică, dar el nu o făcu. Se mulţumi s-o privească în continuare. Iar ea ştia ce aştepta el; îşi dăduse seama aproape încă de la prima ei sesiune cu el.

— Nu o învinovăţesc pe Matka – mama mea, spuse ea în cele din urmă. Ea doar încerca să mă ajute.

— Dar e dependentă şi ea, din câte îmi spui, interveni dr. Raf.

— Da. Întotdeauna spune că e pentru a-i uşura durerile. Ştii, o doare spatele sau artrita ei e mai rea, sau ceva de genul ăsta… Amber se întrerupse, căci avu brusc o revelaţie. În toţi acei ani, Matka îi spusese că avea probleme cu spatele din cauză că muncise mult ca femeie de serviciu. Aplecându-se, spălând şi frecând podele. Dar ea nu muncise niciodată la curăţenie. Fusese o minciună. „Câte alte minciuni mi-a spus?”

— Amber, eşti bine? întrebă dr. Raf. Ai devenit foarte palidă.

— Nu, spuse Amber încet. Nu sunt bine…

Apoi, spre groaza şi consternarea ei, cuvintele se revărsară din ea. îi spuse cum Slava o încuia în apartament pentru a fi în siguranţă, când ieşea în fiecare noapte, spunându-i că făcea curăţenie în birouri, deşi, de fapt, se prostitua. Disperarea cu care Slava o împinsese pe Amber în lumea modelelor, insistenţa ei neclintită că Amber trebuia să aibă neapărat succes fiindcă nu se puteau întoarce niciodată la vechea lor viaţă din Margate. Şi momentul în care Amber înţelesese exact la ce se referise Slava.

— Nu-mi pot imagina, şopti Amber, cu şalul strâns într-un ghem jilav acum, frământat de degetele ei. Nu mi-a spus niciodată nimic.

— Se pare că încerca să te protejeze, sugeră dr. Raf

înţelegător.

Amber ridică brusc capul, îndreptându-şi spre el ochii verzi cu o privire plină de nefericire.

„Ar fi adevărat – dacă nu ar fi acceptat senină să fac şi eu acelaşi lucru. Dacă nu mi-ar fi spus că ştia ce erau de fapt toate «întâlnirile» mele. Dacă nu ar fi insistat să merg în Dubai”.

— Nu sunt sigură de asta, spuse, cu lacrimile ţâşnindu-i din ochi atât de repede încât i se revărsară pe obraji înainte să-şi dea seama că plângea.

Dr. Raf îi întinse cutia de şerveţele. Amber băgă mâna în ea şi degetele îi întâlniră fundul de carton al cutiei: era goală. Murmurând scuze, dr. Rai se ridică şi scotoci pe rafturile din spatele biroului, căutând o cutie nouă şi deschizând-o. Când se întoarse cu ea, trecând pe lângă fotoliul lui Amber, se aplecă şi îi întinse cutia.

Faţa lui Amber era udă de lacrimi. Nu vedea aproape de loc. Întinse stângace mâna după cutie, dar îi căzu printre degete, ajungând pe podea între ei. Dr. Rai se aplecă să o ridice, dar cutia alunecase parţial sub fotoliul ei; se aşeză în genunchi pentru a o scoate, iar când se îndreptă, încă aşezat în genunchi, ţinând cutia de şerveţele în mână, faţa îi ajunse exact la acelaşi nivel cu cea a lui Amber.

Timp de o fracţiune de secundă se priviră, atât de aproape încât, chiar şi printre lacrimile ce i se agăţau de gene, Amber îi văzu fiecare detaliu minuscul al trăsăturilor. Fu unul din acele momente de care depindea totul: în care aştepţi ca unul dintre voi să se aplece în faţă, infinit de puţin… iar celălalt să se aplece în faţă şi el, recunoscând tensiunea plutind în aer între voi, densă şi ameţitoare ca un nor de tămâie.

Sau să aştepţi ca momentul să treacă. Ca unul dintre voi să se retragă, făcându-şi de lucru stângaci cu ceva precum o cutie de şerveţele, amintindu-şi că el e doctor, iar tu eşti pacient şi că a sta cu gura atât de aproape de a ta e complet neprofesional.

„N-am să las să se întâmple aşa. Îmi doresc asta mai

mult decât mi-am dorit orice altceva toată viaţa”.

Fu cel mai curajos lucru pe care îl făcuse Amber vreodată; şi dacă şi-ar fi lăsat cât de puţin răgaz să se gândească înainte, s-ar fi blocat.

Dar nu o făcu. Se aplecă în faţă şi îl sărută pe dr. Raf, cu gura moale şi umedă de propriile-i lacrimi, şi de îndată ce buzele li se atinseră curentul electric ce stârnise scântei înainte, când îşi atinseseră mâinile, provocă un scurtcircuit şi izbucni în flăcări. Dacă ar mai fi existat vreo urmă de rezistenţă în dr. Raf, aceasta se topi în clipa în care simţi gustul sărat al lacrimilor lui Amber pe căldura gurii lui.

Sărutul era mai intens decât orice medicament pe care îl luase Amber vreodată. Erau învăluiţi într-un nor acum; greu şi întunecat, cuprinzându-i pe amândoi atât de strâns încât mişcările lor deveniră lungi şi lente şi languroase ca într-un vis. Mâinile doctorului Raf alunecară în sus pe braţele lui Amber, zăbovind pe pielea ei goală, înfăşurându-se pe spatele ei, încâlcindu-se în părul ei, trăgând-o mai aproape, fără ca gurile lor să se despartă o clipă. Limba lui se strecură dincolo de buzele ei iar trupul lui Amber se cutremură de neputinţa de a crede cât de minunat era; dr. Raf în ea, dorind-o, învăluind-o în parfumul lui, cu mâinile pe trupul ei. Îşi strânse degetele peste braţele lui, desenându-i conturul muşchilor, auzindu-l gemând din fundul gâtului când îi simţi degetele pe el, şi nu-i veni să creadă că toate acestea se întâmplau, că lumea o luase atât de mult razna încât chiar putea să-l atingă pe dr. Raf aşa cum tânjise încă de prima dată când îl văzuse, să se lipească de el, să-şi treacă degetele peste capul lui, simţind cârlionţii strânşi ai părului lui întunecat arcuindu-se sub palmele ei, absorbind fiecare senzaţie cât mai încet posibil, evitând să irosească din grabă chiar şi un singur moment.

I se păru că sărutul nu încetase nicio clipă. Dr. Raf îi dezbrăcă şalul de pe umeri, iar senzaţia mâinilor lui pe pielea ei goală fu atât de minunată încât Amber se auzi gemând ca de la mare distanţă. Dr. Raf găsise fermoarul din spatele rochiei ei şi îl desfăcu. Amber se lipi de pieptul

lui pentru a-l ajuta, incapabilă să facă orice altceva în afară de a se apropia şi mai strâns de el, ridicând gura spre a lui pentru a putea continua sărutul, în vreme ce rochia îi alunecă până la brâu. Iar când gura lui se desprinse de a ei pentru o clipă, pentru a putea s-o privească, Amber începu să-i deschidă cămaşa, desfăcând uşor fiecare nasture, avansând cât mai încet posibil, despachetând cel mai frumos cadou de care avea să se bucure în toată viaţa ei, prelungind cât mai mult posibil fiecare moment.

Regulile Slavei privind ţinuta lui Amber fuseseră întotdeauna stricte. Nu îi impusese doar să fie impecabil machiată, cu unghiile strălucitoare şi lăcuite, nu avea voie nici să poarte vreodată lenjerie neasortată. Amber nu fusese niciodată mai recunoscătoare pentru acea regulă decât în acel moment: setul de sutien şi slip Chantelle din dantelă verde-deschis pe care îl purta era extrem de rafinat, iar ea ştia acest lucru. Dr. Raf oftă cuprins de pură încântare la vederea sânilor ei în sutienul fără bretele, cu palmele mângâindu-i sfârcurile prin dantelă până când acestea se ridicară tari şi pline de dorinţă în palma lui. Amber oftă şi ea când îi trase cămaşa de bumbac de pe umeri, dezgolindu-i pielea cafenie, netedă şi caldă, trecându-şi mâinile peste pectoralii lui fermi, făcându-i sfârcurile la fel de tari ca ale ei.

Ridicară amândoi privirea în acelaşi timp. Buzele li se reîntâlniră în acelaşi timp. Era ca şi cum şi-ar fi coordonat de dinainte mişcările, fiecare gest fiind o paralelă a gesturilor celuilalt, fără a fi nevoiţi să întrebe fiindcă ştiau deja ce îşi dorea celălalt. Amber se lăsă să alunece din fotoliu exact în clipa în care dr. Raf o trase spre el, şi se prăbuşiră pe covor, împingând fotoliul în spate până ajunseră culcaţi unul în braţele celuilalt. Dr. Raf îi desfăcu sutienul, iar senzaţia sânilor ei apăsându-se pe pieptul lui gol îi duse pe amândoi pe o nouă culme a senzaţiilor. Amber se zvârcoli, lipită de el, cu limbile îngemănate astfel încât niciunul n-ar fi putut să-şi dea seama de unde începea una şi unde se termina cealaltă.

Dr. Raf îi ridică straturile de mătase ale fustei; Amber

îi descheie nasturii de la pantaloni, simţindu-i şoldurile rotindu-se deja lipite de ale ei şi bărbăţia întărită. Penisul lui se apăsa de ea prin ţesătura de bumbac moale a boxerilor lui, frecându-se de slipul ei de dantelă şi stârnindu-i o senzaţie delicioasă, de zgâriere delicată, ce o stimulă atât de tare încât îşi dădu seama că se agăţase de umerii lui, apăsându-se peste el, mişcându-şi dantela chiloţilor peste clitoris, simţind capul umflat al bărbăţiei lui exact acolo unde o dorea, revendicându-şi plăcerea cum n-o făcuse niciodată înainte, cu limba lui umplându-i gura, şi, înainte să se dezmeticească, ajunse la orgasm, oftând şi gemând de plăcere în gura lui, cuprinsă de spasme repetate într-o serie lungă de orgasme ce o lăsară atât de ameţită precum o doză de fericire dintr-un cocktail de votcă şi Vicodin.

„Mai bine, atât de mult mai bine… O, Doamne, n-am simţit niciodată nimic asemănător în toată viaţa mea…

Norul începu s-o ridice acum; ea era întinsă pe el, plutind, cu membrele moi după descărcare, atât de complet relaxată încât, atunci când trupul dr. Rai se desprinse de pe al ei şi îi simţi căldura pălind, nu protestă. Deşi era goală de la brâu în sus, cu fusta trasă în sus până la şolduri şi picioarele încă încălţate în sandale, Amber nu se simţi câtuşi de puţin vulnerabilă. Intuia, cumva, că el avea să se întoarcă şi să se întindă lângă ea.

Şi nu ar fi putut să se mişte nici dacă ar fi vrut. Toţi muşchii din corpul ei erau vlăguiţi, toţi nervii supraîncărcaţi. Se mulţumi să rămână întinsă, încă străbătută blând de plăcerea de după orgasm, plutind în aer pe nor, până auzi zgomotul unui sertar trântindu-se şi, din câţiva paşi rapizi, dr. Rai se întoarse lângă ea, scoţându-şi în grabă pantofii, trăgându-şi boxerii, lăsându-se în genunchi lângă ea. Amber deschise ochii şi îl privi cu adoraţie. Cămaşa îi atârna desfăcută de pe umerii musculoşi şi pieptul gol; era gol până la genunchi, unde i se opriseră pantalonii şi boxerii, iar coapsele îi erau la fel de puternice şi muşchii la fel de definiţi pe cât păruseră şi priviţi prin materialul pantalonilor. Şi penisul lui, rozaliu şi

plin şi întinzându-se spre ea…

Dr. Rai se opri, privind-o. Ţinea într-o mână un pachet de prezervative pe care tocmai fusese pe punctul de a-l deschide; văzându-l, Amber gemu încântată, ştiind că acesta însemna că în curând avea s-o pătrundă. Dar realitatea a ceea ce erau pe punctul de a face îl lovise în clipa în care sfâşiase folia de plastic. În ochii lui văzu dubii, ezitare şi sămânţa unui sentiment de vină.

Atunci Amber ridică braţele spre el, implorator, iar expresia din ochii el fu mai puternică decât orice altceva. Îşi puse prezervativul în timp ce a îşi apucă slipul de dantelă, dezbrăcându-l şi scuturându-şi şoldurile pentru a-l trage cât mai jos posibil înainte ca dr. Raf să se aşeze pe covor, cu mâna în jurul penisului lui, ghidându-l în ea, în vreme ce gura ei se căscă într-un strigăt mut de extaz. Era atât de udă încât bărbăţia lui intră în ea uşor, umplând-o din prima legănare a şoldurilor. Braţele li se înfăşurară strâns unul în jurul celuilalt, cu trupurile apăsate laolaltă, dr. Raf găsindu-i gura şi sărutând-o din nou.

Era perfect. Era ca o întoarcere la esenţă. Era ca şi cum trupurile lor ar fi fost făcute pentru a se potrivi unul cu celălalt. Dr. Rai se legănă peste ea încet, cu penetrări mărunte, dar apăsându-se inexorabil peste clitorisul ei şi frecându-i punctul G cu o stimulare atât de fin treptată încât ea începu să plângă şi se cambră, implorându-l să accelereze ritmul.

Sprijinindu-şi coatele de o parte şi cealaltă a capului ei, cu mâinile ţinându-i faţa în căuşul lor, dr. Raf îi şopti, cu gura lipită de a ei, amuţind-o, sărutând-o, refuzând să accelereze, înteţind focul dintre ei cu fiecare legănare leneşă a şoldurilor. Amber îşi ridică propriile şolduri pentru a-l primi, apăsându-se în jos de fiecare dată când el o penetra complet, făcându-l să geamă de plăcere peste gura ei, provocându-şi o transă de încântare. Amber închise ochii, iar capul îi căzu pe spate. Valuri de excitare tot mai intensă îi cuprinseră trupul, preluând controlul, încetase să mai încerce să se grăbească, să-l forţeze pe dr. Raf să accelereze; se abandonase complet ritmului, iar

acum doar atât mai simţea.

Avea să ajungă la orgasm. Nimic nu mai putea opri acest lucru. Avea să ajungă la orgasm doar de la sex şi avea să se întâmple fără urmă de chimicale în organism, fără alcool sau medicamente care să-i diminueze vreun pic senzaţiile.

„Dumnezeule”, îşi spuse. „Dacă toată lumea ar putea primi un astfel de tratament la reabilitare, nu ar mai rămâne în lume nicio persoană dependentă...”

Acel gând i se păru atât de amuzant, se simţi atât de norocoasă, de fericită, încât îşi dădu seama că râdea, un râs ce începea din profunzimile pântecului ei şi îi reverbera în tot corpul, zguduind-o şi mai puternic sub dr. Raf; ridică mâinile şi îi trase gura peste a ei, sărutându-l cu râsul încă pe buze, înălţându-şi şoldurile pentru a se freca de el, primindu-l atât de adânc în ea încât el nu mai reuşi să reziste şi începu să ejaculeze.

Vederea chipului lui în extaz când ajunse la orgasm, senzaţia penisului lui contractându-se în ea o împinse pe Amber dincolo de graniţa subţire pe care îşi ţinuse echilibrul, iar trupul ei se abandonă complet şi îşi simţi propriul orgasm cuprinzând-o deodată cu al lui. Nu semăna cu nimic din ceea ce simţise până atunci; senzaţia o copleşi, revărsându-se peste ea şi prin ea, fierbinte, zguduind-o şi ţinând-o strâns, provocându-i noi şi noi orgasme, cu valuri de electricitate scurgându-i-se din cap până în picioare.

Senzaţia se prelungi atât de mult încât Amber pierdu noţiunea timpului. Era posibil să-şi fi pierdut cunoştinţa la un moment dat. În cele din urmă, cu trupul încă pulsându-i de undele de plăcere de după orgasm, îşi reveni suficient în simţiri cât să-şi dea seama că dr. Raf stătea întins peste ea, cu capul pe umărul ei, cu respiraţia gâfâită dezmierdându-i pielea goală. Simţea sincer că era posibil să nu se mai poată mişca niciodată; fiecare nerv din trupul ei era vlăguit. Zăcea sub el ca o stea de mare lăsată în urmă de reflux.

Efortul de a deschide ochii îi păru ca încercarea de a

ridica o greutate de cincizeci de kilograme. Să îşi târască mâna pe covor, ridicând-o suficient cât să şi-o poată odihni în părul lui, i se păru titanic. Dar trebuia să reuşească să-l privească, să-l atingă. Genele lui erau dese şi întunecate pe obrazul lui; îşi dăduse jos ochelarii şi arăta înduioşător de vulnerabil fără ei, semănând cu un băieţandru.

Dr. Rai se foi, desprinzându-şi genele, şi o privi şi el. Apoi Amber îşi înăbuşi un sunet de protest când el îşi schimbă poziţia, băgându-şi mâinile sub el şi împingându-se, retrăgându-se din ea, ţinându-şi o mână pe penis pentru a prinde prezervativul, frecându-se pentru scurt timp de ea când ieşi şi provocându-i o ultimă undă de şoc de plăcere ce îi străbătu tot corpul.

— Ar trebui… murmură el, împiedicându-se stângaci când încercă să se ridice în picioare, trăgându-şi în sus pantalonii ce îi rămăseseră agăţaţi în jurul pulpelor.

— Da, ştiu, spuse Amber, ridicându-se şi trăgându-şi în jos fusta, căutându-şi din priviri sutienul. Nu ştia de ce, dar nu era câtuşi de puţin jenată. Îşi închise sutienul şi îşi trase slipul alunecat pe gleznă, şi îşi ridică corsetul rochiei din jurul taliei, aranjând totul, cu o expresie pe-atât de senină pe cât de chinuită era cea a dr. Raf.

Deşi nu putu să se abţină să nu zâmbească observându-i eforturile de a se descotorosi de prezervativ. Luase o mână zdravănă de şerveţele din cutia cea nouă şi îl învelise în ele; dar apoi se apropiase de coşul de hârtii din cabinet şi stătea acolo, cu privirea aţintită asupra lui, încercând evident să decidă dacă putea arunca în el un prezervativ învelit în şerveţele, cu riscul ca personalul de curăţenie să-l găsească.

Amber se ridică în picioare, îşi luă şalul şi îl înveli în jurul umerilor, rearanjându-şi părul cu îndemânarea căpătată după o practică îndelungată.

— Eu plec, spuse simplu, aranjându-şi şi ultima buclă.

— Amber…

Stând în continuare lângă coşul de hârtii, Dr. Raf o privi pe Amber cu ochi întunecaţi, bântuiţi. Buzele îi rămaseră deschise, chinuindu-se să găsească şi alte

cuvinte, dar nereuşind.

Însă Amber nu simţea nevoia ca el să spună ceva. Cu un ultim zâmbet fermecător se întoarse şi porni spre uşă.

„Azi chiar am reuşit să las doi psihiatri fără cuvinte”, îşi spuse ea, zâmbind şi mai larg. „Descopăr că am simţul umorului, sunt în stare să lupt pentru ceea ce vreau şi tocmai am trăit cea mai uluitoare partidă de sex cu bărbatul pe care îl iubesc. E clar că reabilitarea e cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată”.

Din cealaltă parte a coridorului apărură Joe şi Brian, discutând despre baseball: însă când o văzură pe Amber ieşind din cabinetul dr. Raf, se opriră ca înlemniţi.

— Amber, spuse Joe în cele din urmă. Dumnezeule, arăţi uluitor.

— Mulţumesc, spuse Amber amabilă, aruncându-i un zâmbet ce îl năuci şi pe el, şi pe Brian.

— Pe toţi dracii, ce fel de sesiune a fost asta care tocmai s-a încheiat? spuse Joe, rânjind. Dr. Raf împarte pastile magice, mai nou?

— O, sunt drogată doar cu efectele terapiei, spuse Amber, rotindu-se pe călcâie cu un fâlfâit al rochiei şi îndepărtându-se, cu buclele jucându-i peste umeri.

— Ador s-o privesc pe fata aia îndepărtându-se, îi spuse Joe oftând lui Brian. Dumnezeule, aş putea să-mi petrec naibii toată ziua privind-o cum se îndepărtează.

— Oare a pozat vreodată pentru postere? întrebă Brian plin de speranţă. Mi-ar plăcea foarte mult să am un poster cu ea. îmbrăcată într-un bikini. Oare a pozat vreodată pentru aşa ceva?

— Pe cuvânt, are ceva magic, spuse Joe pe un ton de sinceritate profundă, ignorându-l pe Brian. Este un înger divin coborât din ceruri.

Skye, care se strecurase în urma lor cu intenţia de a-l surprinde pe Joe cu o ciupitură furişă pe fundul lui ferm, înlemni complet auzindu-l.

„Iar începe cu povestea cu îngerul!”, îşi spuse ea furioasă. „Chiar dacă am face sex clocotitor toată ziua, până să-şi piardă minţile, tot ar fi obsedat de Amber!” îşi

muşcă buza. „Nu contează ce îmi spune Amber legat de faptul că nu e interesată de Joe. Chiar cred că e sinceră. Dar câtă vreme Joe e atât de prins de ea, nu am nicio şansă reală la el. Rahat, sunt o idioată. Ar trebui să plec doar şi să duc înregistrarea celor de la Investigator”.

Dar stând acolo şi privindu-i pe Joe şi Brian îndepărtându-se încet, îşi dădu seama că încă nu se simţea pregătită să facă acest lucru.

„Adevărul adevărat e că îmi place mult de el. Şi dacă merg la revista Investigator n-am să-l mai văd niciodată”.

Skye se îndrăgostise până peste cap de Joe Jeffreys. Ceea ce era o idee foarte proastă. Fiindcă el nu se putea abţine să nu viseze la o fată care era evident îndrăgostită de psihiatrul ei.

„Renunţă, Skye”, se îndemnă singură.

Ştia că era singurul lucru logic. Dar pur şi simplu nu găsea în ea forţa de a-i întoarce spatele lui Joe Jeffreys pentru totdeauna.

Skye

Skye se luptă cu dilema ei ore întregi. Joe, revista National Investigator şi Amber i se rostogoliră şi se agitară prin cap într-o serie de diverse combinaţii, precum piesele unui puzzle pe care trebuia să-l asambleze.

Doar că nu-i reuşea. Când intrară toţi, rând pe rând, la sesiunea de după-amiază a terapiei de grup şi îşi ocupară locurile, Skye funcţionă pe pilot automat la început, concentrându-se prea puţin pe ceea ce spunea lumea. De-abia treptat începu să simtă că atmosfera din încăpere era ciudată. Existau adesea momente de intensitate când pacienţii divulgau fapte jenante despre ei înşişi sau izbucneau în lacrimi, sau săreau unul la gâtul celuilalt; dar era clar că dr. Raf şi dr. Lucy erau obişnuiţi cu toate. Expresiile lor antrenate, echilibrate, nu trădau nici surpriză, nici tulburare, indiferent ce lucruri ar fi fost dezvăluite şi ştiau exact cum să gestioneze sau să aplaneze orice tensiune.

„O”, îşi dădu seama Skye, suficient de detaşată de desfăşurarea terapiei cât să se poată concentra pe a

înţelege de ce atmosfera părea atât de aiurea la acea sesiune, „probabil dr. Raf şi dr. Lucy sunt cei care fac ca şedinţa asta să pară atât de noduroasă. Oare s-au certat?”

O privi atent pe dr. Lucy pentru prima dată. Aceasta strângea din buze, iar picioarele îi erau încrucişate la fel de strâns. Ochii îi erau aţintiţi asupra lui Amber, iar privirea îi era clar duşmănoasă. Deşi Amber nu dădea semne să observe. Amber arăta ca şi cum cineva ar fi aprins o sursă de lumină pe chipul ei, una perlată, în nuanţe rozalii; pielea ei era colorată în roz, iar ochii verzui îi licăreau.

„E absolut extraordinară”, fu nevoită Skye să recunoască. Skye nu era în mod normal genul de persoană geloasă. Se ghida după principiul trăieşte şi lasă să trăiască; acesta îi permisese să rămână fericită şi echilibrată la clubul Midnight Lounge, într-o atmosferă plină de lovituri pe la spate şi rivalităţi. Dar niciuna dintre fetele de la club nu fusese supermodel internaţional. Şi deşi Skye ştia exact cât era de drăguţă, nu prea îi plăcea să fie comparată cu Amber, care apăruse pe copertele a numeroase reviste şi era vedetă a publicaţiei Sports Illustrated.

„Nici nu-i de mirare că dr. Lucy nu o place. Pentru un medic, dr. Lucy te poate da pe spate. Probabil se simte ca un supermodel tot timpul. Până dă peste unul adevărat”.

„O. Asta-i ciudat”. Privirea lui Skye alunecase într-o parte spre dr. Raf şi remarcase imediat cât de stins părea. De regulă, când terapia de grup era în toi, el se apleca în faţă, cu ochii lui negri atenţi şi captivaţi de ceea ce se spunea: Brian, în cazul de faţă, povestind monoton despre episoadele anterioare petrecute la reabilitare şi despre cum învăţase în ce fel să-şi rezolve problemele legate de încrederea în femei. În cursul acestei sesiuni însă, dr. Raf era aproape prăbuşit în scaun, cu privirea aţintită asupra podelei din faţa lui. Părea complet rupt de ceea ce se întâmpla; lipseau complet intervenţiile lui obişnuite care să ajute grupul să meargă mai departe, să-i încurajeze să dezvolte conexiuni, să-i oblige să muncească din greu.

„Arată de parcă n-ar avea niciun chef să fie aici. Probabil el şi dr. Lucy au avut un meci al naibii de urât – dacă de asta se poartă atât de ciudat...” Dar apoi Skye îşi îndreptă privirea spre Joe şi uită de toate speculaţiile privind dispoziţiile ciudate ale lui Raf şi Lucy din seara aceea.

Joe stătea relaxat pe spate în fotoliul lui, cu glezna sprijinită peste genunchiul opus, cu ochii lui albaştri luminoşi şi limpezi, concentrat în întregime pe Amber, cu buzele curbate într-un zâmbet de apreciere deplină şi neştirbită.

„E ca şi cum nici n-aş fi în încăpere”, reflectă Skye amar, şi îşi dădu seama că Amber era cea care vorbea în acel moment.

— Ştiu la ce te referi când vorbeşti de problema încrederii în femei, Brian, spuse Amber, deşi în sens opus. Eu nu am avut niciodată nicio experienţă pozitivă cu bărbaţii, sincer. Se strâmbă. E ciudat, dar în cadrul terapiei de grup nu mi-a trecut niciodată prin cap că n-aş putea spune ceva în faţa unui bărbat sau că mi-ar fi mai uşor să vorbesc dacă ar fi doar femei în încăpere.

— Avem şi sesiuni doar pentru femei, spuse dr. Lucy ridicând tonul. Ţi-am spus acest lucru.

Amber îi adresă un zâmbet fericit, arătând atât de uluitor încât Joe şi Brian se aplecară instinctiv în faţă.

Privirea admirativă din ochii lui Joe fu picătura care umplu paharul pentru Skye. Fără a se gândi la consecinţe, fără a-şi oferi măcar răgaz să respire, spuse pe nerăsuflate:

— Amber, dacă nu te deranjează să discuţi despre lucruri în faţa bărbaţilor, cred că ar trebui să ne împărtăşeşti ceea ce mi-ai spus mie ieri. Ştii tu, despre tipii care te plăteau ca să ieşi cu ei? Şi tipul care îţi plăteşte tratamentul aici?

Amber întoarse capul pentru a o privi pe Skye, cu ochii ei verzi căscându-se sub şocul total. Dr. Rafi se foi în scaun, îndreptându-se de spate. Dar dr. Lucy fu cea care spuse mustrător:

— Skye! Avem o regulă absolută aici de a nu dezvălui nimic din ceea ce ne împărtăşeşte un alt pacient, decât dacă este ceva ce contravine regulilor de conduită de la Cascabel!

Lui Skye nu-i venea să creadă ce făcuse. Toată lumea se holba la ea acum, oripilată, cu gurile larg căscate. Toată lumea, adică, în afară de dr. Raf, a cărui privire se ridicase de pe podea şi era aţintită acum asupra lui Amber.

Amber devenise albă ca varul. Cu multă atenţie, ca şi cum ar fi avut oase casabile, îşi trase şalul de caşmir peste umeri şi se ridică.

— Amber? spuse dr. Raf pe o voce răguşită, dar ea clătină din cap fără a-l privi.

În tăcere deplină, grupul o urmări traversând încăperea şi îndreptându-se spre uşă.

— Mă duc după ea, spuse dr. Lucy la câteva secunde după ieşirea lui Amber.

„O, Doamne, biata Amber! Asta doar va înrăutăţi lucrurile!"

— Nu, mă duc eu, spuse rapid, sărind din fotoliul ei. Eu am fost cea care a supărat-o – eu ar trebui să merg…

Când Skye se întoarse să plece, fu surprinsă să constate că Petal îi arunca priviri veninoase, machiajul negru de urs panda transformându-i ochii, îngustaţi de resentiment, într-o mască de ură. Nici dacă Skye ar fi trădat un secret al lui Petal în loc de cel al lui Amber nu ar fi privito Petal cu mai mult dezgust.

Skye nu îndrăzni să îl privească pe Joe. Pur şi simplu nu avea suficient curaj.

„Am dat-o în bară urât de tot". Skye îşi lăsă capul în jos, ieşind în urma lui Amber. „Nu ar fi trebuit nicicum, niciodată să-mi deschid gura proastă despre ceea ce mi-a spus. Niciodată".

Skye o căută mai întâi în camera lor, dar Amber nu era acolo. îi luă o vreme până o găsi în grădină, unde stătea aşezată lângă fântână, cu părul ei castaniu şi rochia verde pierzându-se pe fundalul zidului acoperit de bougainvillea din spatele fântânii, cu şalul cenuşiu

înfăşurat strâns în jurul ei, ca o pătură. Unii pacienţi chiar îşi aduceau păturile la sesiunile de dimineaţă ale terapiei de grup, ca şi cum le-ar fi oferit o oarecare izolare de eforturile emoţionale dureroase pentru care se pregăteau; dar aceştia se înfofoleau ca nişte pachete rotofeie, în vreme ce Amber, sub faldurile şalului ei, era zveltă şi rafinată. „Poţi fi sigur că Amber va rămâne elegantă şi când e complet tulburată”, îşi spuse Skye cu o nouă izbucnire de resentiment, înainte de a se scutura zdravăn ea însăşi.

Ropotul constant al apei de pe stâlpii de bambus în fântână era suficient de puternic cât se împiedice pe Skye să facă zgomot suficient ca Amber să ştie că era acolo. Fu nevoită să întindă mâna şi s-o atingă pe Amber pe umăr; Amber tresări şi, ridicând privirea şi văzând-o pe Skye, se încruntă, dându-se în spate pe zidul jos de piatră pe care era aşezată.

— Nu vreau să vorbesc cu tine, spuse Amber, întorcând capul.

— Amber, îmi pare atât de rău. Skye rămase în spatele ei, jenată. Ştiu că n-ar fi trebuit să spun nimic. A fost doar…

— Joe, o completă Amber. Voiai să mă pui într-o lumină proastă în faţa lui.

Skye se foi ruşinată; nu aveai unde să te ascunzi când Amber rostea adevărul atât de simplu.

— Ironia e că nu cred că va conta pentru el, remarcă Amber pe o voce subţire, rece şi detaşată. Dacă el crede că am nevoie de un cavaler care să mă salveze, cu cât sunt mai negre lucrurile pe care le-am făcut în trecut, cu atât mai bine pentru el. Mai mulţi monştri de care să mă salveze.

Skye nu se gândise la acest lucru. Rămase cu gura căscată în faţa lui Amber, dându-şi seama că avea perfectă dreptate.

„De când a devenit Amber atât de deşteaptă? Şi de când a ajuns atât de bună la a înţelege oamenii? Asta nu e aceeaşi fată care a sosit acum zece zile, dependentă de

narcotice şi atât de liniştită încât n-ar fi omorât nicio muscă”.

— Deci nu te-ai ajutat cu nimic. Şi mi-ai făcut rău mie, continuă Amber, cu privirea aţintită asupra apei ce se revărsa în cascadă.

— Amber – îmi pare atât de rău. Skye îşi muşcă buza. Eram atât de geloasă, îi mărturisi deznădăjduită.

— Te rog, lasă-mă în pace, spuse Amber. Credeam că pot să am încredere în tine. Dar dacă nu pot, nu am nimic să-ţi spun.

Skye se simţea ca şi cum Amber ar fi atacat-o cu o serie de lovituri atent plasate, fiecare calculată perfect pentru a produce cea mai mare durere posibilă. Şi ştia că le meritase pe toate. Se întoarse să plece; nu mai putea face nimic acum decât ceea ce îi ceruse Amber.

Skye nu se simţi în stare să se întoarcă la terapia de grup, nevoită să admită că Amber îi spusese că nu mai putea avea încredere în ea şi îi ceruse să plece. În schimb, se întoarse în camera lor, se întinse pe pat şi izbucni în lacrimi. Distrusese totul. Prietenia ei promiţătoare cu Amber, posibilitatea de a avea ceva cu Joe. Iar ea era singura vinovată.

Petal

Petal stătea în patul ei, uitându-se pentru a nu ştiu câta oară la înregistrarea video de pe telefonul ei în care apăreau Skye şi Joe în camera de depozitare. La început, simplul fapt de a deţine acel material îi furnizase suficientă plăcere; gândul imens de satisfăcător că ea – Petal, fata pe care nimeni nu prea o băga în seamă pe aici – deţinea ceva atât de exploziv încât ar fi putut arunca în aer în întregime micuţa lor lume de aici, de la Cascabel.

Dar încântarea nu durase mult. Petal era obişnuită să fie în centrul atenţiei. Relaţia ei cu Dan, plus ideea ingenioasă a lui J.C. de a-i vopsi părul blond intens stârniseră mai multă senzaţie decât oricând. Paparazzii se călcaseră în picioare pentru a-i face fotografii, iar nenorocitul de tată al ei o făcuse pachet şi o trimisese aici înainte să poată savura pe deplin momentul. Mesajele

primite de la Tas şi J.C. îi confirmaseră că şederea lui Petal în clinica de reabilitare era discutată în toate ziarele, deci cel puţin oamenii nu uitau de ea. Dar nu era suficient. Chiar mai mult decât de droguri sau băutură, Petal era dependentă de atenţia oamenilor.

Sesiunile regulate de terapie unu la unu, plus munca pe care o făcea în grup, îi dezvăluiseră foarte clar motivul: toţi acei ani în care încercase cu disperare să-l facă pe Gold să o observe, practic ţopăind şi agitându-se şi strigându-i numele, dându-şi în petic la şcoală, adoptând un comportament obraznic şi răzgâiat fiindcă nu părea să aibă nimic de câştigat din cuminţenie. Dr. Raf îi explicase că, din punct de vedere psihologic, copiii aveau atât de mare nevoie de atenţie încât orice fel de atenţie era mai bună decât a fi ignorat, iar acest fapt fusese o revelaţie pentru Petal.

„Atâţia ani am crezut că sunt pur şi simplu rea. Un copil sălbatic. Şi acum aflu că încercam doar să-l fac pe Gold să mă observe".

Nici măcar nu putea să-i spună „tată" când se gândea la el; era ciudat să vorbească despre el ca fiind tatăl ei.

„Iar eu mă credeam grozavă fiindcă îi spuneam pe nume", reflectă cu amărăciune. „Poate după ce mă întorc la Londra am să încep să-i spun «tati». Asta l-ar enerva; l-ar face să-şi simtă vârsta".

Oftă, un suspin prelung şi profund, învârtind telefonul în mâini, /ardea de nerăbdare să împartă acea bârfă incredibil de savuroasă cu J.C. şi Tas. Ar fi ucis-o dacă ar fi aflat că le ascunsese aşa ceva. Şi era cinci după-amiaza, ora la care Cascabel anula interferenţele ce împiedicau efectuarea de apeluri pentru ca pacienţii cărora li se permitea accesul la celulare să-şi poată suna prietenii şi să se văicărească despre cât erau de nefericiţi. Putea trimite înregistrarea chiar în acel moment dacă voia.

Petal era sincer şi profund nehotărâtă. O parte din ea încă nutrea resentimente violente pentru că fusese trimisă la Cascabel; dar o altă parte din ea ştia că tratamentul îi făcea enorm de mult bine. O parte din ea era furioasă că

fusese separată de Dan; o altă parte ştia că Dan muncea ca nebunul în studioul de înregistrări şi că, dacă s-ar fi aflat în Londra, l-ar fi înnebunit încercând să-l târască la petreceri în loc să-l lase să-şi vadă de treabă. Iar acest lucru nu ar fi fost tocmai grozav pentru perspectivele lor pe termen lung. O parte din ea se sufoca de dorinţa de a le împărtăşi celor mai buni prieteni ai ei această bârfă nebunesc de savuroasă. Dar, în mod bizar, o altă parte se gândea la încrederea pe care o construise în grupul de reabilitare în timpul pe care îl petrecuseră împreună.

„Joe e un tip de treabă", recunoscu în sinea ei. La început, îl considerase plin de sine şi complet neinteresat de orice altceva în afară de a saliva după Amber şi Skye. „Dar se poartă foarte bine cu Brian. Am văzut cât de multe eforturi a făcut pentru a avea grijă de Brian şi a petrece timp cu el. Chiar i-a fost alături lui Brian. Iar Joe e grozav şi la terapia de grup. Ai impresia că poţi să-i spui orice şi nu te va judeca. Plus că nu s-a dat niciodată la mine, ceea ce ar fi fost foarte aiurea fiindcă e, practic, suficient de bătrân să-mi fie tată".

Acest lucru nu-i împiedicase pe numeroşi prieteni şi amici de-ai lui Gold, prea mulţi pentru a le mai ţine socoteala, să încerce să flirteze cu ea. Încă de pe la treisprezece ani, când începuse să se machieze puţin şi să poarte fuste scurte, fusese nevoită să se apere de libidinoşii mai bătrâni – fără a fi ajutată câtuşi de puţin de Gold, care nu observase niciodată.

„Aşa că trebuie să-i dau o bilă albă lui Joe şi pentru asta. Chiar şi cu Skye şi Amber a fost în regulă. Adică n-a încercat să le stârnească una împotriva celeilalte sau ceva de genul ăsta".

Petal nu o luă în calcul pe Jennifer Downs, logodnica lui Joe şi vedetă de cinema cunoscută în întreaga lume. Copilărind în casa lui Gold, Petal era cât se poate de conştientă de toate căsătoriile false de la Hollywood şi de relaţiile înscenate pentru a ascunde homosexualitatea uneia sau ambelor vedete, preferinţele lor sexuale ciudate sau pur şi simplu pentru a le promova cel mai recent

proiect. Şi auzise din bârfe cu mulţi ani în urmă că Jennifer era lesbiană. Aşadar, când Joe şi-o trăsese cu Skye în camera de depozitare, nu trădase pe nimeni căruia să-i pese măcar puţin unde îşi băga puţa.

Dar Skye… cu Skye era o altă poveste.

„Ceea ce i-a făcut Skye lui Amber azi la terapia de grup a fost oribil. Foarte nasol”.

Petal fusese martoră la tot felul de manevre ale unor femei înnebunite să se apropie de Gold, dispuse să calce în picioare pe oricine altcineva dacă era nevoie. Şi ştia că Amber nu încerca să pună mâna pe Joe; singurul bărbat de aici care o interesa pe Amber era dr. Raf. „A început să-i ofere sesiuni duble acum”, îşi spuse Petal geloasă. „Norocoasa naibii”.

Dar, ca toţi ceilalţi membri ai grupului lor de reabilitare, Petal era sincer impresionată de Amber: frumuseţea ei era hipnotică, dar dincolo de ea Amber ducea o luptă cruntă pentru a se reface după atâţia ani în care fusese dependentă de pastile şi pentru a afla cine era cu adevărat în spatele acelei dependenţe. „Plus că are o mamă oribilă care o aşteaptă când iese de aici”, îşi spuse Petal, înfiorându-se. „Cu siguranţă asta-i stă pe suflet”.

Încercarea lui Skye de a o discredita pe Amber stârnise numeroase amintiri pentru Petal, şi niciuna dintre ele nu era plăcută. Toate acele femei – dintre care multe ar fi trebuit să aibă grijă de ea – ciondănindu-se şi bătându-se pentru Gold.

„Skye e exact ca ele. Dădacele mele, mamele prieteniilor mei, profesoarele mele. Credeam că nu e mai de treabă decât teapa lor, dar e. Este doar o altă nenorocită hotărâtă să câştige cât mai mult posibil”.

Degetele ei se jucară pe tastatura telefonului, selectând numerele lui Tas şi J.C., ataşând înregistrarea video, ţinându-şi nehotărâtă degetul mare peste butonul Trimitere. Ezită o clipă, cu gândurile gonindu-i prin minte. În fond, singurul motiv pentru care se afla aici era că Rudy făcuse acele fotografii cu ea şi cu Dan şi le vânduse ziarelor! Oare nu făcea şi ea acelaşi lucru?

„Nu. Vreau doar să le-o arăt celor mai buni prieteni ai mei. N-o s-o vândă nimeni ziarelor de scandal”.

Apăsă butonul Trimitere şi urmări, hipnotizată, desfăşurarea procesului; globul micuţ ce apăru în partea de sus a ecranului, cu mici săgeţi învârtindu-se în jurul lui, semnalizând transmiterea minifilmului până de cealaltă parte a Atlanticului. După un minut sau două formă numărul lui Tas şi aşteptă nerăbdătoare ca aceasta să răspundă.

— Petal? ţipă Tas peste zgomotul muzicii ce urla din difuzoare în spatele ei şi strigătele oamenilor; era probabil într-un club.

— Se pare că te distrezi! şuieră Petal invidioasă.

— E foarte, foarte târziu, spuse Tas cu limba împleticindu-i-se. Suntem prin cluburi de ore întregi… Nu te aud – e foarte gălăgie aici.

— Tocmai ţi-am trimis un filmuleţ! Petal intră în baie şi închise uşa pentru a putea vorbi puţin mai tare fără a fi auzită de alţii. Trebuie să te uiţi la el!

— Ce dracu’ – sunt muci de beată, fată – mă duc la budă să te aud…

Zgomotul de pe fundalul conversaţiei cu Tas se reduse puţin, iar ea continuă:

— O, tocmai am primit un mesaj de la tine – stai aşa…

Urmă o pauză lungă. Petal ştia că Tas nu-i închisese; încă mai auzea ritmul energizant al muzicii. Apoi, într-un final. Tas spuse:

— Nu. Nu. Îţi baţi joc de mine, fată. Ala e…

— Da!

— Dar ce fac – o, Doamne, el o – şi ea îl – o, Doamne!

— Da!

— Scandalos! Tas inspiră adânc. Trebuie să-i arăt asta lui J.C!

— Tas! Doamne, Dumnezeule! se auzi vocea lui J.C. Stai să vezi ce mi-a trimis Petal!

— E la telefon acum.

J.C. smulse telefonul de la Tas.

— Păpuşă, spuse el adorator, părând o idee mai treaz

decât Tas, ne e atât de dor de tine! Ştii ce tare ne e dor de tine! Dar filmuleţul ăsta – o. Doamne – aproape că merită să ne fie dor de tine pentru asta! Eşti supermişto!

Un zâmbet larg se întinse pe chipul lui Petal.

— Şi mie mi-e dor de voi, spuse.

— Eşti regina bârfelor! croncăni J.C. Cine-i fata care e cu el?

— Doar o stripteuză desfrânată care e aici cu noi, spuse Petal răzbunătoare. Să nu-l trimiţi nimănui, adăugă rapid. Poţi să-l arăţi, dar să nu-l trimiţi.

— Nu-ţi face griji, spuse el. Promit solemn. Dar, o. Doamne! Asta da, bârfă!

— Ne e dor de tine, spuse Tas împleticit în telefon, întoarce-te cât de repede acasă!

Rânjetul lui Petal se întinse de la o ureche la cealaltă.

— Şi mie mi-e dor de tine, spuse fericită.

Ei o iubeau; le era dor de ea; voiau să se întoarcă, îşi restabilise statutul de tipă mişto, de la reabilitare.

Fusese o idee foarte bună să trimită acel filmuleţ.

Amber

După evenimentele zguduitoare din ziua precedentă, Amber nu avea habar la ce să se aştepte în legătură cu sesiunea ei individuală cu dr. Raf din dimineaţa următoare. Dar de îndată ce intră în cabinetul lui, deveni evident că acesta se pregătise pentru acel moment. Când se deschise uşa, stătea în picioare în spatele scaunului său şi se agăţă strâns de spătarul de piele al acestuia pentru a se abţine să nu traverseze încăperea spre ea.

— Amber, spuse el pe o voce răguşită, te rog să iei loc. Arătă din cap spre fotoliul rezervat pacientului.

Doreşti – roşi intens – doreşti să mai fie cineva de faţă cât vorbim?

Amber se holbă la el, căscând ochii ei verzi şi clătină din cap atât de vehement încât o duru.

— Bun, în regulă, spuse el rapid. Am considerat doar că trebuie să te întreb…

Amber se aşeză în fotoliu, ridicând privirea spre el, iar el continuă:

— Mai întâi, trebuie să-mi cer scuze de la tine pentru ceea ce s-a întâmplat între noi ieri. Evident, a fost complet şi pe deplin inadecvat. Un astfel de contact între un doctor şi un pacient – orice fel de contact între un doctor şi un pacient – e complet interzis, din motive foarte solide… Se întrerupse şi îşi drese vocea, cu ochii lui întunecaţi pe deplin concentraţi asupra ei. Ţinând în continuare fotoliul între ei ca pe un scut, o întrebă: Amber, ştii ce înseamnă transferul afectiv?

Amber clătină din nou din cap, de data asta mai blând.

— Apare atunci când tu – pacientul – începi să nutreşti sentimente faţă de psihiatrul sau terapeutul tău, îi explică el. Dar acele sentimente nu sunt reale. Sau, mai exact, nu sunt îndreptate asupra terapeutului. Cu alte cuvinte, sentimentele tale sunt doar proiectate asupra mea. Iar contratransferul afectiv – roşi din nou – e atunci când terapeutul începe să simtă că nutreşte sentimente faţă de pacient. Dar nici acele sentimente nu sunt reale. Dacă sunt corect gestionate, transferul şi contratransferul afectiv sunt esenţiale pentru procesul terapeutic deoarece ele înseamnă că pacientul face progrese reale în rezolvarea problemelor sale. Dar dacă sunt incorect gestionate…

Mâinile i se înfipseră adânc în spătarul scaunului, strângându-l atât de tare încât încheieturile degetelor i se albiră.

— Dacă sunt incorect gestionate – iar ceea ce s-a întâmplat ieri e un exemplu de manual privind modul exact de a le gestiona incorect – atunci întregul tratament este pus în pericol. Şi vreau să subliniez că este în întregime vina terapeutului în acest caz. Nu eşti nicidecum vinovată pentru ceea ce s-a întâmplat între noi.

Era evident cuprins de o asemenea agonie încât Amber tânjea să se ridice, să se apropie de el şi să-l strângă în braţe. Chipul lui frumos era torturat, buzele, strânse.

— Desigur, e de la sine înţeles că nu am mai făcut

niciodată nimic de genul ăsta cu niciun pacient, spuse el, plecându-şi capul ruşinat. Sincer, ar trebui să mă autodenunţ la Asociaţia Medicală Americană. Şi tu ai putea s-o faci dacă ai dori. Am încălcat complet încrederea pe care mi-ai acordat-o.

— N-aş face niciodată aşa ceva! spuse Amber repede.

— Ei bine, s-ar putea să te răzgândeşti, iar dacă aşa va fi ai tot dreptul să mă denunţi, spuse el cu nobleţe. M-am chinuit cu gândurile astea toată noaptea – aproape n-am dormit deloc, Amber, mă simt atât de îngrozitor din cauza a ceea ce ţi-am făcut! Şi, evident, e imposibil să continui tratamentul cu mine. Am să te transfer imediat ca pacient pe lista doctorului Lucy.

— O, nu!

Amber se trezi în picioare; sărise din scaun fără să-şi dea seama. Gândul de a nu mai putea să fie singură cu Dr. Raf în fiecare zi era mai mult decât putea suporta.

„Şi când mă gândesc că mi-am făcut atâtea griji legate de ce a spus ieri Skye la terapia de grup!” reflectă ea frenetic. „Mi-era atât de teamă că îi va trezi repulsia – că îl va face să creadă că sunt la fel ca mama mea, doar o altă femeie dispusă să facă sex pe bani. Doar o altă prostituată. În schimb, el n-a dormit toată noaptea, făcându-şi griji ce voi crede eu despre el…”

— Te rog, nu mă obliga să te părăsesc! spuse Amber pe nerăsuflate. Apoi, ca să nu pară disperată, adăugă: Nu pot fi tratată de dr. Lucy! Ea mă urăşte!

Dr. Raf adoptă o expresie şi mai vinovată decât până atunci. Amber s-ar fi aşteptat ca el să nege, în schimb acesta murmură:

— Ei bine, asta nu-i imposibil.

Amber îl privi cu o expresie goală.

— Avem o relaţie, îi explică dr. Raf, roşu până în vârful urechilor acum. Eu şi dr. Lucy.

Amber înlemni. Îşi simţi buzele paralizate ca şi cum ar fi primit o injecţie cu anestezic de la un dentist. Dar reuşi să îngaime:

— E ceva serios?

Îşi ţinu respiraţia, aşteptând răspunsul lui. Fu cuprinsă de ameţeală; îşi spuse că avea să leşine dacă răspunsul era afirmativ. Păru să dureze o veşnicie până dr. Raf medită asupra răspunsului. Se dădea o luptă interioară în el şi păli complet până să spună:

— Credeam că e.

Pielea de pe pometi îi era întinsă, expresia bărbiei fermă; era alb ca varul la faţă.

— Credeai că e, repetă ea încet.

— Amber…

Fără a se putea abţine, dr. Raf o privi în ochi. Era atât de aproape acum încât ar fi putut să-l atingă doar ridicând mâna. îi simţea mirosul loţiunii de după ras şi parfumul cald, îmbătător al pielii lui, îi vedea ţepii de pe bărbie acolo unde îi scăpase o mică pată când se răsese de dimineaţă. Un cârlionţ întunecat de păr îi atârna pe frunte, iar Amber tânjea să-şi împletească degetele în el.

— Ceea ce simţim nu e real, spuse el. Tu cauţi pe cineva care să aibă grijă de tine – eşti pierdută şi singură – iar eu caut pe cineva de care să am grijă.

„Şi ce e în neregulă cu asta?” se întrebă Amber, uşor nedumerită.

Dr. Raf îşi dăduse seama că obiecţia lui nu era atât de solidă pe cât se aşteptase, căci continuă imediat:

— Ai venit aici pentru terapie, iar eu te-am trădat. Am făcut cel mai rău lucru pe care un doctor poate să i-l facă pacientului său. Ar trebui să-mi pierd dreptul de practică pentru ceea ce ţi-am făcut.

Vocea lui devenea treptat mai sonoră, convins de propriile cuvinte. Amber trebuia să intervină cu toate resursele disponibile, cu fiecare gram de convingere şi de încredere şi certitudine pe care şi le construise în timp graţie terapiei.

„Dar este prea devreme!” îşi spuse ea, panicată. „Nu sunt pregătită! Nu sunt suficient de puternică!”

Apoi auzi o altă voce în mintea ei, clară şi fermă: „Trebuie să fii”.

— Eşti cel mai bun doctor pe care l-am avut vreodată,

se auzi spunând cu voce tare. M-ai salvat. M-ai învăţat cum să-mi trăiesc propriile sentimente. Să fiu sinceră cu mine şi să ştiu ce vreau. Tot discutăm la terapia de grup despre capacitatea de a te conecta. Ei bine, eu sunt conectată acum. Sunt conectată cu sentimentele mele şi ştiu că sunt reale. Sunt adevărate. îl privi implorator, punându-şi sufletul în ochi. Ştiu ce vreau. Te vreau pe tine, spuse ea atât de curajoasă încât aproape nu-i veni să creadă de câtă îndrăzneală dădea dovadă. Şi ştii ce? Te vreau chiar şi dacă toată povestea ajunge la un deznodământ oribil. Te vreau chiar şi dacă te întorci la dr. Lucy. Te vreau chiar dacă îmi va cauza o suferinţă şi o durere uriaşe. Şi nu asta înseamnă să fii adult? Nu asta învăţ să fiu? Nu asta ar trebui să învăţ prin toată terapia asta – să ştiu ce vreau şi să fiu dispusă să plătesc pentru ceea ce vreau?

Zâmbi, un zâmbet uriaş, superb.

„Sunt atât de mândră de mine”, îşi spuse, radiind de triumf. „N-am fost niciodată mai mândră de mine în toată viaţa mea”.

— Te vreau, repetă Amber, şi, într-un ultim act de curaj, făcu un pas spre el, apropiindu-se până când trupurile ajunseră să li se atingă uşor.

El era doar puţin mai înalt decât ea, iar când Amber îşi ridică puţin capul, buzele îi ajunseră aproape la aceeaşi înălţime cu ale lui.

Apoi aşteptă.

„Trebuie s-o facă el. Trebuie să mă sărute el. Trebuie să îmi vină şi el în întâmpinare”.

Era insuportabil. Îşi ţinu respiraţia şi închise ochii.

„Dacă nu mă sărută, n-am să mai respir niciodată – niciodată, niciodată, niciodată...”

Dr. Raf scoase un sunet din adâncul gâtului, un sunet aspru, gutural, plin de frustrare, şi dorinţă, şi confuzie.

Amber se încordă. Apoi i se tăie complet respiraţia când braţele lui o cuprinseră atât de strâns, iar gura lui coborî peste a ei cu atâta forţă încât ar fi oftat de surpriză dacă ar fi putut. În schimb, îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui, trăgându-i capul şi mai aproape de al ei,

frecându-şi corpul de al lui, apăsându-şi sânii pe pieptul lui, cu pubisul lipit de al lui, ameţită acum de încântarea de a şti că dr. Raf nu se putea controla când era vorba de ea. Că vorbele ei avuseseră puterea de a-l convinge.

Că el crezuse că relaţia lui cu dr. Lucy era serioasă – înainte de a o fi cunoscut pe Amber.

Simţi că îi venea să râdă şi să plângă în acelaşi timp. Trupurile lor se încordară împreună, dr. Raf plimbându-şi mâinile în sus şi în jos pe spatele ei, încercând s-o lipească de el cât mai strâns posibil, cu picioarele depărtate pentru a o trage între ele, astfel încât ea îi simţi bărbăţia ridicându-se spre ea în timp ce limba lui îi pătrunse adânc în gură. Amber îi scoase cămaşa din betelia pantalonilor, lăsându-şi mâinile să alunece în sus pe pielea lui goală, auzindu-l gemând sub mângâierea mâinilor ei. El îşi împleti degetele în părul ei, iar ea îşi dădu capul pe spate, nerăbdătoare, dorindu-şi ca el să o sărute pe gât, iar el păru să ştie exact ce-i trebuia, trasând cu buzele o linie ce-i coborî pe gât. Mâinile lui se desprinseră din părul ei, urmând linia trasată de gură, cu degetele fierbinţi pe pielea ei, făcând-o să se zvârcolească de excitare când palmele lui îi cuprinseră sânii, ridicându-i spre gura lui, sărutându-i prin bumbacul fin al bluzei.

Amber se arcui pe spate peste scaun, cu mâinile pe fundul lui acum, trăgându-l şi mai aproape, savurând senzaţia feselor lui cu muşchi fermi, abandonându-se complet şi fără şovăială plăcerii. Când dr. Raf îi trase jos bluza suficient cât să-i dezvelească sutienul de mătase, Amber se lipi de el unduindu-se, pe jumătate cuprinsă de delir, dorindu-şi să-l simtă în ea chiar în acea clipă.

— Amber – o, Doamne, nu putem face asta din nou… gemu dr. Raf, deşi faptul că nu se putea abţine să nu-i sărute sânii îi contrazise vorbele.

— Ba da, putem, spuse Amber ferm, strecurându-şi mâinile în partea din faţă a pantalonilor lui, mângâindu-l prin ei, simţindu-i penisul tresărind de excitare, împingându-se spre fermoar. Întinse mâna spre catarama curelei, dar mâinile lui se închiseră peste ale ei, ridicând-o

din nou în picioare, ţinând-o strâns în braţele lui, cu buzele lipite de fruntea ei, respirând sacadat, disperat, în timp ce se străduia să îşi recapete într-o oarecare măsură autocontrolul.

— Nu aici, nu aşa... spuse el, gâfâind. Nu ca şi cum ai fi o unică aventură uşoară. Meriţi ceva mai bun decât asta. îi ridică mâinile împreunate spre buze, sărutându-i degetele. Nu am să te tratez aşa cum au făcut-o alţi bărbaţi, Amber.

„Dar eu vreau s-o faci!” îşi spuse Amber înnebunită, cu trupul aprins de dorinţa de a fi cu el. Apoi îşi auzi propriile cuvinte şi înţelese adevărul a ceea ce spunea.

— Trebuie să fii respectată, spuse dr. Raf. Trebuie să te respect, nu doar să te arunc pe covor ca şi cum am fi nişte animale în călduri...

— O, Doamne, dar a fost minunat, rosti Amber visătoare.

— Amber, nu mă ajuţi! spuse dr. Raf atât de mustrător încât ea începu să chicotească, îmbătată de uşurare şi de încântare şi de conştiinţa faptului că el nu doar o dorea, ci o şi respecta, deşi făcuse dragoste cu el chiar ieri, exact pe acel covor, iar el ştia acum, datorită lui Skye, că făcuse sex cu bărbaţi pentru bani.

Dr. Raf îşi băgă din nou cămaşa în pantaloni, se îndepărtă de ea şi îşi înfipse degetele în cârlionţii strânşi ai părului lui negru, inspirând adânc şi prelung.

— Nu aşa mi-am imaginat conversaţia asta, spuse el, părând atât de derutat încât o făcu pe Amber să râdă şi mai tare.

Dr. Raf întinse mâinile şi îi aranjă tricoul pentru a-i acoperi sutienul, netezindu-l cu mângâieri atât de tandre încât ea fu nevoită să înghită un nod. Apoi îi ridică o şuviţă de păr de pe obraz, aranjând-o blând la locul ei, în spatele urechii. Şi tocmai îşi desprinsese din nou mâinile de pe ea, încet şi cu regret, când se auzi o bătaie în uşă, urmată de răsucirea clanţei şi deschiderea uşii.

Amber avu suficientă prezenţă de spirit cât să nu sară grăbită în spate sau să facă alte mişcări bruşte care

ar fi putut părea suspecte. Întoarse capul pentru a vedea cine îi întrerupea sesiunea, dar intuiţia îi sugera deja, oarecum, cine era.

— Lucy, sunt în plină şedinţă, spuse dr. Raf furios, reuşind un ton ce transmitea exact gradul potrivit de indignare justificată. În mod cert protocolul nu permite aşa ceva. Nu pot accepta să tot faci asta…

— Uite!

Amber nu o văzuse niciodată pe dr. Lucy atât de agitată. O şuviţă a părului ei lung şi drept de culoare închisă se desprinsese din coadă şi îi atârna peste faţă, cel mai clar semn posibil că dr. Lucy nu mai era perfect stăpână pe sine. Alergă efectiv spre dr. Raf, fluturând un ziar, cu ochii dilataţi de agitaţie.

— Tocmai am văzut asta! strigă. Aveai habar de ce se întâmpla?

Dr. Raf, încruntându-se puternic, luă ziarul de la ea, spunând scurt:

— Lucy, chiar trebuie să fie o regulă bătută în cuie că o sesiune nu poate fi întreruptă decât dacă intervine vreo urgenţă medicală… O, Dumnezeule mare!

„Ce ciudat”. Amber îşi lungi gâtul pentru a privi ziarul. „Arată ca o revistă de scandal britanică – dar aşa ceva e imposibil! Ce să caute în California?”

Apoi, când o studie mai îndeaproape şi îşi dădu seama că era Daily Minor, icni şocată, exact aşa cum făcuse şi dr. Raf.

„O BLONDĂ MISTERIOASĂ SARE PE JOE!” ţipa titlul mare, dar nu acesta fu primul lucru care îi atrase atenţia lui Amber. Ochii ei căzură pe imaginea color neclară a doi oameni aflaţi într-o poziţie care, la prima vedere, părea un număr al spectaculosului Cirque du Soleil în plină desfăşurare, iar apoi, la o a doua vedere, o făcu pe Amber să înghită în sec de ruşine pentru amândoi.

Fiindcă îl recunoscuse pe Joe Jeffreys. Şi chiar dacă, din motive evidente, faţa partenerei lui era ascunsă, îşi dădu seama, din context, exact cine era.

— Aia, spuse dr. Lucy pe o voce stridentă, chiţăitoare,

e interiorul magaziei principale!

— Dumnezeule bun, murmură dr. Raf, holbându-se îndeaproape la fotografie, întorcând-o de pe o parte pe cealaltă. Nu cumva… oare ea… e posibil aşa ceva?

— Amândoi sunt internaţi pentru dependenţă de sex, scânci dr. Lucy. E un dezastru!

— Trebuie să luăm problema în mâini imediat, spuse dr. Raf.

— Se pare că asta a spus şi ea, comentă Amber înainte să se poată stăpâni, şi spre încântarea ei secretă văzu gura frumoasă a doctorului Raf curbându-se într-o umbră de zâmbet.

— Amber, spuse el oficial, întorcându-se spre ea. Îmi pare atât de rău pentru asta. Şi, Lucy, chiar nu vreau ca şedinţele să-mi mai fie întrerupte pentru nimic în afară de urgenţe medicale, în regulă?

Privirea întunecată, fulgerătoare pe care dr. Lucy i-o aruncă lui Amber la auzul cuvintelor lui fu o dovadă mai mult decât suficientă pentru dr. Raf pentru a-i confirma că Amber avea perfectă dreptate când spunea că dr. Lucy o detesta.

— Dar acum, dacă tot am fost deranjaţi… îi spuse dr. Raf lui Amber, care aprobă din cap. Sper să putem reprograma pe mai târziu, adăugă. Sunt perfect conştient că au rămas, ăă, probleme ce au fost menţionate azi şi pe care trebuie să le rezolvăm cât mai curând posibil.

— Te rog… spuse Amber, fără a-i păsa că schimbul lor de replici ar fi putut stârni suspiciunile dr. Lucy.

— Cât de curând posibil. Promit, spuse dr. Raf încet.

Schimbară o privire prelungă, galeşă, înainte ca

Amber să se întoarcă. În spatele ei îl auzi pe dr. Raf întrebând:

— Ai vorbit deja cu administratorul despre asta, Lucy? Cred că trebuie să convocăm o şedinţă de urgenţă – să-i aducem pe membrii consiliului de administraţie, cât mai mulţi putem găsi într-un timp atât de scurt

— Am discutat cu Administraţia, se ocupă de asta chiar acum, spuse dr. Lucy. Avem o teleconferinţă

programată peste douăzeci de minute.

— Şi trebuie să aflăm cine naiba i-a ajutat pe Joe şi Skye să ajungă în camera de depozitare – şi cine a făcut fotografiile.

— O, eu am o suspiciune foarte întemeiată în privinţa asta, spuse dr. Lucy înverşunată când Amber închise uşa în spatele ei.

Amber ieşi pe terasă, inspirând aerul proaspăt, însorit, cu braţele înfăşurate în jurul ei, rămânând nemişcată şi revăzând în minte tot ceea ce tocmai se întâmplase între ea şi dr. Raf. Gura lui peste a ei, cuvintele pe care i le spusese el, mâinile lui atingând-o, nu doar într-un mod sexual, ci cu tandreţe – ridicându-i bluza, rearanjându-i părul…

— Amber!

Skye sări în picioare de pe peluză, unde stătuse întinsă la soare. Joe era întins pe şezlongul lui favorit lângă ea.

— Putem vorbi? Skye veni în grabă lângă Amber. Am aşteptat să ieşi de la sesiunea cu dr. Raf – vreau sincer să-mi cer iertare, din nou, pentru ceea ce s-a întâmplat ieri. Se opri, cu o expresie nedumerită. Ai terminat mai devreme?

Amber aprobă din cap, ieşind din transă.

— Şi în locul tău eu nu mi-aş face prea multe griji pentru mine, spuse sec. Ai probleme mult mai mari care o să ţi se spargă în cap din clipă în clipă…

— Skye? Joe? strigă Daniyel, apărând în pragul terasei. Vreau să veniţi amândoi în biroul principal, acum!

Ochii mari şi albaştri ai lui Skye se holbară de să-i sară din orbite.

— Ce s-a întâmplat? întrebă rapid.

Dar Amber nu-i răspunse. Porni încet spre fântână şi se aşeză lângă ea, departe de scena ce urma să înceapă, pentru a putea rememora fericită, la nesfârşit, toate momentele pe care tocmai le petrecuse cu dr. Raf.

„Nu-i sunt datoare lui Skye cu nimic”, îşi spuse ferm. „Cu absolut nimic”.

Skye

— Cred că al meu e Frumuşica, spuse Skye, mestecând un fir de iarbă.

Joe îşi dădu ochii peste cap.

— Serios? Asta-i tot?

— Să îmi place şi Blonda de la drept, spuse Skye. L-am văzut şi pe ăla de nu ştiu câte ori.

— Skye. Păpuşă. Chiar trebuie să-ţi extinzi puţin orizonturile, spuse Joe. Mai schimbă canalul pe Turner Classic Movies sau ceva de genul ăsta din când în când. Uită-te la un film alb-negru.

Skye se bosumflă; îşi dădea seama că vorbea serios după felul în care se încrunta spre ea. Ştia că era ignorantă în multe domenii, dar nu era prea frumos din partea lui să o privească de sus din cauza asta.

— Ei bine, dar care sunt filmele tale preferate? îl întrebă ea. Pun pariu că ai câteva foarte valoroase.

„O Doamne, sună ca şi cum aş încerca să-l pup în fund. Numai nu reuşesc să o nimeresc azi cu Joe. S-a purtat ciudat cu mine încă de când m-am dezlănţuit împotriva lui Amber. La naiba, am dat-o în bară cu asta”.

Dar, cel puţin, întrebarea ei adusese un rânjet pe chipul lui Joe şi o sclipire în ochii lui albaştri luminoşi.

— Râul roşu, spuse el imediat, întinzându-se din nou pe şezlong. Un film al naibii de bun. Căutătorii. Vai, tare mi-ar plăcea să fac un remake al filmului ăluia. Tot cochetez cu ideea asta de câţiva ani. Şi ştii ce? Trebuie să recunosc, şi Greu de ucis. Nu mă plictisesc niciodată de Greu de ucis.

— Hei, trişezi, spuse Skye, asumându-şi riscul.

Dar lui Joe îi plăcea când îl tachina; însemna că îl trata ca pe un om normal, nu ca pe o vedetă de cinema.

— Poftim? Joe o privi. Cum adică?

— Alegi doar filme în care ţi-ar plăcea să joci, spuse Skye, aruncându-i cel mai obraznic zâmbet al ei.

— Şi ce dacă? răspunse Joe, făcându-i cu ochiul. Şi tu tot aşa ai făcut, nu? Greu de ucis. Ce scenariu grozav, spuse el visător. Ştii ce? Oricât de mult mi-ar displăcea să

recunosc, nu m-aş fi putut descurca mai bine decât Bruce. Nimeni n-ar fi putut.

Din nou, Skye înţelese că nu era cazul să-l contrazică.

— A fost grozav, consimţi ea. Foarte amuzant.

Îşi dădu seama că Joe conştientizase faptul că refuzase o ocazie de a-i face un compliment; buzele îi tremurară într-un zâmbet aprobator când spuse:

— Comedia – asta contează în final. Zâmbi trist. Nu câştigi premii pentru comedie, dar ai de lucru la nesfârşit, iar încasările sunt fantastice. Când devii prea bătrân pentru filmele de acţiune, asta te aşteaptă. Meryl, Bob de Niro – chiar şi actorii serioşi o fac. Îşi scoase o ţigară din pachet. Vreau doar să fiu scutit de a lucra cu puşti simpatici. Am terminat lucrul la un film în care am jucat alături de un câine, şi mi-a fost mai mult decât suficient.

— E vorba de cel făcut după carte?

Joe aprobă din cap:

— Eu, el şi domnul Lăbuţe. Un titlu de rahat, ei? Dar cu ăsta am rămas. O să aibă încasări uriaşe. Îşi aprinse ţigara şi suflă un cerc gros de fum. O să primesc procente din ele. Vreau să primesc verde pentru un remake al unui film de acţiune din Hong Kong – foarte sumbru. Căţelul şi povestea lui mă vor ajuta să-l realizez.

Skye se ridică în capul oaselor, strângându-şi genunchii la piept. Părul blond îi era desfăcut pe umeri, tricoul albastru-deschis i se asorta cu ochii şi era foarte puţin machiată, doar puţin rimel şi luciu de buze; arăta proaspătă şi drăguţă şi, deşi Joe reflecta fericit la perspectivele profesionale luminoase ce îl aşteptau, privirea lui zăbovi asupra ei apreciativ.

— Joe, spuse Skye ezitând. Vreau să-ţi explic puţin ce s-a întâmplat ieri, cu Amber.

— Bătaie între fete, spuse Joe tărăgănat, ridicând din umeri. Crede-mă, nu e prima dată când văd aşa ceva. Ar fi trebuit să-i ducă mintea să nu pună două fete atât de drăguţe ca voi în aceeaşi cameră. Era inevitabil să apară probleme.

— Nu a fost o bătaie între fete, spuse Skye cu

sinceritate. Amber n-a făcut nimic. Eu am fost în întregime vinovată. N-ar fi trebuit să fac public ceva ce ea mi-a mărturisit în secret.

Joe ridică sprâncenele blonde într-o expresie de aprobare.

— Nu, n-ar fi trebuit s-o faci, consimţi el. I-ai spus că-ţi pare rău, nu?

Skye confirmă din cap.

— Totuşi, e încă furioasă.

— Are dreptate să fie, spuse Joe.

— Ştiu. skye oftă. Trebuie să îndrept lucrurile cu ea. Dar nu voiam să crezi că sunt o ticăloasă fără scrupule.

— Hei, spuse Joe ridicând mâinile. Trăieşte şi lasă să trăiască. Nu mă priveşte.

Skye înghiţi un nod la această mustrare. Dar trebuia să continue:

— Nu vreau să ai o părere proastă despre mine, insistă ea. Îmi place de tine. Mult.

— Păi şi mie îmi place de tine, păpuşă, spuse Joe relaxat. Ne distrăm bine împreună.

— Nu, mai mult de atât, spuse Skye puţin tristă, coborându-şi privirea spre genunchii ei goi fini, acoperiţi de un bronz auriu. Îşi încârligă degetele de la picioare în iarbă. Mai mult decât „ne distrăm bine împreună".

Joe se opri cu mâna în aer în timp ce-şi ducea ţigara la buze.

— Păpuşă, începu el încet, ştii că sunt într-o situaţie cam delicată. Mă aşteaptă o logodnică afară – Dumnezeule, vorbesc de parcă am fi în închisoare! – şi în clipa în care mă scot de aici trebuie să mă arunc în genunchi în faţa ei ca să pară că mi-am învăţat lecţia, moment pregătit astfel încât paparazzii din Hollywood să poată, până la ultimul, să surprindă un cadru clar cu toată povestea, ştii? Iar apoi va trebui să fiu băiat cuminte pentru foarte multă vreme. Trase cu sete din ţigara Camei. Ceea ce e în ordine. Înţeleg ce încearcă să-mi spună. Rolul de Casanova începea să nu-mi mai vină. Nu prea dă bine în ochii publicului mic burghez.

— Public mic-burghez?

— Mămicile de clasă medie, îi explică Joe. După cum ziceam, nu pot să joc în filme de acţiune la nesfârşit.

Trebuie să fiu atent la ce imagine proiectez. Până acum n-a fost o problemă faptul că aveam reputaţie de Casanova, fiindcă bărbaţii care vin la filmele mele în cinematografe multiplex nu sunt deranjaţi de asta câtuşi de puţin. Dar timpul trece. Nu mai sunt tânăr. Şi nu-mi pot menţine cariera la nivelul ăsta dacă mămicile de clasă medie mă consideră…

— Un destrăbălat mare şi gras, îl completă Skye.

— Da! Joe zâmbi. Un destrăbălat mare şi gras. Care nu e un personaj prea îndrăgit în Vestul Mijlociu. Uită-te la Clooney. Chiar şi el are o prietenă serioasă în preajma premiilor Oscar.

Skye dădu să răspundă – avea o sugestie pe vârful limbii, una pe care ardea să i-o împărtăşească de câteva zile deja –, dar apoi, din colţul ochiului, observă silueta înaltă a lui Amber ieşind pe terasă, cu coama elegantă de păr castaniu strălucindu-i în lumina soarelui, şi îşi dădu seama că nu putea continua conversaţia câtă vreme Amber plutea eteric peste iarbă, distrăgându-i atenţia lui Joe.

„În plus, chiar trebuie să-mi cer iertare de la Amber. Am dat-o în bară. A refuzat să-mi vorbească azi-noapte, dar de obicei e bine dispusă după o sesiune cu dr. Raf. Dacă e cât de puţin la fel de bine dispusă ca ieri, probabil pluteşte pe un norişor şi sunt mult mai mari şansele să mă ierte”.

— Să nu uiţi ce voiai să spui, în regulă? îi spuse lui Joe, sărind vioaie în picioare. Adică nu neapărat ce voiai să spui acum, dar subiectul general al discuţiei…

Dar de-abia dacă apucă să-i spună un cuvânt lui Amber când Daniyel apăru în spatele ei, părând mai furioasă decât o văzuse Skye vreodată. Chiar şi Joe îşi dădu seama, din tonul ascuţit pe care Daniyel îi strigase pe nume, că se întâmplase ceva; făcu o faţă comică şi traversă peluza spre locul în care Daniyel, cu mâinile pe şolduri, îi aştepta. Aceasta se întoarse rapid pe călcâie când se apropie Joe şi intră tropăind în clădire, iar Skye şi Joe o

urmară supuşi.

— Ne-am ars clar, îi murmură Joe lui Skye.

„Imposibil să se întâmple asta!” îşi spuse Skye frenetic. „Nu acum când chiar am reuşit să-l fac pe Joe, oarecum, să discute cu mine despre viitorul relaţiei!”

Biroul principal era plin de oameni: dr. Lucy şi dr. Raf; Daniyel; directorul clinicii Cascabel şi medicul-şef, faimosul dr. Solomon, care era prea bătrân şi prea important pentru a mai trata pacienţi; acesta înfiinţase centrul de tratament cu vreo câteva decenii în urmă, înainte ca reabilitarea să devină ceva atât de la modă, iar acum încasa profituri uriaşe. Plus trei avocaţi – „Trei!”, reflectă Skye. „Aşa de important este Joe!” – înarmaţi cu exemplare ale contractelor de conduită pe care Skye şi Joe le semnaseră când se internaseră la Cascabel.

Şi, pe masa de conferinţă, un exemplar al unui ziar britanic, cu un titlu mare ţipător şi o fotografie ce o făcu pe Skye mai întâi să roşească până în vârful unghiilor, apoi să îşi spună: „Cel puţin arăt foarte bine în ea. Adică, dacă tot e să fiu goală puşcă şi cu capul în jos sub privirile tuturor, slavă Domnului că măcar corpul meu arată foarte ferm… se vede clar că fac mişcare…”

Tot grupul celor care formau personalul clinicii amuţi, într-o manieră de rău augur, aşteptând reacţia lui Joe şi Skye. Toate privirile erau îndreptate spre ea. Ea nu reuşi să spună nimic. Se mulţumi să se zgâiască la fotografie, cu gândurile alergându-i nebuneşte prin minte.

„Cine a făcut poza? Mi-a furat Dave poşeta şi a vândut filmul? E un stop-cadru din el?”

Îşi îndreptă privirea spre Joe, sperând din tot sufletul că nu avea să-şi dea seama că ea fusese responsabilă de acel dezastru. Deveni evident că Skye nu era în stare să vorbească: toate privirile acuzatoare, furioase, se întoarseră spre Joe, aşteptând să spună ceva.

— Ei, spuse acesta în cele din urmă, îndreptându-se de spate după ce examină îndelung şi în detaliu fotografia. Să ajuns ca în ziua de azi să poţi publica aşa ceva pe prima pagină a unui ziar? Ca să vezi.

Cuvintele lui fură primite cu o scurtă tăcere de incredulitate. Joe îşi plimbă privirea prin încăpere:

„ReSecca Duxnce

— Serios, vă vine să credeţi aşa ceva? întrebă prietenos. Nici măcar nu au folosit o bară neagră să-i acopere fundul! Care arată grozav, apropo, îi spuse lui Skye pe lângă subiect. Dar, ştiţi, copiii ar putea vedea chestia asta! oftă. Societatea asta chiar e pe drumul cel bun spre iad.

— Joe, spuse dr. Raf pe un ton de reproş, nu-i tocmai răspunsul pe care speram să-l aud.

— Ai aruncat clinica într-un scandal profund ruşinos, interveni dr. Solomon furios. În toţi aceşti ani de când conduc Cascabel nu am avut niciodată un scandal de o asemenea magnitudine. Doar fiindcă nu ţi-ai putut ţine mâinile nici două secunde departe de o paraşută blondă!

Dr. Solomon, ca un adevărat doctor din LA., era cât se poate de aranjat şi de cosmetizat chirurgical, cu pielea de pe faţă fermă şi lucioasă de la exfolieri şi aproape imobilă de la Botox, cu părul îndesit cu implanturi şi vopsit artistic. Însă, chiar dacă aspectul fizic îi ascundea vârsta adevărată, vocabularul îl trăda.

— Hei, protestă Joe. O cheamă Skye, în regulă? Iar asta – împunse ziarul cu un deget mare – a fost în întregime vina mea.

— Aşa-i, spuse dr. Lucy sarcastic. Arată ca şi cum n-ar fi fost deloc dornică să participe.

Cel mai tânăr dintre avocaţi îşi înăbuşi un chicot.

— Joe, spuse dr. Raf trist, mă tem că nu avem de ales în situaţia de faţă.

— Prevederile din contract sunt foarte clare, spuse avocatul principal. Aţi încălcat amândoi mai multe clauze – atât dintre cele ce ţin de comportamentul vostru general, cât şi, după cum spune dr. Solomon, dintre cele vizând afectarea în mod ruşinos a credibilităţii şi reputaţiei acestei clinici.

I

— Cu siguranţă ne pare rău pentru aceasta din urmă,

spuse Joe sincer. Dr. Raf face o treabă al naibii de bună aici. Ajută o grămadă de oameni. N-aş face niciodată nimic care să-i stea în cale în acest sens.

Exact când dr. Lucy începu să se zbârlească, Joe se întoarse spre ea, adresându-i un zâmbet uluitor de luminos, şi adăugă:

— Şi tu, desigur, dr. Lucy.

— Mulţumesc, Joe, spuse dr. Raf cu seriozitate. Ai fost un membru foarte bun şi înţelegător al grupului nostru.

Zâmbi, şi de ambele părţi ale gurii i se formară gropiţe.

„Doamne, dr. Raf chiar e sexy", îşi spuse Skye. „Are cel mai dulce zâmbet pe care l-am văzut vreodată la un bărbat în toată firea".

— Nu pot spune că ai încercat din răsputeri să îţi răscoleşti în profunzime sufletul în cadrul sesiunilor noastre individuale, continuă dr. Raf, dar mi-a făcut mare plăcere să te ştiu printre noi.

— Mulţumesc, doctore, spuse Joe, salutându-l din cap. Sentimentul e reciproc.

— Şi, Skye – dr. Raf îşi îndreptă privirea spre ea –, deşi nu te-am tratat individual, aş spune sincer acelaşi lucru şi despre tine în privinţa sesiunilor în grup. Ai dat dovadă de empatie şi ai făcut un efort faţă de colegii tăi.

— Mulţumesc, spuse Skye, surprinsă de cât de mişcată se simţea de cuvintele doctorului Raf.

— Toate astea sunt înduioşătoare, lătră dr. Solomon posac, dar sunteţi daţi afară amândoi, oricum. Nu putem lăsa să se înţeleagă că închidem ochii la un astfel de comportament.

Joe oftă adânc:

— Cred că sunt incorigibil, spuse el sumbru. Puteţi să-i sunaţi pe ai mei să vină după mine.

— Desigur, vom demara o anchetă internă pentru a afla cum a fost posibil ca un asemenea scandal să ajungă la urechile presei, rosti directorul ameninţător.

— Eu aş putea oferi o sugestie destul de plauzibilă,

bombăni dr. Lucy. Dar Joe, Skye, avem nevoie să ne spuneţi dacă aţi avut parte de ajutor la… asta.

Arătă din cap spre exemplarul din Daily Minor.

— Ei bine, ideea mi-a venit dintr-un film pe care l-am văzut odată – începu Joe să spună înainte de a fi întrerupt de o privire mustrătoare a doctorului Raf. Scuze, doctore. Să voiam să spun că nu. Nu ne-a ajutat nimeni. A fost în întregime vina mea, de la cap la coadă. Am văzut uşa magaziei întredeschisă şi am convins-o pe Skye să intre cu mine. Dumnezeu ştie cine a făcut fotografia, dar credeţi-mă, niciunul dintre noi nu a avut nimic de-a face cu ea. Al naibii să fiu dacă am fost implicat cumva, valabil şi pentru Skye.

Îi aruncă o privire liniştitoare lui Skye, care se simţea atât de vinovată încât nu putea nici măcar să-l privească în ochi.

„E atât de bun – îi protejează pe toţi. Iar singurul motiv pentru care mă aflu eu aici e ca să-i înscenez un scandal. Doamne, mă simt oribil”.

— Şi fiindcă ai încălcat contractul de conduită, trebuie să specific că taxa plătită în avans pentru şederea ta de treizeci de zile nu va fi rambursată în mod proporţional, adăugă avocatul principal.

— Sigur, cum spuneţi voi, replică Joe nepăsător, renunţând la discuţie cu o fluturare din mâna lui mare. Oftă din nou adânc, cu pieptul ridicându-i-se şi coborându-i maiestuos. E timpul să înfrunt circul. Probabil povestea a fost preluată de toate canalele de ştiri deja.

— Trebuie să-ţi plănuim atent ieşirea, consimţi Daniyel. S-a strâns o haită uriaşă de paparazzi în faţa intrării principale.

— O, pun pariu că da, spuse Joe. Am să-mi sun agentul de presă. Carmen; n-are decât să hotărască ea cum vrea să gestioneze situaţia. Se schimonosi. Nu-mi daţi careva un Valium? Carmen va urla la mine tot restul zilei, non-stop. Mi-ar prinde bine ceva care să facă lucrurile puţin mai suportabile.

— Joe, spuse dr. Raf, dar nici măcar el nu se putu

abţine să nu zâmbească.

— O, daţi-i omului un Valium dacă vrea, spuse dr. Solomon nerăbdător. Nu a fost internat pentru dependenţă de medicamente, nu?

— Nu, doar de paraşute blonde, spuse Skye.

Dr. Solomon avu chiar bunul-simţ de a păru ruşinat de vorbele acestea:

— Ei bine, am terminat aici, spuse el pe un ton de falsă siguranţă. Daniyel, te ocupi tu, te rog, ca aceştia doi să părăsească incinta în cea mai bună manieră posibilă, după părerea ta, pentru a face faţă mulţimii de afară? Dr. Raf, vrei te rog să redactezi o declaraţie pe care s-o prezint distinşilor gazetari adunaţi la faţa locului, apoi să le-o dai avocaţilor să se uite peste ea? Şi cred, dr. Lucy, că ai o teorie privind cine este responsabil de această situaţie oripilantă?

— O, da, spuse dr. Lucy cu înverşunare, în vreme ce Skye şi Joe, conduşi de Daniyel, se întoarseră să plece. O narcisistă imatură cu o nevoie puternică de a fi în centrul atenţiei şi care are legături strânse cu presa britanică? Aş crede că nu e nevoie să căutăm prea mult. Raf, nu-mi vine să cred că i-am dat voie să-şi primească înapoi celularul!

— Se descurca foarte bine la terapia de grup şi începuse cu adevărat să se deschidă şi să-şi gestioneze sentimentele în sesiunile noastre individuale, spuse dr. Raf nefericit. Telefonul a fost o recompensă de bună purtare. Şi încă nu ştim cu certitudine că Petal a fost cea care…

— O, Doamne, vorbim despre Petal Gold? îl întrerupse doctorului Solomon. La naiba! Ce dracu’ s-a întâmplat aici? V-am lăsat pe voi să vă ocupaţi de clinică pentru a putea să mă bucur şi eu de o vacanţă de care aveam mare nevoie, şi uite ce s-a întâmplat!

Daniyel închise uşa în urma lui Skye şi Joe, întrerupând tirada dr. Solomon. Dar aceştia auziseră mai mult decât suficient.

— Petal? spuse Joe pe un ton meditativ. La asta nu m-am aşteptat.

— Am s-o omor pe ticăloasa aia mică imediat ce pun

mâna pe ea! exclamă Skye scrâşnind din dinţi.

Petal

Petal stătea prăbuşită lângă valizele făcute vraf, cu lacrimi scurgându-i-se încet pe faţă. Încercase tot ceea ce-i stătuse în putere pentru a o convinge să o lase să rămână; implorase, pledase, plânsese şi se rugase, iar în cele din urmă se retrăsese în camera ei, plângând în hohote, întinsă în pat şi refuzând să-şi facă bagajele, astfel încât Daniyel, ajutată de un alt infirmier, fu nevoită să i le facă în locul ei.

Singurul lucru pe care nu fusese în stare să-l facă fusese să-şi nege fapta. Fiindcă atunci când o chemaseră în birou, iar dr. Lucy îi ceruse să-i înmâneze mobilul, ce ar fi putut să facă? Cum ar fi putut să refuze?

Apoi, când găsiseră înregistrarea cu Joe şi Skye, se terminase totul.

Mai puţin ţipetele. Fiindcă se ţipase foarte mult.

— Dr. Raf.

Când îl văzu apărând în salonul de recepţie, Petal sări în picioare şi, din nefericire, îşi surprinse reflexia în panourile cu oglinzi ce decorau pereţii verde-deschis de la intrarea în holul clinicii Cascabel. Arăta ca naiba. Pielea ei albă nu reacţiona niciodată bine când plângea; devenea imediat pătată, cu urme late de roşeaţă pe nas şi pe obraji. Iar ochii îi erau şi ei roşii de la cât îi frecase.

„Grozav. Păr galben, piele albă şi nas roşu. Arăt ca un nenorocit de clovn”.

— Dr. Raf, s-au răzgândit? îmi dau voie să rămân?

Alergă spre el nerăbdătoare, cu vocea înecată de cât plânsese. Dar de îndată ce se apropie, fu din nou cuprinsă de tristeţe. Îşi dădu seama din expresia lui că răspunsul era negativ.

— Îmi pare rău, Petal, spuse el trist. Ştii că eu consider, luând în calcul tot ce s-a întâmplat, că ar trebui să rămâi. Ai progresat atât de mult de când ai ajuns aici.

— Aşa e! Aşa e! scânci ea.

Şi era adevărat: chiar progresase. Desigur, era disperată să rămână fiindcă ştia foarte bine că Gold avea

să se ţină de cuvânt. Dacă nu parcurgea tot programul de treizeci de zile, urma să-i fie retras accesul la fondul fiduciar.

„Dar nu e doar asta. Terapia chiar mă ajută. Discut despre tot felul de chestii pe care nu le-am conştientizat până acum. Şi când o fac, mă simt mai bine după.

Mult mai bine. Iar dr. Raf e atât de minunat… el chiar mă înţelege…”

— Managerii clinicii rămân de neclintit, mă tem, continuă el. Şi nu pot spune că nu-i înţeleg. Ai provocat un rău incalculabil reputaţiei acestei clinici.

Petal îşi plecă ruşinată capul.

— Noi ajutăm oameni aici, Petal, spuse el blând. Oameni vulnerabili care au probleme îngrozitoare. Gândeşte-te la Amber şi prin ce trece ea. Şi la Brian. Şi la bietul Mitch. Acţiunile tale au pus în pericol toate astea. Dacă oamenii îşi închipuie că această clinică de reabilitare nu poate fi luată în serios, că e doar un loc unde poţi să te cuplezi şi să ţi-o tragi…

Se întrerupse, roşind. Petal privi în spatele ei, pentru a vedea dacă se întâmplase ceva ce ea nu observase, dar nu. Probabil dr. Raf fusese străbătut brusc de un gând anume. Acesta îşi drese vocea, roşind în continuare:

— În fine – dacă reabilitarea devine subiect de batjocură, oamenii nu vor mai încerca tratamentul, iar asta îi va lipsi de o resursă care ar putea efectiv să le salveze viaţa, încheie el.

Petal simţi că i se taie respiraţia de ruşine.

— Îmi pare atât de rău, şopti.

— Am decis că poţi continua ca pacient în ambulatoriu, spuse el blând. Pot fi în continuare terapeutul tău, cu sesiuni zilnice.

„O, slavă Domnului”. Umerii lui Petal se relaxară de uşurare, dar fu doar pentru moment.

— Asta oricum nu va conta pentru Gold – pentru tatăl meu! se corectă singură. Şi unde să merg? Unde să locuiesc dacă voi continua să vin la terapie aici?

Chipul frumos al dr. Raf fu luminat de un zâmbet.

— De asta m-am ocupat eu, spuse el, pe un ton mai vesel. Conform legii din California eşti minoră, aşa că nu te-am fi internat dacă nu ai fi avut un membru de familie sau adult responsabil aici în stat.

— Doar nu mama mea? exclamă Petal, căscând ochii de şoc.

— Tocmai am sunat-o. Vine chiar acum să te ia, spuse dr. Raf. Era în zona munţilor Palisade, întâmplător, aşa că va ajunge în scurt timp. Dacă traficul i-o permite, adăugă cu un zâmbet strâmb.

— Poftim? Ce a spus? Cum părea?

— Aăă, a fost puţin surprinsă, recunoscu dr. Raf. Evident, tatăl tău nu o anunţase că numărul ei fusese indicat drept contact în caz de urgenţă, aşa că mi-a luat o vreme să-i explic situaţia… dar sunt sigur că va fi bine. O privi cu o expresie serioasă în ochii lui întunecaţi. Să ştii, Petal, nu vreau să fac pe asistentul social, dar asta ar putea fi o oportunitate grozavă pentru tine de a reface legătura cu ea.

— O, Doamne! Petal se prăbuşi pe valize. Nu ştii cum e acum, scânci ea. Şi-a făcut o grămadă de intervenţii plastice… are o emisiune la televizor, se pare… ultimul lucru de care are nevoie e să se trezească în prag cu fiica ei.

— O, sunt sigur că nu e aşa, spuse dr. Raf pe o voce încurajatoare excesiv de vioaie. Băgă mâna în buzunar. Şi poftim telefonul. Dr. Lucy a şters filmuleţul, desigur.

Petal luă telefonul. Simţi o dezamăgire uriaşă. În sfârşit era liberă să îl folosească oricând dorea; dar preţul pe care îl plătise pentru acea libertate era mult prea mare. Răsucindu-l în mâini, privind sumbru cristalele Swarovski strălucitoare, se întrebă pe cine să sune mai întâi pentru a-şi împărtăşi veştile.

„Dar ce-aş putea să le spun? Poate cârdurile mele de credit îmi vor fi bune cât să pot zbura acasă, dar ce mă fac dacă Gold – tata – îmi taie fondurile imediat ce ajung? Cel puţin dacă rămân în L.A. şi termin terapia aici cu dr. Raf s-ar putea ca tata să fie de acord să-mi finanţeze în

continuare cardurile de credit...

— Hei! O caut pe Petal Gold, strigă vocea unei femei din prag, cu un accent ce era un amestec bizar de londonez şi american şi pe un ton iritat. M-a sunat un doctor de aici şi mi-a spus că trebuie să vin după ea. Cum e cu parcarea aici? Trebuie să validez ceva?

— Mamă? Petal se ridică stângaci în picioare, rămânând temătoare în faţa valizelor ei.

— Petal? în ce hal eşti! Ce ţi-ai făcut la păr? exclamă Linda.

„Da' ştiu că eşti o companie plăcută”, îşi spuse Petal iritată.

Când Gold o cunoscuse pe Linda, cu douăzeci de ani în urmă, fetele considerate sexy erau în întregime naturale. Sânii mari erau cei cu care îi înzestrase natura, părul la fel de voluminos era, eventual, tapat la coafor, dar nu se făcea apel la extensiile de păr. Iar dacă buzele nu le erau suficient de pline, îşi aplicau luciu de buze roz-deschis care să reflecte lumina, îşi întipăreau un zâmbet uriaş pe feţele drăgălaşe şi îşi scoteau pieptul în afară pentru a distrage privitorul.

Aşadar Linda fusese, la douăzeci şi unu de ani, o fată extrem de atrăgătoare, chiar dacă înzestrată cu o siluetă prea generoasă pentru a avea o carieră serioasă ca model. Nu era de mirare că Gold se îndrăgostise de ea, suficient de tare cât să o ia de soţie şi să facă un copil cu ea.

„Dar dacă ar vedea-o pe mama acum, nu prea cred că ar recunoaşte-o”, reflectă Petal, holbându-se la mama sa. Chipul Lindei suferise în mod evident intervenţii; ochii ei aveau acea expresie holbată rezultată în urma unor ridicări de pleoape exagerate, iar buzele îi erau umflate dincolo de contururile lor naturale.

Şi mai era şi liposucţia. Majoritatea actriţelor/modelelor/starletelor începeau prin a fi slabe de la natură şi îşi modelau sânii după nevoi; Linda făcuse exact invers. Când sosise în L.A., după divorţ, şi remarcase că standardul de frumuseţe de pe Coasta de Vest era slab ca un ţâr, investise imediat o parte din suma foarte

generoasă obţinută la divorţ pentru a-şi face o liposucţie şi a-şi lua un antrenor personal. Îşi ridicase sânii cu vreo câţiva ani în urmă, dar mărimea era în întregime naturală, şi erau atât de disproporţionat de voluminoşi în raport cu silueta ei subţire încât Linda părea a fi pe punctul de a se răsturna în faţă.

Însă sânii îi erau echilibraţi într-o oarecare măsură de păr, care era galben ca paiul şi strălucitor ca bijuteriile ieftine placate cu aur, genul care îţi înnegresc pielea. Şi îi era prins în creştetul capului într-un aranjament complex de bucle ce era atât de des şi de greoi încât în mod sigur fusese umplut cu extensii.

— Arăţi diferit, spuse Petal cu sinceritate.

Linda, din fericire, luă acest lucru drept un compliment. Ridică o mână cu manichiură îngrijită pentru a-şi mângâia din spate părul, rânjind:

— Aşa zic şi eu! consimţi ea fericită. Filmez o emisiune pentru VHL – mi-am făcut multe îmbunătăţiri.

Linda îşi măsură fiica din cap până în picioare, observându-i valizele. Apoi privirea ei trecu asupra doctorului Raf şi ochii i se luminară vizibil.

— Hei, bună, spuse ea pe un ton de flirt. Tu eşti dr. Green? Eşti mult mai atrăgător decât îmi păreai la telefon! chicoti. Doamne, sunt îngrozitoare, nu-i aşa?

Se apropie de el străbătând holul în papucii ei cu tocuri joase, care erau de aceeaşi nuanţă de roz intens ca bluza de trening din velur Juicy Couture.

— E foarte drăguţ din partea dumneavoastră să veniţi după Petal, spuse dr. Raf.

— Da, în legătură cu asta… Linda îi aruncă un zâmbet. Trebuie s-o iau cu mine? E foarte inconfortabil în momentul de faţă. Tocmai am terminat de filmat o emisiune, trebuie să mă ocup de publicitatea pentru ea… Nu ar putea să rămână aici? Vă rog foarte, foarte frumos?

Îşi trecu un deget peste reverul jachetei dr. Raf, mângâindu-l seducător.

Petal se foi jenată. De parcă un asemenea flirt copilăresc ar fi funcţionat vreodată cu dr. Raf – chiar dacă

erai suficient de tânără şi de drăguţă cât să ţi se potrivească rolul.

Blând, dr. Raf desprinse mâna Lindei de pe el.

— Îmi pare rău, doamnă Gold, spuse el, pe un ton sincer plin de regret. Mi-ar fi plăcut să o păstrez pe Petal ca pacientă, dar decizia nu îmi aparţine. Va putea să se întâlnească zilnic cu mine, pentru terapie.

— Doamne! Trebuie s-o aduc aici cu maşina în fiecare zi? exclamă Linda, încercând să se încrunte şi nereuşind, din cauza botoxului injectat în frunte. Se întoarse spre Petal, cu mâinile în şolduri. Ce drăcovenie ai mai făcut de te dau afară? îi aruncă furioasă. Ar trebui să te urc într-un avion şi să te trimit direct acasă la tatăl tău!

— Nu, mamă, te rog… se rugă Petal. Trebuie să-mi termin tratamentul!

Dr. Raf îi zâmbi aprobator.

— Of! Deci rămâi pe capul meu! spuse Linda iritată. E un moment foarte prost pentru asta! apoi chipul i se lumină când un gând nou îi trecu prin minte. Deşi, să ştii, s-ar putea să ajute la publicitatea pentru emisiune… am să-i sun pe cei de la VHL să văd ce spun… Poate o să ne ofere o emisiune împreună! Mama şi fiica! La fel ca The Gastineau Girb!

Petal îi aruncă o privire doctorului Raf. Acesta era prea obişnuit cu manierele de la Hollywood pentru a fi surprins de reacţia Lindei, însă îi răspunse lui Petal cu o privire înţelegătoare.

— Ei bine, haide atunci, dacă trebuie! îi spuse Linda lui Petal. Îşi fâlfâi degetele în semn de salut către dr. Raf. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, spuse. Şi ai numărul meu acum… poţi să-l foloseşti oricând!

Prinzând mânerele valizelor Samsonite, Petal ieşi de pe hol în urma mamei sale, cu geamantanele lovindu-i-se de dalele de pe alee. Le încărcă în Beetle-ul verde gălbui al Lindei, în vreme ce aceasta specula cu voce tare spre posibilitatea unui nou reality-show la VHL.

— Au o întreagă serie de emisiuni numită Celebreality, turui ea fericită, şi sunt în permanenţă în

căutare de idei noi... am putea merge împreună şi să le facem o prezentare...

— M-am săturat de publicitate pentru o vreme, mamă, spuse Petal. Se opri preţ de o clipă, uluită. Doamne! Nu-mi vine să cred că tocmai am spus asta!

— Va trebui să dormi în casa de lângă piscină, spuse Linda, pornind motorul. E ca un studio – are propria baie. O să avem amândouă puţină intimitate, în felul ăsta. Chicoti. Şi trebuie să-ţi povestesc despre Bobby! Ooo, emisiunea asta a fost atât de distractivă!

— Cine e Bobby?

Petal închise ochii când mama ei ieşi în trafic fără a se asigura şi fără a semnaliza; o maşină din spatele lor le claxonă furioasă.

— Bobby este băiatul meu de jucărie! spuse Linda bucuroasă. Eu l-am ales! Emisiunea asta, să vezi, se numeşte Cougar Hunt. Am avut cincisprezece băieţi de vreo douăzeci şi ceva de ani dintre care să aleg şi ne-am mutat toţi într-o casă mare din Woodland Hills ca să filmăm. Aparent, casa e închiriată de regulă pentru a filma producţii porno, nu-i aşa că e tare? Unul dintre puşti a recunoscut-o dintr-un film porno pe care îl văzuse. Aşa de amuzant. În fine, cincisprezece băieţi sexy dându-se peste cap ca să fie cu mine! Imaginează-ţi! în fiecare episod scăpăm de câte unul dintre ei spunându-i: „Îmi pare rău, dar nu eşti bun de vânat!” Nostim, nu?

— Nostim, mamă, repetă Petal sec.

— 0 – Linda întoarse capul pentru a o privi pe Petal, dezlipindu-şi complet privirile de pe drum – apropo de asta? N-ai putea să-mi spui Linda? Orice alt nume mă face să par foarte bătrână. Te-am avut când eram atât de tânără... Adică, sincer, aş putea să fiu sora ta mai mare...

„Ah, Doamne”, îşi spuse Petal disperată. Cascabel, cu toate restricţiile sale, începea să semene din ce în ce mai mult cu raiul pe pământ.

Skye

— E clar că agenţii de presă ai lui Joe se descurcă de minune să o ia înaintea poveştii, spuse Kevin, lăsându-se

pe spate în scaun şi uitându-se la televizor. Se transmitea E! News şi un prezentator entuziasmat declara pe nerăsuflate:

— Iar acum, cea mai spectaculoasă ştire legată de celebrităţi, în transmisiune directă de la Hollywood! Joe Jeffreys pleacă acoperit de ruşine din clinica de reabilitare pentru dependenţa de sex după ce a fost prins cu o stripteuză – şi se aruncă direct la picioarele logodnicei sale, Jennifer Downs, implorându-i iertarea! Urmăriţi imaginile noastre!

— O, Doamne, spuse un alt jurnalist al National Investigator, intrând în biroul lui Kevin şi zgâindu-se. la ecran.

Povestea asta e chiar mai spectaculoasă decât scena dintre Hugh Grant şi Elizabeth Hurley după ce el a fost prins cu urâta aia…

— Ia uitaţi cum e îmbrăcată, spuse Kevin vesel.

De data asta. Carmen părea să fi sărit calul când o aranjase pe Jennifer. Părul tuns scurt al acesteia fusese vopsit într-un blond palid ce îi dădea un aer şi mai diafan decât de obicei; ochii ei căprui-deschis, uriaşi şi depărtaţi, erau machiaţi cu rimel din belşug, şi purta o rochie de crep alb, în stilul unei cămăşi de noapte, ce îi cobora până sub genunchi. În jurul gâtului avea…

— E o nenorocită de cruce, şopti celălalt jurnalist uluit, când camera oferi un prim-plan cu aceasta.

Scena fusese regizată în grădina unei prietene a lui Jennifer, anume aleasă astfel încât camerele carelor de ştiri (apărute la faţa locului graţie lui Carmen) să îi poată vedea perfect clar pe Jennifer şi pe Joe peste zidul scund de piatră. Jennifer era aşezată pe un leagăn de grădină a cărui umbrelă roz-deschis proiecta o lumină trandafirie asupra ei. În jurul gâtului zvelt Jennifer purta, într-adevăr, un crucifix de argint, suficient de mare cât să fie clar vizibil.

Iar în faţa ei, cu o atitudine imploratoare, era îngenuncheat Joe.

— Prea mult, spuse Kevin. Mult prea mult.

— A fost un test foarte, foarte rău! continuă prezentatorul E! News, aproape salivând de plăcere. Iar acum întrebarea arzătoare e: îl va ierta sau nu Jennifer? Ar trebui să-l ierte? Au fost iubiţii favoriţi ai Americii – s-a terminat totul acum pentru acest cuplu de aur?

Imaginea redată de camere era uşor neclară, iar unghiul de filmare îl arăta pe Joe din spate. Skye îi privi umerii puternici şi musculoşi şi părul blond bogat, tânjind sincer după el.

„N-am să-l mai ating niciodată”, îşi spuse. „Probabil nici n-am să-l mai văd vreodată altfel decât pe marele ecran, prefăcându-se că e îndrăgostit de logodnica lui lesbiană”. Oftă adânc. „Sunt aşa o idioată. Să mă îndrăgostesc de o vedetă de cinema care doar îşi omora timpul cu mine. Asta da greşeală de stripteuză începătoare”.

— Rămâneţi alături de noi pentru cele mai recente informaţii privind această ştire spectaculoasă, spuse prezentatorul înainte de a intra într-o pauză publicitară.

Kevin se întinse după telecomandă şi închise sunetul.

— Ne-am uitat peste ceea ce ai înregistrat tu, Skye, spuse el, rotindu-şi scaunul pentru a se întoarce spre ea, făcându-i semn din cap celuilalt jurnalist de la Investigator pentru a ieşi din birou. Bine lucrat! Deşi nu înţeleg de ce nu ai plecat imediat după ce ai obţinut materialul şi să vii direct la noi cu el. Îşi prinse mâinile laolaltă, sprijinindu-şi bărbia pe ele. Aşa nu ne-ar fi luat-o înainte pe ultima sută de metri cei de la nenorocitul ăla de ziar britanic.

— Joe era foarte prins de mine, spuse Skye. Se aşteptase la această întrebare şi îşi pregătise deja un răspuns. Eram convinsă că vom ajunge s-o facem din nou şi puteam să înregistrez şi acel episod.

— Mi-e greu să cred că orice altceva ar fi putut fi la fel de spectaculos ca asta! spuse el vesel. Dar, hei, ce-i făcut e bun făcut. Se strâmbă. Ascultă, bonusul îţi fusese promis pentru a ne vinde nouă materialul mai întâi, pentru a avea exclusivitate. Acum că ziarul ăla britanic de scandal ne-a luat faţa, nu se mai pune problema de bonus. Înţelegi,

nu?

Skye n-ar fi putut să-l contrazică. Era în întregime vinovată că nu plecase de la Cascabel de îndată ce reuşise să înregistreze cu bine acel material video exploziv.

— Dar, spuse Kevin vesel, aruncându-i un oscior, vom publica un articol mare în care să ne povesteşti totul în detaliu. Ei bine, fără a menţiona sursa. Şi vei fi plătită pentru asta.

— Grozav, spuse Skye pe un ton plictisit.

— Desigur, mai e şi problema complexă a drepturilor pentru DVD, continuă el. Ne-ar plăcea la nebunie să-l dăm publicităţii. Ai primi şi tu un procent, evident. Avocaţii noştri lucrează la asta chiar acum – sunt probleme mari în privinţa camerei ascunse, plus faptul că totul a fost filmat efectiv în incinta unei clinici precum Cascabel. Fotografiile sunt una, dar dacă scoatem un DVD porno asta îi va înnebuni cu siguranţă pe oamenii lui Joe. S-ar putea să nu reuşim asta.

— O, ce păcat, minţi Skye.

Nici măcar nu se gândise că ei ar fi fost interesaţi să promoveze DVD-ul pe piaţă şi strânse pumnii acum, rugându-se să nu fie în stare să o facă. Gândul că oricine din lume ar fi avut oricând posibilitatea să o privească făcând sex cu Joe îi stârnea greaţă.

„Ce-ar spune Joe? Doamne, ce idioată eşti. De parcă pe Joe îl doare undeva de tine”.

— Deci, am veşti bune pentru tine, Skye! îi spuse Kevin radios, cu ochii sclipindu-i în spatele ochelarilor pretenţioşi cu ramă de aur. Vrem neapărat să rămâi în LA. O vreme – o să avem nevoie de tine pentru articolele următoare. Să vedem cât de departe putem duce povestea asta. Doar Dumnezeu ştie dacă Jennifer îl va ierta pe Joe – treaba asta o să se prelungească la nesfârşit. Deci nu vrem să dai declaraţii altcuiva decât nouă. O să te punem să semnezi un contract de exclusivitate, o să-ţi plătim un bonus generos pentru asta şi o să te instalăm într-un hotel de aici cu toate cheltuielile plătite. Asistenta mea ţi-a făcut rezervare la hotelul Grafton, pe Sunset Strip. O să te

ducem să te cazezi acolo imediat după ce îmi povesteşti cât mai în detaliu tot ce îţi aminteşti despre aventura ta sălbatică alături de Joe Jeffreys.

Radiind, scoase un minireportofon digital din sertarul biroului şi îl împinse în mijlocul mesei, poziţionându-l între ei.

— O să înregistrez asta şi o să iau notiţe, în regulă? spuse el. Vrei o cafea? Suc? Apă?

Skye clătină din cap.

— Bun, să începem, spuse el vesel. Care a fost primul lucru pe care ţi i-a spus Joe?

„Nu vreau să fac asta", îşi spuse Skye nefericită. „Chiar nu vreau. Dar nu am să-mi primesc bonusul acum – am nevoie de banii ăştia. Dacă nu îi spun povestea, o să mă trimită înapoi la New York. Şi atunci voi fi nevoită s-o iau din nou de la zero. Nu pot să mă întorc la Midnight Lounge cu coada între picioare. Nu pot să mă întorc la viaţa aceea".

— Nu-mi amintesc exact, se auzi spunând. Ceva de genul „Bine ai venit la Cascabel".

— Hm, Cred că o să mergem pe „Bună, frumoaso!", replică Kevin, începând să tasteze. Sau poate „Bună, păpuşă blondă!" Sună mai sexy, nu?

Amber

— Amber! Scumpo!

Chiar şi după standardele din California, Tony părea imposibil de înalt şi bronzat. Dinţii lui străluciră albi pe fundalul pielii bronzate când se apropie cu paşi mari de Amber; mâinile întinse în faţă – dintre care una împodobită cu un inel de aur cu sigiliu – păreau uriaşe.

— Hai să te scoatem de aici! spuse el, ajungând la ea şi cuprinzând-o într-o îmbrăţişare largă. Dumnezeule, în ce loc te-am trimis, iubito! îmi pare atât de rău!

— O, nu, a fost minunat, spuse Amber, lipită de umărul lui.

— Ce mai faci? Se dădu în spate şi o privi. Iubito, arăţi grozav. Mai bine decât te-am văzut vreodată.

— Nu mai iau pastile, spuse Amber simplu. Totul este

mult mai clar.

— Uau, asta e minunat, spuse el entuziast. Sper doar că o să mă placi în continuare şi acum că te-ai repus complet pe picioare!

„Vorbeşti de parcă am fi avut o relaţie, dar eu nici măcar nu te cunosc”, reflectă Amber, aproape amuzată de cât de mult se autoiluziona Tony. „Am fost plătită să merg la întâlniri cu tine de câteva ori. Atâta tot”.

— Îţi mulţumesc foarte mult că m-ai trimis aici, spuse ea sincer, ridicând privirea spre faţa frumoasă a lui Tony. Chiar cred că mi-ai salvat viaţa.

— O, iubito… Tony clătină din cap. Erai foarte, foarte rău când am venit să te văd în ziua aia. Mama ta era isterică.

Ridică din umerii imposibil de laţi. Purta o cămaşă albă scrobită, cu un model discret de carouri roz palid, băgată în pantalonii chino de culoare bej, la fel de atent apretaţi şi călcaţi. Ambele articole de îmbrăcăminte miroseau plăcut a balsam de haine şi ambele fuseseră cu siguranţă cumpărate dintr-un magazin specializat în furnizarea de haine pentru bărbaţi de peste un metru nouăzeci. Amber şi-l amintea spunându-i că pantofii lui de piele erau toţi făcuţi la comandă.

— Dar ăsta e rolul meu, continuă Tony cu seriozitate. Amber, eu mă ocup de lucruri. Asta e munca mea. Sunt cel care rezolvă problemele. Mi se dau tot felul de titluri pretenţioase, dar în esenţă asta sunt. Zbor dintr-un capăt în altul al lumii ca să rezolv probleme, să mă asigur că oamenii pot monta conducte din punctul A în punctul B. Astea-s chestii grele, scumpo. Deci dacă pot să mă ocup de aşa ceva, nu se pune problema să nu pot să mă ocup şi de tine.

— Nu ştiu ce să spun, răspunse Amber sinceră. Tony, trebuie să-ţi dau înapoi toţi banii pe care i-ai cheltuit cu mine. Am ceva economii – pot cel puţin să încep să ţi-i dau înapoi. Poţi să-mi spui cât…

— Ei, taci acum! îşi duse un deget la buze. Nu spune nimic. Uite cum o să facem. O să te duc să o vezi pe mama

ta – arde de nerăbdare să te vadă, te asigur. Am instalat-o într-o căsuţă confortabilă din Hollywood Hills închiriată de compania mea pentru personal. Avem locuinţe peste tot, deci să nu-ţi închipui că e mare scofală, în regulă? Puteţi sta pe îndelete la poveşti. Rânji. Ştiu că femeilor le place să vorbească până rămân fără aer. Astea sunt valizele tale?

— Da, dar…

— Mai târziu, scumpo. După ce te instalăm.

Tony îşi flutură mâna spre cineva de dincolo de uşile mari de sticlă ale holului clinicii Cascabel; un şofer în costum închis la culoare intră şi, luând valizele lui Amber, le scoase rapid.

Daniyel, stând în picioare la biroul de recepţie, spuse:

— Amber, scumpo, ne pare foarte rău că pleci înainte de a fi încheiat luna de tratament…

— Ei bine, la ce naiba vă aşteptaţi? exclamă Tony. V-aţi trezit cu un scandal uriaş spărgându-vi-se în cap – Amber a fost colegă de cameră cu stripteuza aia! Adică, nu prea ştiu multe despre cum se face reabilitarea asta, dar ceea ce ştiu e că trebuie să ai încredere în toţi cei de aici din motive sănătoase, nu-i aşa?

— Aşa e, spuse Daniyel, aprobând din cap. Regretăm tot ceea ce s-a întâmplat. Şi ştiu că doctorul lui Amber i-a recomandat un program pentru pacienţi externi.

— Voi merge la tratament în fiecare zi, îi spuse Amber lui Daniyel. Dar nu mai pot rămâne aici.

— O, înţeleg, spuse Daniyel cu sinceritate, luând ambele mâini ale lui Amber într-ale ei. Eşti o fată foarte, foarte bună, scumpo. Dar toţi ne dorim binele tău şi e foarte devreme să te externezi. Adică ai ajuns la noi în stare destul de gravă.

Tony aprobă din cap.

— Ai discutat despre toate astea cu dr. Raf şi eşti în continuare sigură că vrei să pleci? o întrebă Daniyel, cu sprâncenele adunate a îngrijorare.

— O, da, spuse Amber încet. Am discutat despre tot cu dr. Raf.

— Amber! Dr. Raf îşi frământa mâinile. Nu pot continua să te tratez – trebuie să înţelegi asta! Simplu spus, tu nu ai mai putea să îmi mărturiseşti totul, o să-mi spui lucruri de care poate ţi-e ruşine sau pe care nu vrei – se crispă – nu vrei să i le spui unui bărbat cu care ai avut relaţii intime.

— Dar nu pot fi tratată de dr. Lucy! protestă Amber. Ştii bine că nu pot!

Dr. Raf păru şi mai chinuit.

— Nu, cred că nu poţi, spuse el deznădăjduit.

— Şi atunci eu ce-ar trebui să fac, dacă tu nu mă poţi trata şi nu pot merge la dr. Lucy? insistă Amber.

— Nu aş putea implica un alt terapeut, spuse el, cu o expresie bântuită în ochii lui negri. Nu în această fază a tratamentului. Ar părea ciudat şi nu ai avea continuitate. Îşi lăsă capul în jos. Doar la asta m-am gândit, Amber. Habar nu ai cât de mult ai apărut în gândurile mele. Chiar şi situaţia asta îngrozitoare cu Joe şi Skye – în mod normal asta m-ar obseda. Dar acum nu mă pot concentra decât pe faptul că te-am dezamăgit.

„O, nu!” Amber fu cuprinsă de o tristeţe profundă. „Speram că s-a gândit la mine fiindcă are sincer sentimente faţă de mine… nu fiindcă m-a dezamăgit…”

— Nu m-ai dezamăgit deloc! protestă ea disperată.

— Ceea ce am făcut a încălcat toate regulile de bună practică, spuse dr. Raf cu tristeţe.

— Dar nu a fost – Amber se aplecă în faţă în scaun şi îl atinse pe dr. Raf pe genunchi. Acesta sări ca ars – nu a fost minunat? insistă ea. Cum ar putea ceva atât de plăcut să fie o greşeală?

— Probabil exact aşa au gândit şi Joe, şi Skye, spuse el amar.

— O, nu e corect! protestă Amber. Nu poţi să pretinzi că e acelaşi lucru!

Dr. Raf îşi scoase ochelarii, frecându-se la ochi cu palmele atât de puternic încât, când o privi din nou pe Amber, albul ochilor îi era pătat de firicele roşii.

— Nu, nu e acelaşi lucru, spuse el. Ceea ce au făcut

ei a presupus doar o încălcare a angajamentului de abstinenţă asumat când au venit la Cascabel. Ceea ce am făcut eu – sex cu un pacient – este mult, mult mai grav de-atât.

Amber simţi că îi venea să ţipe de frustrare.

— Amber, continuă el, tu crezi că ai sentimente pentru mine din cauza transferului tău afectiv. Te asigur, acele sentimente pur şi simplu nu sunt reale.

— Ba da, replică Amber sfidătoare. Ştiu că sunt. Crede-mă, am fost înainte şi cu bărbaţi pentru care nu simţeam nimic. Ştiu diferenţa. Ceea ce simt pentru tine e real. Îşi îndepărtă părul de pe faţă, înfruntându-l cu toată frumuseţea ei, provocându-l să o privească şi să nege ceea ce simţea. Iar sentimentele tale faţă de mine sunt reale şi ele, ştiu asta.

— Amber, spuse el mohorât, e ultima dată când noi doi mai putem fi în aceeaşi încăpere împreună, singuri.

Amber nu simţise niciodată o asemenea durere. Era ca şi cum ar fi înjunghiat-o în piept.

— Dar atunci nu pot să rămân aici, spuse ea pe o voce firavă, dorindu-şi din adâncul sufletului ca el s-o contrazică, să-şi dea seama că nu ar fi suportat gândul ca ea să plece de la Cascabel.

— Nu, nu poţi, consimţi el în schimb, făcând-o să simtă ca şi cum i-ar fi răsucit cuţitul în rană. Pot să mă ocup să fi transferată la o altă clinică…

— Nu, spuse ea imediat, cu ochii ei verzi aruncând fulgere de furie şi de dorinţa de a-l răni la fel de tare pe cât o rănise el pe ea. Nu mai vreau clinici. În fond, ce s-ar întâmpla dacă un doctor de acolo ar profita de mine aşa cum ai făcut tu?

Chipul lui atrăgător deveni alb, pielea părând să se întindă şi mai strâns peste oasele lui puternice.

— Merit asta, spuse el încet.

— Am s-o sun pe mama, spuse Amber, ridicându-se în picioare, şi am să-i cer să ia legătura cu Tony. El poate rezolva totul. Se pare că se pricepe la aşa ceva.

— Mă tulbură gândul că te-ai putea întoarce să

locuieşti cu mama ta, spuse dr. Raf îngrijorat. După ce în trecut aţi abuzat împreună de medicamente, crezi că asta e o idee înţeleaptă?

— Ceea ce fac de acum nu te priveşte, spuse Amber rece. Mi-ai explicat asta foarte clar.

Se întoarse spre uşă.

— Dar îl cunoşti măcar pe acest Tony? întrebă dr. Raf, ridicându-se şi el.

— Mai mult decât te cunosc pe tine, îi aruncă ea. Cel puţin, el n-o să-mi spună că nu vrea să rămână singur într-o cameră cu mine! Ba chiar dimpotrivă, cred!

— Amber…

Dr. Raf părea devastat. Ridică mâinile ca pentru a se întinde după ea înainte de a-şi da seama ce făcea şi a le coborî din nou, îndesându-le în buzunare pentru a se împiedica să facă aceeaşi greşeală din nou.

„Grozav”, reflectă ea. „L-am rănit la fel de tare pe cât m-a rănit el. Am băgat cuţitul la fel de adânc. Interesant, însă – credeam că o să mă ajute să mă simt mai bine dacă îl văd suferind atât de tare. În schimb, nu am reuşit decât să mă simt mai rău”.

— Am ajuns! exclamă Tony vesel, când maşina Lexus, după ce se strecurase pe o serie de mici străzi înguste, pe marginea cărora casele păreau să atârne precar, intră pe o alee scurtă ce dădea spre o curte mică înconjurată de ziduri. Sări din maşină, ocolind-o pentru a-i deschide portiera lui Amber, făcându-i semn din cap şoferului să-i aducă valizele. Îţi place?

Amber ridică privirea spre drăgălaşa casă din stuc, cu două etaje, acoperită de paliere cu iasomie.

— Arată minunat, spuse ea sincer.

Chipul lui Tony se lumină.

— Mama ta pare foarte fericită aici, spuse el când uşa de la intrare se deschise, iar Slava apăru în prag.

— Amber! strigă ea, deschizând larg braţele. Lâska! Mi-a fost atât de dor de tine!

Slava îşi adaptase cu uşurinţă stilul la vremea mai caldă din L.A. Purta pantaloni bej de pânză şi o bluză crem

cu mânecă scurtă, iar colierul ei de perle mari de cultură îi era legat strâns în jurul gâtului pentru a-i ascunde ridurile. Părul ei blond cenuşiu era proaspăt aranjat, iar unghiile lăcuite într-o nuanţă de roz corai, aceeaşi ca şi pe unghiile de la picioare, ce se vedeau prin sandalele de piele albe-argintii din picioarele ei.

„Arată grozav”, îşi spuse Amber. Şi, în pofida a tot ceea ce se întâmplase, se trezi alergând spre mama ei cu braţele deschise şi un nod în gât. Slava era singura constantă din viaţa ei, singura persoană care fusese întotdeauna alături de ea.

— Matka! strigă ea, îmbrăţişându-şi strâns mama. O, Matka, şi mie mi-a fost dor de tine!

„Fără Matka aş fi complet singură”, reflectă Amber, inspirând parfumul familiar al mamei sale. Rive Gauche. Nu prea putea să-l ia în considerare şi pe Tony; oricât ar fi fost de bun, acesta nu o cunoştea deloc.

— Eşti fericită aici, lâska? Slava se dădu în spate, privindu-şi fiica înaltă, superbă. Lumina soarelui este minunată! Iar Tony e atât de bun, atât de amabil!

Îi zâmbi larg lui Tony, care rămăsese politicos în spate pentru a le oferi mamei şi fiicei şansa de a-şi sărbători revederea.

— Am făcut multe schimbări, Matka, spuse Amber încet. Trebuie să stau şi să las totul să se liniştească o vreme. Şi trebuie să discutăm despre tot ceea ce s-a întâmplat. Trebuie să facem câteva schimbări împreună.

Slava îşi abătu ochii de sub privirea serioasă şi directă a fiicei ei.

— Eşti mult mai bine, spuse pe un ton vioi. Şi suntem fericite – nu avem probleme cu banii, ai un prieten bun – ce trebuie schimbat aici?

Îi făcu semn cu mâna lui Tony, cu soarele scânteind pe inelele masive de pe degetele ei. Convocat oficial, Tony veni ţopăind spre ele.

— Am să vă părăsesc pentru moment, doamnele mele, spuse el. Să vă las să-i oferiţi lui Amber un tur al casei, doamnă Peters.

— E o casă minunată, gânguri Slava.

— Amber – Tony o privi – mâine trebuie să zbor înapoi în Houston, la prima oră. Îmi dai voie să te invit la cină diseară?

„Cum aş putea să-l refuz?”

— Sigur, spuse Amber, ciupită încurajator de Slava cu mâna încă înfăşurată în jurul braţului ei.

— Grozav! Vin după tine la opt!

Tony străbătu curtea în pas vioi şi intră în Lexus.

— E ca Tigger, comentă Amber.

Slava îşi încolăci braţul peste cel al lui Amber şi o conduse înăuntru:

— Uite! spuse ea, arătând în jurul lor. Uite! Superb!

Casa era construită în jurul unui hol central cu gresie de Toscana, cu un grup de ferigi în centru, scăldate în lumina soarelui ce se revărsa prin plafonul transparent de deasupra lor. O scară urca în jurul holului, într-o spirală dramatică, iar când Slava o conduse pe Amber pe sub curba acesteia, intrară într-un salon cu pereţii de sticlă în spatele căruia apa licărea pe faianţa albastru intens a unei mici piscine ovale.

— Văd că te-ai instalat confortabil, Matka, spuse Amber cu afecţiune, strângând talia mamei sale.

Slava îşi recrease cuibul confortabil pe care şi-l amenajase în apartamentul din Mayfair: o canapea mică tapiţată era trasă aproape de televizorul cu ecran plat, având în faţă un scăunel pe care Slava să-şi poată odihni picioarele. O învălmăşeală de lână şi andrele era aşezată pe unul dintre braţele canapelei de două persoane, iar pe o măsuţă alăturată se afla cutia de broderii a Slavei şi gherghefu l pentru broderii fine.

La televizor se transmitea, fireşte, o emisiune de dezbateri, cu un grup de femei grave aşezate pe o canapea curbată, sprijinindu-se reciproc, în vreme ce partea de jos a ecranului era traversată de legendă: „Ar trebui ca Jennifer să-l ierte din nou pe Joe după ultimele dezvăluiri şocante? Intră pe site-ul nostru şi spune-ne ce creziTU!”

— Sunt foarte fericită aici, spuse Slava mulţumită de

sine, cufundându-se în locul ei favorit. Soarele e bun pentru oasele mele.

— E minunat, spuse Amber, îndreptându-se spre uşa ce dădea spre grădină şi studiind priveliştea ce se întindea dincolo de ea, cu piscina, şezlongurile îngemănate şi terasa frumos amenajată. Se aflau într-un punct înalt din Hollywood Hills, iar dincolo de zidul jos de piatră relieful cobora, oferind o privelişte uluitoare spre canioanele de dedesubt.

— Vreau să rămân aici, anunţă Slava, luându-şi materialele de tricotat.

— Nu mă surprinde, spuse Amber cu un zâmbet strâmb, întorcându-se să-şi privească mama. Şi eu aş vrea. Dar, Matka – Amber ezită, încercând să găsească cea mai bună exprimare pentru ceea ce avea de spus – totul e confuz şi nehotărât pentru mine acum. Trebuie să îmi dau seama ce îmi doresc, spre ce mă îndrept. Inspiră adânc. Am renunţat la pastile, ştii asta. Iar doctorii spun că nici nu ar trebui să mai beau. Trebuie să merg la întâlnirile Narcoticilor Anonimi şi la sesiunile de terapie.

— Bun! spuse Slava, tricotând între timp şi cu atenţia îndreptată deja pe jumătate spre ecranul televizorului. Asta e bine, nu? îi aruncă o ocheadă fiicei sale. Şi costă mai puţin. Doctorii sunt foarte scumpi.

— Da, e bine, spuse Amber puţin deznădăjduită. Matka – se aşeză pe braţul canapelei de două persoane, forţând-o pe mama ei să o privească – se spune că atunci când ai fost dependent totul trebuie să se schimbe. Asta înseamnă nu doar eu, ci noi. Tu şi eu. Am avut un stil de viaţă foarte nesănătos până acum.

— Am nevoie de Vicodinul meu, spuse Slava aspru. Pentru spatele meu, am nevoie de el.

„Nu a avut niciodată probleme cu spatele”, reflectă Amber nefericită. „Le-a inventat doar pentru a justifica înghiţitul de medicamente. Dar nu are rost să mă cert acum cu ea. Dr. Raf spunea întotdeauna la terapia de grup că oamenii nu pot auzi nimic până nu sunt pregătiţi să înţeleagă. Iar Matka cu siguranţă nu este deloc pregătită”.

Oftând, se ridică în picioare.

— Va trebui să reflectez îndelung, spuse ea încet.

— Lâska? Vocea Slavei deveni tremurătoare. Am reflectat şi eu puţin. A fost o greşeală să-ţi spun să mergi în Dubai. Înţeleg asta acum. E prea mult. Ţi-am spus lucruri pe care nu ar fi trebuit să ţi le spun. Ochii începură să i se umple de lacrimi. Te-am încărcat prea mult, m-am bazat prea mult pe tine. Când te-ai îmbolnăvit mi-am dat seama de asta şi m-am simţit foarte prost, întinse mâna spre Amber. Ai să mă ierţi? spuse, ştergându-se pe obraji cu cealaltă mână. Tot ce vreau e pentru tine, lâska. Tot ce fac e pentru tine. Îmi pare atât de rău că te-am supărat aşa de tare.

— O, Matka... Amber se aşeză în genunchi lângă mama ei, prinzând-o pe Slava de mână şi lipindu-şi-o de obraz. Bineînţeles că te iert! Când mă gândesc prin câte ai trecut ca să poţi avea grijă de mine, cum aş putea să te învinovăţesc pentru ceva?

— Te iubesc, lâska, spuse Slava printre lacrimi. Vreau doar să fii fericită. Vreau să fii fericită. Şi eventual să te căsătoreşti cu Tony. E un bărbat bun. Slava se şterse la ochi. îi place să aibă grijă de oameni. Asta va face din el un soţ bun. Crede-mă, ştiu. Eu am avut un soţ rău. Văd diferenţa.

— Poftim?! exclamă Amber, dându-i drumul Slavei de mână. De-abia dacă îl cunoaştem! în plus, l-am cunoscut când a plătit să facă sex cu mine!

Slava ridică din umeri.

— Mulţi bărbaţi plătesc să facă sex, spuse ea, pe un ton neutru. Asta nu înseamnă nimic.

— O, Doamne... Amber inspiră adânc. Am să-mi despachetez bagajele şi o să fac o baie, spuse ea ferm. Apoi s-ar putea să mă odihnesc.

— Ai putea înota, spuse Slava, arătând spre piscină. Au curăţat-o ieri. E o piscină foarte frumoasă.

— O să văd, spuse Amber, ducându-şi degetele la tâmple şi masându-le pentru a alunga începutul unei dureri de cap, în vreme ce ieşi din salon.

„Trebuie să încetez să mai locuiesc cu Matka”, îşi spuse. „O să mă scoată din minţi într-o săptămână. Nici nu-i de mirare că luam atâtea pastile – aş fi ajuns la spitalul de nebuni altfel. Dar cum ar putea Matka să se descurce fără mine? Şi oare ce naiba o să fac în privinţa lui Tony?”

— Îţi place aici? o întrebă Tony neliniştit, trăgându-i scaunul lui Amber. E oarecum simplu, dar asistenta mea personală spune că aici vin toate vedetele de cinema pentru un moment romantic.

— Arată minunat, spuse Amber, privind în jur la pereţii de cărămidă, mesele de lemn şi luminile joase, în globuri aurii, ce se reflectau pe panourile de vitralii ale ferestrelor curţii interioare ale restaurantului Laurel Canyon Boulevard, aflat la doar zece minute de ceea ce, pentru moment, presupunea că putea considera a fi casa ei din Hollywood Hil’s.

— Bun venit la Pace, spuse chelneriţa, aşezând meniurile pe masă. Totul e organic aici, iar supa vegetariană a zilei e de morcovi şi coriandru. Doriţi să vă aduc ceva de băut?

Amber comandă apă minerală, iar Tony, urmându-i exemplul, o Cola.

— Dacă tu nu bei, spuse el când chelneriţa plecă, n-am să beau nici eu.

— Asta e foarte amabil din partea ta, răspunse Amber, zâmbindu-i.

— Eşti foarte frumoasă, spuse el, întinzându-se după mâna ei peste masă, cuprinzând-o în palma lui mult mai mare. Îmi place cum îţi stă părul.

În pofida dezaprobării Slavei, Amber nu făcuse efortul ei obişnuit perfecţionist de a se pregăti pentru ieşirea din acea seară; se mulţumise să-şi strângă părul într-o coadă de cal prinsă sus şi îmbrăcase o rochie mulată, simplă, de bumbac, cu bretele.

„Cred că am vrut să văd dacă Tony mă place şi fără să fiu aranjată până în vârful unghiilor”, reflectă ea. „Şi ia te uită. Chiar mă place. S-ar putea ca Matka să aibă dreptate când spune că e un bărbat bun”.

— Vreau să lămuresc lucrurile între noi, Amber, spuse el simplu. Ştiu că povestea asta a început… ăă… oarecum ciudat. Maxilarul lui pătrat se încordă. Ştiu că nu mă pune într-o lumină prea bună. Dar sunt atât de mult pe drumuri încât nu am ocazia să cunosc fete de calitate aşa ca tine, şi mă simţeam singur. Am ales soluţia uşoară, cred. Am luat-o pe scurtătură.

— Povestea asta nu mă pune nici pe mine într-o lumină mai bună, remarcă Amber.

— Amber, spuse el cu sinceritate, mă duce destul capul. Îmi dau seama că eşti o fată bună. Ai fost într-o situaţie dificilă şi n-am să te judec niciodată pentru cum ne-am cunoscut. Dar vreau să lăsăm toate acele lucruri în urmă şi să luăm totul de la început. Am putea încerca să facem asta?

Amber îl privi intens. Era greu să se gândească la Tony ca la o persoană reală; îl identifica atât de mult cu imaginea texanului uriaş, cu rânjetul lui enorm şi frumuseţea lui de american tipic. Dar cuvintele lui păreau sincere şi nu văzu nimic în afară de francheţe în expresia lui.

— Nu vreau să-ţi baţi capul cu nimic pentru o vreme, continuă el. Acordă oricât de mult timp ai nevoie pentru a te repune pe picioare. Ţi-am angajat un şofer şi am deschis un card de credit pentru tine – îţi va fi adus mâine. Am să-ţi dau detaşiile mele de contact, iar asistenta mea personală din biroul nostru din L.A. te poate ajuta cu eventualele mărunţişuri de care ai avea nevoie. Eu voi călători la greu cel puţin două săptămâni de acum încolo – Kazakhstan, Moscova, prin tot Orientul Mijlociu – aşa că vreau să mă asigur că eşti bine înainte să plec din oraş.

— Am propriii mei bani pentru cheltuielile cotidiene, spuse Amber rapid. Nu am nevoie de un card de la tine. Oricum mă simt destul de prost pentru cât ai cheltuit cu mine până acum. Va trebui să-ţi dau înapoi banii aceia – va trebui să-mi spui cât a costat…

— Te rog! Hai să nu stricăm atmosfera discutând despre bani!

Tony flutură din mână într-un gest de negare vehementă, făcându-şi ceasul mare Patek Philippe să alunece pe încheietura lată şi bronzată a mâinii şi aproape doborând-o pe chelneriţă, care tocmai sosise cu băuturile lor.

— Dar eu… insistă Amber.

— Mai târziu, bine? spuse Tony. Să bem pentru noi începuturi. Întinse sticla de Cola spre Amber, aşteptând până când aceasta cedă şi îşi ridică paharul de Pellegrino pentru a ciocni. Deci! Rânji. Ai văzut vreun film bun în ultima vreme?

— Nu recent, spuse Amber sfioasă, sorbind din apa minerală. Dar colega mea de cameră de la Cascabel era o fană înfocată a filmului Frumuşica.

Tony se înecă bând din Cola.

— Amuzant, spuse el când reuşi să vorbească din nou.

Amber întinse mâna şi îi lamponă cu puţină apă minerală pieptul cămăşii albastru-deschis, ca să nu se păteze.

— Mulţumesc, iubito, spuse el. Hei, cine ar fi crezut că ai şi un simţ al umorului grozav?

— Eu sigur nu! spuse Amber veselă.

Tocmai îşi terminaseră cina – salată de sfeclă şi nuci pentru Amber, atentă la greutate, şi pizza cu ardei şi cârnaţi pentru Tony – când un freamăt de entuziasm, ce mătură restaurantul ca un vânt cald, îi anunţă pe clienţii cu mai multă experienţă că o celebritate de cel mai înalt rang fusese observată prin preajmă. Personalul de servire se buluci la uşă ca şi cum deschiderea ei ar fi creat un vid; un minut mai târziu, se revărsară în spate, ca într-un film derulat în sens invers; apoi apăru şeful de sală, conducând înăuntru un bărbat care fu recunoscut instantaneu de toţi cei aflaţi în restaurant.

— O, Doamne, e Joe Jeffreys! îi şuieră o femeie de la masa alăturată bărbatului cu care ieşise. Iar aia este – o. Doamne, da! Chiar ea e!

Joe era mult mai înalt decât cea care îl însoţea, care

era la fel de măruntă şi de fragilă pe cât era el de înalt şi de impozant. Jennifer Downs, actriţa de primă mână cu chip angelic, avea doar puţin peste un metru şaizeci înălţime şi nu cântărea nicidecum mai mult de patruzeci şi cinci de kilograme cu tot cu haine. Ochii ei enormi, cu gene dese, erau la fel de mari ca ai unei căprioare, buzele pline şi frumos arcuite de un roz palid, părul blond-deschis tuns scurt arătând ca o aureolă de lumină ce se potrivea perfect aspectului ei de copil pierdut. Purta aceeaşi rochie simplă pe care o îmbrăcase la începutul zilei, dar, din fericire, renunţase la crucifixul teatral ce fusese adăugat pentru camerele carelor de ştiri.

— Deci presupun că s-au împăcat? îi murmură Tony lui Amber.

În acel moment privirea lui Joe, care plutise leneş peste sala aglomerată a restaurantului, se opri cu o sclipire de recunoaştere asupra lui Amber. Ochii lui albaştri se măriră când îi întâlniră pe ai ei; în mod evident, Amber era ultima persoană pe care se aşteptase să o vadă, căci, din câte ştia, o lăsase să-şi continue tratamentul la Cascabel atunci când el fusese dat afară.

„Ce naiba?” îi aruncă pe muteşte, fără a-şi ieşi din ritm.

— Tocmai s-a uitat direct la tine! exclamă Tony.

Amber ridică din umeri:

— Nu ştia că am plecat azi-dimineaţă, îi spuse. Probabil a fost un şoc să mă vadă umblând liberă pe aici.

— De ce i-ar păsa? întrebă Tony posesiv.

— O, am petrecut câteva săptămâni împreună la reabilitare, îi explică ea când grupul de însoţitori ai lui Joe şi Jennifer trecură pe lângă ei, îndreptându-se spre o masă din colţ, cu alaiul încheiat de o femeie răpitoare, cu trăsături hispanice, îmbrăcată într-o rochie roşie de mătase. Vezi aceleaşi feţe în fiecare zi, de la opt dimineaţa până la ora stingerii. Şi ajungi să-ţi pese cum se simte toată lumea. E ca un fel de prietenie foarte intensă. Amber îşi înăbuşi un căscat: De fapt, spuse, sunt obişnuită să mă culc devreme, şi a trecut cu mult ora mea de culcare. Te

deranjează dacă…?

— Nu, bineînţeles că nu! Şi eu trebuie să mă trezesc devreme mâine.

Tony se răsuci în scaun, căutând un chelner, dar toată lumea era încă distrasă de prezenţa lui Joe şi Jennifer. Vedete de o asemenea importanţă ar fi atras întreaga atenţie şi în condiţii normale, dar dată fiind amploarea scandalului ce izbucnise chiar în ziua aceea, era aproape imposibil pentru toată lumea să privească în altă direcţie în afară de masa lor.

— Mă duc să caut un chelner, spuse Tony, împingându-şi scaunul în spate şi ridicându-se în picioare. N-am de gând să aştept până termină toţi să se târască la picioarele lui Joe Jeffreys.

„Cred că nu pot să nu-l înţeleg dacă e puţin gelos”, îşi spuse Amber. „Joe e destul de impresionant”.

— Amber? Un bărbat în cămaşă neagră strânsă pe corp şi pantaloni negri la fel de mulaţi apăru lângă ea. Numele meu este Kai şi lucrez pentru Joe Jeffreys. Mi-a cerut să obţin datele tale de contact. Ai un număr de telefon curent pe care să i-l pot da?

Buzele lui Amber se despărţiră de surpriză.

— Serios? spuse ea.

— Poftim?

Bărbatul se aplecă mai aproape de ea.

„O, de ce nu?” îşi spuse Amber indiferentă.

— Bine, spuse, dictându-i numărul de telefon mobil. E un număr de Anglia, dar funcţionează şi aici.

— Grozav! spuse el, notând rapid numărul pe organizatorul personal şi dispărând discret exact în clipa în care Tony se întoarse la masă.

„Viaţa nu-ţi lasă răgaz să te plictiseşti”, îşi spuse Amber, întrebându-se în ce naiba se mai băga acum…

Petal

— Ar trebui să ieşi din umbră, îi spuse Bobby lui Petal. Să stai puţin la soare. Eşti albă ca o stafie.

Pufni în râs, amuzat de propriul simţ al umorului.

— Nu mă pot bronza, spuse Petal rece, aplicându-şi

loţiune de protecţie cu SPF 30 pe picioarele ei lungi şi palide. Mă ard doar.

— Du-te la un salon de bronzare cu spray, atunci, îi sugeră Bobby. Există un salon Mystic Tan în cadrul centrului comercial.

— Îmi place să fiu albă, spuse Petal pe un ton şi mai îngheţat. Ăsta e stilul meu. Şi dacă aş fi bronzată nu mi s-ar potrivi culoarea părului.

— Hei, eşti în L.A. acum, păpuşă, spuse Bobby mulţumit de sine. Trebuie să te intel Trezi.

Se întinse, contractându-şi braţele mari şi umflate în spatele capului, făcând ca salteaua pe care era întins să se agite pe apa sclipitoare din piscină.

— Eu, unul, mă bronzez în fiecare zi, spuse. Şi stau în poziţii diferite. Nu poţi să zaci pur şi simplu în solar, altfe nu obţii o culoare uniformă peste tot.

— Fascinant, murmură Petal.

„E aşa un cretin!” reflectă ea răzbunătoare. „Nu ştiu cum poate mama să-l suporte. Arată ca o bucată mare de carne”.

Îl măsură din priviri pe Bobby, care se legăna pe saltea, cu pielea lui portocalie, lucind de ulei şi bine întinsă peste muşchii lui masivi, umflaţi cu steroizi.

— Nu trebuie să te ţii deoparte, dacă ăsta este motivul pentru care te agiţi atâta, îi spuse lui Petal. Nu mă dau la fetiţe. Se scărpină pe boaşe prin slipul de supraelastic. Tipele mai în vârstă – scuze, doamnele cu experienţă – ştiu chestii pe care fetiţele nici nu şi le-ar putea imagina.

— E mama mea cea despre care vorbeşti, spuse Petal scandalizată.

— Hei, ar trebui să te bucuri că este fericită, replică Bobby. Ştii tu. Nu duce lipsă. Rânji din nou sugestiv, în sensul că are parte de o grămadă.

„Doamne, ce mult mă bucur că nu locuiesc în casa principală cu ei”, reflectă Petal recunoscătoare. Construcţia numită pompos „casa de lângă piscină” era, în principiu, un şopron mare de grădină, cu o canapea

extensibilă în loc de pat, vopsea cojită şi un separeu îngust cu toaletă şi cadă de duş despărţit de restul spaţiului doar printr-o uşă culisantă rablagită din plastic gofrat. Însă avea o chiuvetă şi un frigider al cărui zumzăit zgomotos constant era un sunet monoton pentru Petal, ajutând-o să doarmă. Ferestrele clădirii erau mari, iar perdele subţiri nu prea ţineau soarele afară, dar Petal încă mai avea masca pentru ochi oferită în avion când venise aici.

Iar partea crucială era faptul că era scutită de compania mamei ei şi a lui Bobby, care era un coşmar. Linda se pisicea pe lângă Bobby, ceea ce era foarte jenant pentru fiica ei, iar Bobby răspundea plesnind-o jucăuş peste fund şi numind-o „păpuşă”, ceea ce era, într-un fel, şi mai rău…

Telefonul lui Petal sună şi întinse mâna după el nerăbdătoare, înnebunită de încântarea de a-i auzi vocea lui Dan.

— O, Doamne! exclamă ea, sărind să răspundă la telefon în interiorul casei de lângă piscină. Iubitule! Ce se întâmplă: Ai aflat când poţi să vii aici?

Îl sunase pe Dan imediat ce ajunsese acasă la Linda, cu două zile în urmă; era prima lor discuţie după ce ea îi trântise receptorul în nas la studioul de înregistrări, dar vestea alungării de la Cascabel o făcuse să treacă peste orice urmă de resentiment legată de cearta lor. Acum îşi dorea cu disperare ca el să vină s-o viziteze; dacă tot fusese dată afară de la reabilitare, măcar să profite ca să-şi poată vedea prietenul.

— Drăguţă… spuse Dan ezitând.

— O, nu! Petal fu cuprinsă de tristeţe. Nu poţi veni, aşa-i?

— Lucrurile au luat-o serios razna aici, spuse Dan, cu vocea tulburată trădându-i nehotărârea. Single-ul pe care l-am lansat urcă vertiginos în topuri – ne agităm ca nebunii, suntem prinşi cu sesiuni foto şi interviuri şi tot soiul când nu înregistrăm.

— Asta este grozav, spuse Petal pe un ton uşor dezamăgit, dar…

— Mi-e tare dor de tine, drăguţă! spuse Dan deznădăjduit. Mi-aş dori să fii aici! Dar oricum nu prea aş avea timp să ne vedem, ştii? Adică, dăm pe gât câteva halbe pe Camden după ce terminăm, dar suntem rupţi de oboseală, ştii ce zic? Fig – se referi la solist – nici nu mai iese cu noi, băieţii. Îşi face o grămadă de griji pentru vocea lui. Merge acasă devreme să bea miere şi lămâie! N-am crezut că o să ajung într-o zi ca asta! Ah – îşi drese vocea – şi am dat întâmplător peste Tas şi J.C. în Hawley Arms.

— Serios, spuse Petal ameninţătoare.

— Drăguţă, ar trebui să-i suni. Se simt îngrozitor. Tas mi-a plâns în hohote pe umăr. Ştii că n-au câştigat niciun sfanţ vânzând filmuleţul celor de la Mirror. Cineva i-a furat telefonul în club după ce l-a arătat la ceva lume. Nici măcar nu ştie cine a fost.

— Cred asta, recunoscu Petal. Adică, ştiu că ea şi J.C. nu ar face nimic de genul ăsta pe la spatele meu. Dar ar fi trebuit să fie mai atentă cu telefonul ei…

— Drăguţă, i-ai trimis filmul la trei dimineaţa, ea era ruptă de beată… ce credeai c-o să se întâmple? Bineînţeles că avea să-l arate unora şi altora, apoi era inevitabil să i-l şterpelească cineva! remarcă el. Adică, un film porno cu Joe Jeffreys – n-ar fi trebuit să-l trimiţi niciodată nimănui!

Petal oftă, recunoscându-şi responsabilitatea pentru prima dată.

— Tas şi J.C. mă sună încontinuu, spuse. Şi îmi tot trimit mesaje. Telefonul meu e plin de mesaje.

— Atunci sună-i înapoi şi spune-le că i-ai iertat, o sfătui Dan. Sunt prietenii tăi. N-au vrut să facă nimic rău şi suferă teribil că ai fost dată afară de la reabilitare. Tas arăta al dracului de rău.

— În regulă. Oftă din nou. Am să-i sun. Chiar mi-e dor de ei. Şi de tine. La auzul propriilor cuvinte, se prăbuşi într-o prăpastie de nefericire. Sunt complet singură aici, spuse ea tristă. E de tot rahatul. Dan. Nu m-am gândit niciodată că o să ajung să spun asta, dar mi-e dor de Cascabel.

— Nu se poate! Dan păru uluit. Detestai clinica aia!

— Da, dar cel puţin aveam cu cine să vorbesc… era un tip, Brian, care era în regulă…

— A, da? spuse Dan gelos. Brian, ei?

— O, ce naiba, Dan, era un mic plângăcios fricos care îl urmărea pe Joe peste tot ca un câine. Atâta că ne plăcea acelaşi gen de muzică.

— Încă nu-mi vine să cred că ai fost acolo cu Joe Jeffreys, spuse Dan cu respect.

— Da, bine… oftă Petal. Dacă nu aş fi fost, nu i-aş fi înregistrat şi nu aş fi ajuns acum să locuiesc în nenorocitul de şopron al mamei mele, cu idiotul de băiat de jucărie al ei care să-mi spună că sunt albă ca o stafie şi ar trebui să mă dau cu autobronzant.

— Să nu îndrăzneşti! spuse Dan imediat. Îmi placi albă! Eşti adevărata mea fată gotică!

Petal chicoti.

— Să faci bine să nu te întorci toată maronie şi vulgară, cu ţâţe false şi păr decolorat, că altfel o să fug mâncând pământul de cum te văd la aeroport.

— O, Dan… Petal era şi ea sfâşiată în două: era fericită că Dan vorbea ca un prieten serios, nefericită că îi spunea foarte clar că nu poate veni să o viziteze. E atât de naşpa aici! Nu am nimic de făcut, nu am cu cine să-mi petrec timpul – încerc să fiu cuminte, ştii, să nu fac nimic ce n-ar trebui…

— Te-ai lăsat complet de prafuri? o întrebă Dan.

— Da.

— Bun, spuse el, oftând uşurat. O luasem razna aici. Chiar şi eu cam începusem să mă las dus de val. I-am pus cruce şi eu. Doar o halbă sau şase pentru mine, de-acum încolo. Iar tu ai ocazia să petreci timp cu mama ta, drăguţă! Ăsta trebuie să fie un lucru bun!

Dan provenea dintr-o familie plăcută, stabilă, în care mama şi tatăl lui încă locuiau împreună într-o casă primită la un preţ modic din partea consiliului local; sora lui avea puţin peste douăzeci de ani, era deja căsătorită şi avea copii cu un tip de încredere (după părerea lui Dan), care lucra ca sudor.

„Habar nu are cum sunt părinţii în lumea mea”, îşi spuse Petal cu tristeţe.

— Ea nu-i tocmai…

— Ups! Mă strigă, ştii? Vin acum, răspunse ţipând. Drăguţă, scuze, sunt gazetarii de la NME. Trebuie să închid, iubito! Te sun mâine dacă pot.

— Nu, Dan, eu…

Dar Dan închisese. Ochii, lui Petal se umplură de lacrimi de autocompătimire. Îşi aruncă telefonul pe patul nefăcut, zgâindu-se nefericită în grădina din spate. Era la fel de sărăcăcioasă şi de dărăpănată ca şi casa de lângă piscină. Faianţa piscinei era ciobită, şezlongurile pătate de rugină, iarba crescută aiurea şi veştejită din cauză că nu fusese udată regulat. Casa principală era un bungalow scund, cu acoperiş roşu, construit în stil spaniol, şi ar fi arătat minunat cu un strat nou de zugrăveală şi dacă i-ar fi fost schimbate ţiglele de pe acoperiş. Boby ieşise din piscină şi începuse să se şteargă cu prosopul. Sub privirile lui Petal, adoptă câteva poziţii de culturist, aruncându-şi prosopul şi flexându-şi braţele în faţa pieptului, umflându-şi pectoralii, cu venele gata să-i plesnească în braţe; îşi îndoi un picior în faţă, îndreptându-i vârful, coborând privirea pentru a aprecia ghemurile mari de muşchi de pe cvadriceps şi pulpă.

— Ooo! Sexy!

Mama lui Petal ieşi pe uşa terasei, îmbrăcată într-un maiou alb şi pantaloni strâmţi marca Juicy, atât de scurţi încât aproape îi dezveleau o parte din fese. Din depărtare arăta foarte tânără; părul ei blond îi atârna pe spate ca al unei adolescente. De-abia când alergă spre Bobby, sărindu-i în braţe şi petrecându-şi picioarele în jurul taliei lui, scheunând când el o învârti pe loc, Petal văzu luciul artificial al pielii de pe faţa Lindei şi celulita din partea de sus a coapselor.

— Petal! ţipă mama ei, în vreme ce Bobby o scutură în sus şi-n jos, mimând gesturi obscene de penetrare cu şoldurile. Te pregăteşti pentru diseară? Vrei să mergi la coafor şi manichiură?

Ezitând, Petal deschise uşa cu plasă şi ieşi în prag.

— Eu nu-s genul care umblă la manichiură şi pedichiură, mamă, spuse ea, coborându-şi privirea spre unghiile scurte şi boante, de pe care lacul negru începea să se cojească. Nu se potriveşte cu stilul urban.

— Bărbaţii nu sunt interesaţi de tipe care nu se îngrijesc, sugeră Bobby. Uită-te la mama ta! O învârti ţinând-o de talie, iar ea chicoti încântată. Unghiile îngrijite, părul frumos aranjat – şi nu mă refer doar pe cap, ştii ce zid Trebuie să pui osul la treabă, fetiţo. Eşti în LA. acum.

„Dacă mai spune asta o singură dată…”

— Poate ar trebui să-ţi rezolvi şi ţâţele, îi sugeră, plecându-şi capul într-o parte şi studiind-o pe Petal din cap până în picioare. Eşti ca o scândură acolo. Bărbaţilor le place ceva care să le umple mâinile. Pun pariu că mama ta cunoaşte un doctor bun de ţâţe.

— Bobby! strigă Linda pe un ton de reproş, punând mâna pe propriii sâni mărimea 34DD. Ăştia sunt complet adevăraţi!

— Mă refeream doar la o grămadă de prietene de-ale tale, spuse Bobby. Toate au silicoane. Întinse mâna după sânii Lindei. Nu ca frumoşii ăştia mari…

— Uh, mă duc să vomit, spuse Petal. Aţi putea să nu mai faceţi asta în faţa mea? Este mai mult decât dezgustător. Şi complet deplasat.

Se întoarse pe călcâie, intrând înapoi în casa de lângă piscină, trântind uşa cu plasă în urma ei cât de tare a fost în stare.

— Numai să fii neapărat gata la şase! strigă Linda spre spatele fiicei sale. Avem de mers la o premieră.

— O, Doamne, asta e cea mai mare grămadă de rahat pe care am văzut-o în viaţa mea, îşi murmură Petal doar pentru sine câteva ore mai târziu, strecurându-se pe ieşirea din spate a clubului Lizard Room pentru a-şi aprinde o ţigară şi a scăpa de primul episod din Cougar Hunt. Nu fusese în stare să suporte decât cincisprezece minute în care mama ei pozase şi făcuse paradă într-un

costum de baie minuscul, în faţa unui grup de puşti de douăzeci şi ceva de ani umflaţi cu steroizi şi înnebuniţi de testosteron, înainte de a simţi nevoia de o pauză.

„Nimeni nu ar trebui să fie nevoit să-şi privească mama destrăbălându-se astfel”, reflectă Petal, băgând mâna în poşetă după pachetul de Virginia Slims. „Este ca un nenorocit de abuz asupra copilului. Adică, dintre tatăl meu şi mama mea, nici nu ştiu care este mai rău. El mă ignoră, iar ea mă obligă să urmăresc rahatul ăsta jenant.

Gold nu catadicsise nici măcar să comunice cu ea direct; dezaprobarea lui îi fusese comunicată lui Petal prin intermediul lui Jinhee, care îi trimisese un e-mail a vestea că fusese dată afară de la Cascabel. Petal trebuia să rămână să locuiască alături de Linda şi să meargă zilnic la terapia cu dr. Raf. După câteva săptămâni, dr. Raf avea să-i facă o evaluare lui Petal şi să îşi raporteze concluziile. Petal avea dreptul să îşi utilizeze cardul de credit până la o anumită limită prestabilită, iar Lindei aveau să-i fie decontate parţial cheltuielile legate de Petal. Un singur pas greşit şi fondurile lui Petal ar fi fost tăiate complet.

„Trebuie să fac ceva”, îşi spuse Petal nenorocită, sprijinindu-se cu spatele de un container şi aprinzându-şi o a doua ţigară de la mucul celei dintâi. „Nu pot să-l las în continuare pe Gold – pe tata – să mă manipuleze după bunul-plac şi să-mi impună ce să fac. Trebuie să devin ceva mai independentă”.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă o voce stridentă şi plângăcioasă de bărbat când uşa din spate a clubului Lizard Room se deschise larg. Ce dracu’ a fost asta?

— Zak… protestă vocea unei femei.

— Nu, Michelle, haide. Ştii că a fost o grămadă de rahat aburind! spuse bărbatul. Nu poţi să dai cu ruj pe râtul unui porc, fată. Nimeni nu vrea s-o vadă pe ştoarfa aia trecută frecându-şi pielea fleşcăită după liposucţie de o mână de scule tinere.

Petal îşi dădu seama cu oroare crescândă că îi cunoştea pe cei doi care vorbeau, le fusese prezentată de Linda: Michelle Lee-Glazer era producătorul executiv al

emisiunii Cougar Hunt, persoana pe care Linda îşi baza speranţele de a produce un serial în care să apară ea cu Petal. Iar Zak şi Atât era principalul jurnalist de televiziune de la – la naiba – Entertainment Weekly, una dintre cele mai mari şi mai influente reviste din SUA.

Petal se lăsă să alunece de cealaltă parte a containerului pentru a nu fi observată.

— Credem că emisiunea va avea totuşi un public anume, spuse Michelle slab.

— În niciun caz pe VHL! Unde ţi-a fost capul? spuse Zak indiferent. Poate pe Lifetime – dar acum sunt interesaţi de homosexuali şi, crede-mă, noi nu vrem să vedem o prună de femeie bătrână.

— Zak! începu Michelle să chicotească.

— Femeia aia pur şi simplu nu e interesantă, pufni Zak dispreţuitor. Dă impresia de femeie uşoară trecută de prima tinereţe care se hrăneşte cu succesele din trecut. Emisiunea asta o să fie un eşec. Eu aş fugi cât mai repede posibil, dacă aş fi în locul tău. Găseşte vreun fraier pe care să dai vina, şi păstrează restul episoadelor doar pentru difuzare pe internet.

Se auzi un şuierat când Michelle trase aer în piept printre dinţi. Petal auzi pe cineva frecându-şi călcâiul pe betonul parcării, zdrobindu-şi ţigara.

— Ar trebui să mă întorc înăuntru, spuse Michelle, părând dezamăgită.

— Fată, nu ţi-am spus nimic ce nu ştiai deja, spuse Zak în timp ce intrară din nou în club.

„O, rahat”, îşi spuse Petal. „Mama îşi bazase toate speranţele pe asta”.

Cu inima cuprinsă de tristeţe, reveni în clădire, trecând prin clubul întunecat în vasta sală principală în care emisiunea Cougar Hunt era proiectată pe un fundal în faţa scenei. Erau aproape ultimele minute, căci Linda tocmai respinsese primul candidat, cunoscut doar după porecla de Jackass. Jackass se înfurie, aruncă un scăunel spre un alt concurent, apoi îşi dezgoli fundul spre cameră înainte de a ieşi furtunos din conacul în care se filma

emisiunea.

Dar mulţi dintre invitaţi nici măcar nu urmăreau proiecţia; se instalaseră la bar, dând pe gât băuturile mtuite, bătându-şi joc de emisiune în faţa prietenilor lor. Linda, aflată în faţă, era înconjurată de un mic grup de prietene coapte care apăruseră şi ele în emisiune, celebrităţi feminine de mâna a patra cu piele zbârcită, sâni falşi şi zâmbete şi mai false. Când luminile se aprinseră, începură toate să chiuie şi să aplaude.

— Bravo, Linda! ţipă una dintre ele, care avea părul prins în cozi şi sânii atât de ridicaţi încât îi ajungeau, practic, la acelaşi nivel cu bărbia. Bravo pentru femeile coapte!

— Lupi! îi ţinu isonul Linda, ajunsă deja la cel de-al treilea pahar de mărgărită. Scumpo, o să ajungem vedete!

Linda privi în jurul ei, căutându-l pe Bobby, dar acesta stătea lângă un grup de colegi de platou, toţi unşi cu uleiuri şi îmbrăcaţi în maiouri strâmte din care braţele le ţâşneau ca nişte fructe uriaşe umflate. O văzu pe Linda chemându-l şi ridică mâna, dar nu se apropie să o îmbrăţişeze.

„Ştie că emisiunea e în budă”, îşi spuse Petal. „Bobby e mai deştept decât mama. La naiba, toată lumea e mai deşteaptă decât mama. Ea şi prietenele ei sunt singurele care nu ştiu că emisiunea Cougar Hunt e un dezastru”.

— Cougar Hunt! ţipară Linda şi celelalte femei coapte, ciocnind paharele deasupra capului într-un toast. Cougar Hunt!

Petal îşi îndreptă privirea spre Michelle Lee-Glazer, care urmărea şirul de nume ce defila în sus pe fundalul negru. Se auzi un val de aplauze călduţe ce încetă aproape imediat după ce începuse. Iar când numele lui Michelle apăru la sfârşit, singur pe ecran în calitate de producător executiv, Petal o văzu clar crispându-se.

„O, Doamne”, îşi spuse Petal. „Asta este foarte, foarte naşpa”.

Skye

Grafton era un vis devenit realitate. Skye se

îndrăgosti de hotel cu pasiune deplină. Amplasat pe o fâşie aglomerată a Sunset Boulevard, scădea abrupt în altitudine pe panta dealului din spatele lui până la piscina cu apă sărată aflată trei etaje mai jos. Piscina era înconjurată de şezlonguri cu tapiţerie albă, cu câte un prosop verde gălbui rulat pe fiecare, aşteptând un client care să le ocupe. În spatele acesteia se afla o amenajare acvatică înaltă, vopsită în portocaliu, cu apa curgând într-o fântână mică în jurul căreia personalul hotelului aranja lumânări decorative în fiecare seară. Aceasta era flancată de chiparoşi şi de palmieri înalţi; în timpul zilei reflecta razele soarelui, iar în timpul nopţii se cufunda într-o atmosferă de vis cu reflectoare ce proiectau fascicule de lumină albastră şi fucsia, transformând zona piscinei în cel mai sexy bar posibil, cu muzică trip-hop şi trance răsunând seducător din difuzoare ascunse, iar clinchetul paharelor de cocktail şi scurgerea apei în fântână alcătuiau un cântec de leagăn ce o adormea pe Skye în fiecare noapte, dat fiind faptul că era cazată într-o cameră cu o uşă glisantă care dădea direct spre o zonă amenajată pentru oaspeţi lângă piscină.

Skye îşi petrecuse ultima săptămână făcând plajă, luând prânzul pe mica terasă cu vedere spre piscină – restaurantul oferea o salată de crudităţi de care devenise dependentă –, lucrând la sală, servind cina la restaurant, bând la barul hotelului, savurând luxul de a trece totul în contul publicaţiei National Investigator. Pahare de mărgărită lângă piscină, un şir nesfârşit de reviste de bârfe pe care să le citească: în primele câteva zile Skye fusese într-un asemenea rai încât zilele se contopiseră în nopţi una după alta la fel de uşor precum plutea ea pe apa sărată din piscină.

În ultimele douăzeci şi patru de ore însă, începuse să se simtă neliniştită. Revista Investigator publicase materiale descriind întâlnirile ei cu Joe la Cascabel, alături de o serie de fotografii artistice cu ea făcute pe marginea piscinei hotelului Grafton; ediţia respectivă ieşise

ReSecca Chance cu o zi înainte, iar ea sperase – în

mod prostesc, probabil – că Joe avea s-o vadă şi să i se facă dor de ea şi să încerce să o găsească.

„Sunt o idioată”, îşi spuse cu tristeţe, întinzându-se pe pat şi admirându-şi unghiile de la picioare, proaspăt lăcuite. „Sunt ultima persoană pe care ar suna-o. Ştie acum că l-am trădat”.

Îi sună telefonul mobil şi – din nou, ca o idioată – se grăbi să răspundă. Joe avea o tonă de oameni care lucrau pentru el, oameni care ar fi putut cu uşurinţă să afle numărul de mobil al cuiva.

Dar, desigur, nu era Joe. Era Jada, care tocmai văzuse numărul respectiv din Investigator şi dădea pe dinafară de încântare.

— Şi tu arăţi fantastic, spuse ea entuziasmată. Ai un corp de băgat bărbaţii în boală în pozele alea. Ar trebui neapărat să-ţi iei un agent de presă.

— Cu ce bani? oftă Skye. Nu am mai primit bonusul ăla mare de la Investigator fiindcă nu le-am asigurat întâietate pe materialul ăla.

— Dar te-au plătit oricum, nu? spuse Jada.

— Da, dar cea mai mare parte a banilor s-au dus pe plata datoriilor de pe cardul de credit, recunoscu Skye. Şi chiria pe care ţi-am trimis-o.

— La naiba, fată, spuse Jada. Trebuie să-ţi mişti fundu’ încoace şi să te-apuci de treabă!

— Ce-ar fi să vii în vizită? sugeră Skye. Ai putea să te cazezi în camera mea, am putea mânca aici şi să trecem totul pe nota de plată a celor de la Investigator.

Imediat ce se auzi vorbind, Skye se simţi cuprinsă de entuziasm. „Să o aduc pe Jada aici – de ce nu m-am gândit la asta de la bun început? Ar fi aşa grozav – am putea să ne relaxăm, să mergem prin cluburi împreună...”

— Fată! Opreşte-te! scânci Jada. Mă omori! Nu pot să dau pur şi simplu o fugă până acolo – mi-am folosit la maximum toate cardurile de credit. Trebuie să lucrez ca nebuna tot restul lunii doar ca să pot acoperi plăţile minime...

— Cum ajungem să cheltuim aşa de mult? întrebă

Skye deznădăjduită. Când ne gândim la cât de mult câştigăm într-o noapte…

— Cocaină şi cumpărături, scumpo. Cocaină şi cumpărături, spuse Jada.

— Eu m-am lăsat de astea acum, spuse Skye ferm. Măcar la asta mi-a fost bună reabilitarea.

— Am căutat pe Google hotelul tău, zise Jada. Ai una dintre camerele alea cu pereţi portocalii şi lenjerie de pat cu imprimeu în dungi alb-negre? Sunt superbe.

— Da, spuse Skye, privind mulţumită în jurul ei lumina după-amiezii revărsându-se prin jaluzelele albe şi albastrul piscinei din curte. Iar produsele cosmetice gratuite sunt uluitoare. Cu parfum de portocală roşie.

— Hei, tocmai mi-a venit o idee, spuse Jada. Du-te la câteva auziţii dacă tot eşti acolo!

— N-am luat lecţii de actorie în viaţa mea…

— Şi ce dacă? Pun pariu că nici Pamela Anderson n-a luat niciodată lecţii! spuse Jada încurajator.

— Ai dreptate, rosti Skye încet. Ai absolută dreptate, îl sun pe Kevin chiar acum.

„Ei bine, chiar nu aveam nevoie de lecţii de actorie pentru asta”, îşi spuse Skye mâhnită, câteva zile mai târziu, cu privirea aţintită pe cele două pagini de scenariu din poala ei.

Kevin fusese mai mult decât încântat să-i facă lui Skye legătura cu un agent, iar agentul fusese mai mult decât încântat să o trimită pe Skye la o serie de auziţii. Skye era aşezată în acel moment în sala de aşteptare pentru cea de-a patra întâlnire a ei din ziua respectivă, recitind cele câteva replici ale personajului pentru care urma să dea proba – Fata din Bar.

FATA DIN BAR (blondă, revărsându-se dintr-o bluză prea strâmtă, pe jumătate beată): Bună, frumuşelule. Mă cheamă Princess.

NICK: Princess, ei?

FATA DIN BAR: Da! Pe tine cum te cheamă?

NICK: King, păpuşă. Eu sunt regele.

FATA DIN BAR: (chicoteşte) Uau! Grozav!

Oamenii lui STRIDER încep să tragă focuri de armă în bar. NICK o împinge pe R\TI la pământ, deschizând focul spre aceştia.

NICK: E ora de culcare, Princess.

Skye oftă. În ziua respectivă dăduse probe pentru Fata de pe Plajă, Majoreta nr. 3 şi Lindsay (în mod ironic, personajul care chiar avea un nume avusese şi cel mai mărunt rol). Nu era vorba de faptul că rolurile erau mărunte; nu prea se putea aştepta să i se ofere pe tavă statutul de actriţă într-un rol principal fără să aibă vreun film în trecutul ei. Problema era că absolut toţi agenţii de distribuţie, fără excepţie, îi spuseseră foarte clar de ce acceptaseră să o vadă – şi îşi petrecuseră mai mult timp discutând despre scena de sex dintre ea şi Joe, care, între timp, făcuse senzaţie pe internet, decât cu proba propriu-zisă. Doi dintre ei îi adresaseră rânjete libidinoase; cel de-al treilea îi spusese că avea să primească rolul dacă îi oferea un sex oral.

„Nu e nimic mai rău decât propunerile pe care le auzeam în Midnight Lounge în fiecare nenorocită de noapte”, îşi spuse Skye. „Dar am vrut să las acele lucruri în urma mea. Asta e doar aceeaşi treabă. Şi se plăteşte mai prost”.

Skye cheltuise deja o mulţime de bani pe taxiuri pentru a ajunge la toate aceste întâlniri. Şi nu ieşise nimic din ele. Chiar dacă reuşise să-şi plătească datoriile de pe cardurile de credit, începea acum să acumuleze noi datorii.

O fată ieşi din biroul în care Skye aştepta să intre, a cărui uşă de sticlă opacă purta numele „Julie Tanaka”. Fata era extraordinar de frumoasă, cu părul negru prins elegant într-o coadă de cal şi trăsături exotice.

— Skye Simmons? spuse ea. Julie te va primi acum.

— Mulţumesc, spuse Skye, ridicându-se de pe scaun.

Julie Tanaka avea o coamă de bucle portocalii pieptănate pe spate, un zâmbet vesel şi o siluetă cu rotunjimi generoase, şi era îmbrăcată într-un costum sobru de culoare gri ce nu prea o avantaja. Ieşi din spatele mesei de birou pentru a o întâmpina pe Skye, prinzându-i mâinile

între palme.

— Skye! Ia loc! spuse ea, arătând spre două fotolii de velur aflate în colţul biroului, cu un cub de sticlă între ele. Îmi face mare plăcere să te cunosc! Eşti chiar mai drăguţă în carne şi oase. Deci! Spune-mi, te rog, despre tine!

„N-are rost să-i vând gogoşi. După filmul ăla porno şi tot tam-tamul făcut în presă, toată lumea ştie cine sunt şi ce am făcut".

Skye se lansă într-o scurtă prezentare rapidă a vieţii ei până în acel moment, încercând să adopte un stil cât mai captivant posibil. Îşi dădu seama în scurt timp că Julie Tanaka nu asculta cu adevărat ceea ce spunea, dar era în regulă; cine ar fi putut fi interesat de ceea ce avea Skye de zis? Cuvintele nu erau importante. Studia vocea lui Skye, cât de expresivă îi era faţa când vorbea, ce spunea limbajul trupului.

— Apoi ai ajuns la Hollywood şi l-ai întâlnit pe Joe, spuse Julie când Skye se opri să-şi tragă sufletul. Şi se pare că voi doi v-aţi distrat grozav împreună!

Skye aprobă din cap jenată. „Deja toată lumea a văzut nenorocita aia de filmare", reflectă obosită. „Ei ştiu că există, eu ştiu că există – de ce trebuie să mi-o repete toată lumea la nesfârşit?"

— Deci, Skye, continuă Julie. Cred că ai fi perfectă pentru acest rol. Mi-ar plăcea foarte mult să te trimit să-l întâlneşti pe regizor şi să obţii aprobarea lui.

Skye se îndreptă brusc în scaun. După întâlnirile anterioare din ziua respectivă, renunţase la ideea că ar putea fi luată cât de puţin în serios ca actriţă.

— Asta este grozav! se bâlbâi ea, simţind că pluteşte de încântare. Dar, ăă, nu vrei să mă asculţi citind replicile?

— O să te punem în faţa unei camere când te întâlneşti cu regizorul, spuse Julie zâmbind. Voi fi şi eu acolo.

— Să le iau cu mine şi să le repet? întrebă Skye, fluturând cele două pagini subţiri.

— Sigur! Ar fi grozav! Julie se aplecă în faţă. Şi, spune-mi, îţi place mâncarea japoneză?

— Îmi place sushi, răspunse Skye prompt, fără a fi sigură unde bătea Julie, dar încântată să continue interacţiunea cu cineva care tocmai îi oferise o a doua audiţie.

— Grozav! Poate ţi-ar plăcea să iei cina cu mine, la sfârşitul după-amiezii, şi să discutăm mai în amănunt? Am programări una după alta pe ziua de azi, dar intuiţia îmi spune că va ieşi ceva foarte bun cu tine şi mi-ar plăcea să luăm cina undeva.

— Mulţumesc, spuse Skye.

— Şi am să văd dacă soţul meu poate să ajungă şi el, adăugă Julie.

Arătă spre o fotografie mare înrămată aflată pe birou, probabil a domnului Tanaka. Acesta stătea pe o plajă, înrăcat într-un costum de scufundări ud, ţinând o placă de surf, zâmbind spre cameră cu soarele în ochi.

Julie zâmbi mândră.

— Face multă mişcare. Este într-o formă foarte bună. îi aruncă o privire cu subînţeles lui Skye. A văzut şi el filmuleţul cu tine şi de-abia aşteaptă să te cunoască.

Skye începu să simtă o greutate în stomac.

— Suntem un cuplu foarte deschis, continuă Julie, aplecându-se în faţă şi atingând-o pe Skye pe genunchi. Sunt fericită când îl văd fericit.

— Să tocmai mi-am amintit că sunt ocupată în seara asta, spuse Skye, împingându-şi puţin scaunul în spate şi ridicându-se. Trebuie să mă văd cu cineva de la Investigator. Îmi pare rău.

— O, nicio problemă! Zâmbetul lui Julie nu păli, iar vocea îi rămase la fel de veselă. O s-o lăsăm pe altă dată. Se ridică şi ea, conducând-o pe Skye la uşă. Uite cum facem, spuse ea, deschizând uşa. Ia legătura cu mine când eşti liberă pentru cină, iar atunci vom discuta şi despre alte oportunităţi de a apărea în filme, bine?

— Sigur, spuse Skye, încercând să se poarte la fel de firesc ca Julie.

„Cel puţin îi pot demonstra ticăloasei că sunt o actriţă bună”, îşi spuse Skye cu amărăciune, ieşind din

încăpere. Recepţionera îi aruncă o privire, iar Skye citi ceva în expresia ei; totul se petrecu prea rapid pentru ca Skye să apuce să decodeze mesajul în întregime, dar intui că recepţionera era perfect conştientă de cum anume înţelegea Julie să testeze la pat candidatele la roluri, şi o studia pe Skye pentru a vedea dacă acceptase invitaţia lui Julie la cină.

„Oare ea ce a fost nevoită să facă pentru a-şi obţine locul de muncă?” se întrebă Skye, ridicându-şi poşeta imitaţie de Louis Vuitton pe umăr şi ieşind din birou. „A fost nevoită să-l facă fericit pe domnul Tanaka sub privirile doamnei Tanaka?”

Aşteptând liftul, oftă, prelung şi profund. „Tot aşa vor merge lucrurile, nu-i aşa? Acum că toată lumea a văzut nenorocitul de filmuleţ, o să-şi dorească să-mi pun fundul la bătaie în schimbul oricărei oportunităţi ce mi se oferă”.

Skye nu putea purta nimănui pică pentru faptul că o judecau astfel. O mulţime de actriţe ajungeau cunoscute exact aşa, făcându-i ochi dulci vreunui producător sau agent de distribuţie. Dar unul dintre lucrurile cu care rămăsese de pe urma sesiunilor de terapie de la reabilitare, spre marea ei surpriză, era un sentiment al valorii de sine ce nici măcar nu ştiuse că îi lipsea.

„Doar fiindcă am făcut sex cu Joe nu înseamnă că o să mi-o trag cu soţul unui agent de distribuţie pentru a fi chemată naibii la o a doua audiţie ca şi regizorul să aibă ocazia de a se da la mine. Orice ar crede oricine altcineva, am făcut sex cu Joe fiindcă mi-am dorit. Fiindcă mi-am dorit foarte, foarte tare. Şi a fost minunat”.

„Doamne. Joe”.

Skye oftă din nou adânc.

„Nu pot să nu mă mai gândesc la el. Nu pot să mă abţin să nu-mi fie dor de el. Şi pun pariu că, de când a plecat de la reabilitare, nu s-a gândit măcar o dată la mine. Sunt cea mai mare idioată nenorocită din lume”.

Amber

— Joe Jeffreys! Joe mój – Dumnezeule mare! Slava îşi apăsă mâinile laolaltă, cu unghiile proaspăt lăcuite

strălucindu-i.

— Joe Jeffreys, să te sune pe tine! repetă ea ca o incantaţie. Boe mâj, a fost o idee bună să venim la Hollywood!

— Nu am venit chiar de bunăvoie, Matka, remarcă Amber sec, luând borcanul de cremă de protecţie solară Lancòme Bienfait şi aplicându-şi o nouă doză pe faţă.

Stăteau afară, lângă piscină, şi, deşi erau aşezate la adăpostul unei umbrele mari de pânză albă, Amber era, ca majoritatea modelelor, foarte atentă la stricăciunile pe care soarele i le-ar fi putut provoca tenului ei.

Slava dădu la o parte această obiecţie fluturând din degete.

— Ar fi trebuit să venim la Hollywood cu mulţi ani în urmă, spuse ea. Joe Jeffreys! Uită de Tony! Joe Jeffreys e mult mai bun!

— Bietul Tony, comentă Amber, punându-şi ochelarii şi întinzându-se pe spate în şezlong. După tot ce a făcut pentru tine.

Slava ignoră acest lucru, aşa cum ignora orice replică la care nu voia să răspundă.

— Spui că Joe Jeffreys se va căsători cu femeia asta care se culcă doar cu alte femei? întrebă ea. Deci va avea nevoie de sex. Bărbaţii au nevoie de sex.

„Şi femeile au nevoie de el, la fel de mult”, reflectă Amber cu regret, în minte apărându-i instantaneu o imagine cu ea şi dr. Raf cu trupurile împletite, imagine ce îi inundă tot corpul cu o căldură mult mai intensă decât soarele din LA.

— Te-a văzut la restaurant şi te-a sunat! îi dădu înainte Slava.

— Asistentul lui m-a sunat, o corectă Amber.

Slava plescăi zgomotos pentru a o face să tacă.

— Faci lucrurile complicate, spuse îmbufnată. După ce ai fost în locul ăla, în spitalul ăla…

— La reabilitare.

— Ai venit aici şi acum eşti altfel. Dificilă, se plânse Slava. Îţi permiţi să nu asculţi de mine. Nu-mi place. Nu

aşa trebuie să se poarte o fiică bună slovacă.

Înainte de a fi trecut prin acea supradoză şi prin reabilitare, replică Slavei ar fi rănit-o profund pe Amber. Dar acum i se părea ciudat de uşor să-i reziste. Dar

Amber nu o contrazise; se mulţumi doar să nu-i răspundă. În schimb, îşi scoase o ţigară din pachetul de pe masă şi o aprinse. Slava îi aruncă o privire piezişă, evaluând situaţia, şi decise cu înţelepciune să nu insiste cu plângerile.

— Deci! Te-a sunat asistentul lui! spuse ea, întinzându-se la rândul ei după pachetul de ţigări. Şi ce ţi-a spus?

— Joe vrea să mă vadă, spuse Amber, ştiind cât de încântată avea să fie mama ei. Şi mi-a rezolvat o audiţie. Mâine-dimineaţă.

De şoc, ochii Slavei aproape îi ieşiră din orbite.

— O audiţie? Se prinse de mânerele şezlongului, folosindu-se de ele pentru a se întoarce complet spre fata ei. Adică ceva de genul ca pentru un film?

Amber confirmă din cap.

— El crede că am un talent înnăscut.

Cu mâini tremurătoare. Slava se întinse spre masă, luă flaconul galben de Vicodin, scutură o pastilă cu uşurinţa dată de practica îndelungată şi şi-o aruncă în fundul gâtului, luând apoi o înghiţitură din lichidul incolor din paharul ei, pe care Amber se ferise intenţionat să îl miroasă de teama a ceea ce ar fi putut afla.

— Pentru un film! spuse Slava, aproape cântând de fericire. Joe Jeffreys te va pune să joci într-un film! Bătu din palme, făcând să zăngăne inelele masive. Laskai Asta e mai bine decât orice!

— Matka, spuse Amber atât de ferm încât mama ei o privi prudentă. Nu am de gând să fac sex cu Joe Jeffreys„Nici măcar nu am de gând să ies la întâlniri cu el.

— Dar…

Chipul Slavei înlemni.

— E un tip foarte de treabă, spuse Amber, şi îmi place mult. Şi dacă vrea să mă ajute să primesc un rol într-un

film, asta e bine. Trebuie să câştig cumva ceva bani şi nu mă deranjează să încerc să joc. Dar sunt sigură că Joe nu se va aştepta ca eu să fac sex cu el în schimbul faptului că mă ajută. Nu e genul ăla de bărbat.

— Toţi sunt genul ăla de bărbat, bombăni Slava.

— Nu, Matka, nu e aşa! Amber se înfurie. Există şi bărbaţi buni la suflet – regret doar că tu nu ai cunoscut niciodată vreunul. Clătină din cap, ca şi cum ar fi încercat să scape de un nor de musculiţe din jurul ei. Am de ajuns la terapie peste câteva ore. Ar trebui să merg să mă pregătesc. Iar la întoarcere o să mă opresc pe la magazinul de alimente semipreparate de pe Laurei Canyon şi să iau ceva de mâncare, să încerc să pregătesc cina pentru noi două.

Sprâncenele Slavei se ridicară în aer până la rădăcinile albe ale părului ei când Amber se întoarse să intre în casă.

„Când Matka o să-şi dea seama că nu am de gând să fac sex cu Tony, o să facă o criză de isterie”, îşi spuse Amber, urcând în dormitorul ei pentru a se dezbrăca de costumul de baie. „Dar n-am s-o fac. N-am să mai fac niciodată nimic ce nu-mi doresc cu adevărat să fac. Asta e regula pe care mi-am impus-o singură la reabilitare şi am de gând să mă ţin de ea. Şi nu mă pot vedea făcând sex cu altcineva în afară de dr. Raf. Absolut niciodată”.

Audiţia pe care o organizase Joe Jeffreys – sau, mai realist vorbind, unul dintre numeroşii lui manageri sau asistenţi – pentru Amber era pe un platou de filmare, în pofida nenumăratelor şedinţe foto pe care le făcuse pentru cei mai prestigioşi clienţi din lume, Amber nu se putu abţine să nu se lase cuprinsă de entuziasm când maşina viră spre intrarea principală a studiourilor Paramount iar paznicii se aplecară să-i verifice cartea de identitate pe o listă, apoi îi făcură semn să intre. Cât vedeai cu ochii se întindea un şir nesfârşit de clădiri joase, vopsite în alb, flancate de palmieri. Târându-se printre ele, maşina trecu pe lângă ceva ce aducea a platoul de filmare pentru secvenţele din New York ale serialului Prietenii tăi, ceva ce

putu recunoaşte a fi o replică a Manhattanului, dar mult mai curată şi mai nouă decât în realitate. Dincolo de acesta, Amber văzu o serie de platouri izolate fonic; unul dintre ele avea uşile de la intrare deschise şi, lungindu-şi gâtul pentru a se uita, văzu că era mare cât un hangar, cu reflectoare luminoase concentrate asupra unei scene dinăuntru, tot restul interiorului părând cufundat în beznă, prin contrast.

„Se filmează un film, sau un serial de televiziune, sau un sitcom acolo chiar în acest moment”, îşi spuse ea. „Şi s-ar putea să ajung în curând să fac parte din asta”.

Era o cale firească, cea de la model la actriţă, deşi nu erau multe care cunoscuseră succesul: pentru fiecare Charlize Theron şi Cameron Díaz, existau mult mai multe care nu trecuseră niciodată de primul hop, sau – precum Cindy Crawford sau Elle Macpherson – încercaseră şi se recunoscuseră învinse. Amber nu se gândise niciodată la această opţiune. Pe de altă parte, îşi concentrase toate resursele de energie doar pentru a duce fiecare zi la bun sfârşit, asigurându-se că avea suficiente medicamente pentru a-şi păstra în mod artificial starea necesară. Acum că scăpase de asta, îşi simţea energiile izvorând în ea, tânjind să găsească o cale de descătuşare.

Şoferul găsise locul unde trebuiau să ajungă, birourile Clearwater Productions, un mic ciorchine de bungalow-uri albe cu ferestrele acoperite de jaluzele, înconjurate de bancuri atent conturate de cactuşi înfloriţi şi palmieri. Arătau suficient de drăguţ cât să fie o casă propriu-zisă, nu doar unul dintre numeroasele birouri ale caselor de producţie ce aveau contracte de dezvoltare cu Paramount şi lucrau pe spaţiul enorm al platourilor lor de filmare.

Amber coborî din maşină şi fu aproape călcată de două maşinuţe de golf ce trecură vâjâind pe lângă ea. Acesta era modul de deplasare preferat de persoanele de rang înalt care lucrau la studiouri pentru a străbate distanţele între diversele platouri şi birouri, zburând pe lângă oamenii simpli, care erau nevoiţi să meargă pe jos.

Amber scutură şocată din cap când îşi dădu seama că şoferul celei de-a doua maşinuţe era Matthew McConaughey, arătând şi mai superb în realitate decât pe marele ecran, bronzat şi blond. Chiar şi cu ochelarii de soare pe ochi, putea fi recunoscut imediat. Şi, remarcând frumuseţea lui Amber, fluieră când trecu pe lângă ea, ridicându-şi cozorocul şepcii de baseball în semn de apreciere.

Iar tipul de lângă el, în cămaşă în carouri, părea a fi actorul din Amurg, îşi spuse Amber, traversând strada cu prudenţă, căutând din priviri alte maşinuţe de golf circulând cu viteză, conduse de zei ai marelui ecran.

Nu se putu abţine să nu zâmbească. Era minunat să fii o fată frumoasă în lumina soarelui de la Hollywood, traversând platourile de filmare ale companiei Paramount, fluierată din mers de vedete de cinema. Era minunat să poată savura momentul, să aprecieze micile plăceri ale vieţii aşa cum i se ofereau, fără a fi atât de confuză şi de distrasă de tranchilizante încât să nu poată face nimic altceva în afară de a-şi pune un picior în faţa celuilalt. Şi era de-a dreptul minunat sentimentul de a fi scăpat de grija fără sfârşit a tuturor dependenţilor: a sosit vremea pentru o nouă doză? Am luat destul sau mai am nevoie de încă o pastilă ca să supravieţuiesc? Şi încep să mi se termine – trebuie să-mi sun doctorul acum pentru a-mi prescrie o nouă tură sau poate să aştepte până mâine?

Deschise larg uşa biroului Clearwater Productions, lovită de răcoarea umedă a aerului condiţionat de îndată ce păşi înăuntru.

„Sper că arăt bine”, îşi spuse, dar îşi dădu seama după reacţia recepţionerului în faţa ei că arăta mai mult decât bine. Remarcă o schimbare în atitudinea tânărului când acesta o observă, un omagiu plin de respect faţă de cum arăta trădat prin faptul că sări imediat să-i ofere ceai verde sau apă minerală cât aştepta. Amber nu era vanitoasă; dar ştia că frumuseţea ei era principala monedă de schimb şi trebuia să verifice constant cum se menţinea valoarea acesteia.

Înfăşurându-şi jerseul Armâni din mătase, uşor ca pana, în jurul ei pentru a se feri de suflul rece al aerului condiţionat, intră în sala de aşteptare pe care o indicase acesta. Apoi se opri înlemnită, uluită de cât de bucuroasă era să o vadă pe fata aşezată pe o canapea de piele albă, răsfoind un exemplar din revista W, îmbrăcată într-un tricou alb strâmt şi o fustă scurtă kaki ce îi scoteau în evidenţă fiecare curbă a corpului.

— Skye! exclamă ea.

Skye ridică privirea, cu ochii mari căscându-i-se când o văzu pe Amber.

— Bună! spuse ea, fără a reacţiona la fel de enmziast ca Amber; reacţia ei conţinea o doză de plăcere, dar şi de prudenţă. În mod evident, Skye rememora în ce condiţii se despărţiseră la Cascabel.

Amber inspiră adânc, procesându-şi propriile emoţii. „Skye s-a purtat foarte frumos cu mine”, îşi aminti. „A avut grijă de mine când am ajuns la Cascabel, când eram în sevraj şi mă simţeam îngrozitor. Şi m-a atacat fiindcă era geloasă – Joe tânjea după mine în vreme ce făcea sex cu ea. Nu pot să-i port pică pentru asta”.

— Hai să începem de la zero, se auzi Amber spunând, traversând încăperea spre Skye. Suntem prietene?

Skye aruncă deoparte revista, sări în picioare şi o îmbrăţişă pe Amber, cu capul ajungându-i de-abia până la umărul celeilalte.

— Îmi pare atât de rău! spuse ea, dându-se înapoi pentru a o privi pe Amber. Nu ar fi trebuit să spun acele lucruri niciodată, absolut niciodată – mi le-ai mărturisit între patru ochi – nu am nicio scuză…

— Am iertat şi am uitat, spuse Amber, în clipa în care intră recepţionerul cu ceaiul ei verde. Mulţumesc, spuse ea, aruncându-i un zâmbet ce îl ameţi vizibil.

— Serios, spuse Skye, dându-şi ochii peste cap. Credeam că eu mă pricep să-i fac pe bărbaţi să mă servească – până te-am cunoscut pe tine. Se aruncă din nou pe canapea, strângându-şi picioarele zvelte şi bronzate sub ea. Deci! Ce mai faci? întrebă ea, aplecându-se în faţă,

în vreme ce Amber se aşeză în fotoliul aflat în faţa canapelei. Ce s-a mai întâmplat în viaţa ta? Stai! Gura ei perfectă se deschise pentru a forma un o perfect. Ce naiba tot îndrug – ce cauţi aici? Te-au lăsat să ieşi pentru o zi sau ceva de genul ăsta?

— Am plecat de la Cascabel mai devreme, recunoscu Amber. Acum fac tratament ambulatoriu.

— Glumeşti! Buclele blonde ale lui Skye i se revărsară peste faţă când se aplecă şi mai mult înainte, cu ochii albaştri concentraţi pe chipul lui Amber. Ce s-a întâmplat? O, Doamne, sper că n-a fost ceva legat de mine şi de Joe, nu?

— „Nu pot să-i spun nimic despre mine şi dr. Raf, decise Amber într-o fracţiune de secundă. „Mi-aş dori foarte mult să-i pot spune – ea e singura prietenă pe care o am. Dar m-a dezamăgit în trecut când i-am împărtăşit un secret. Iar secretul nu îmi aparţine în întregime. Dr. Raf şi-ar putea pierde dreptul de a mai practica”.

— Am avut câteva ciocniri cu dr. Lucy, spuse ea, uluită de propria capacitate de a minţi – adică, nu tocmai a minţi, cât a prezenta adevărul într-o lumină uşor modificată. Şi s-a stârnit o agitaţie al naibii de aprigă după ce au apărut poveştile alea în presă despre tine şi Joe. Dr. Raf avea o mulţime de şedinţe de urgenţă şi i-a cerut lui dr. Lucy să preia sesiunile individuale cu mine, şi nicicum nu am reuşit să ne înţelegem, continuă ea, inspirată acum de inventivitatea ei. Aşa că m-am gândit să plec şi fac, în schimb, tratament ambulatoriu. Lucrurile încep să ia o întorsătură pozitivă. Noul meu terapeut e o doctoriţă cu adevărat grozavă.

— Vai, e totul din vina mea, oarecum! spuse Skye, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Îmi pare atât de rău, Amber! Când mă gândesc că ai fost nevoită să lucrezi cu ticăloasa aia din cauza mea! Ea te-a urât dintotdeauna!

Amber nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Nu era cea mai mare admiratoare a mea.

— Glumeşti? Nu suferea să vadă cum te privea dr. Raf! întotdeauna încerca să-ţi găsească nod în papură.

Amber roşi involuntar auzind acestea.

— Mă mir că dr. Raf te-a dat în grija ei, spuse Skye, clătinând din cap. Bărbaţii sunt aşa nişte idioţi. O! O altă întrebare îi trecu prin cap. Ce s-a întâmplat cu Petal? Nu i-au dat voie să rămână, nu? Asta chiar m-ar scoate din sărite.

— Nu, spuse Amber. Au dat-o afară în aceeaşi zi când aţi plecat voi doi.

— Bun. Skye se relaxă din nou pe canapea. Dacă ticăloasei ăleia i se permitea să rămână, aş fi fost furioasă.

— Avea nevoie de ajutor, remarcă Amber, sorbind din ceai. Era cu totul dată peste cap. Toate problemele alea cu tatăl ei.

— Bine, rosti Skye pe un ton războinic, dar faptul că era dată peste cap nu a împiedicat-o să mă spioneze când făceam sex, nu-i aşa? Şi să înregistreze totul! Cine face aşa ceva?

— Tu, răspunse Amber prompt.

Skye înlemni de şoc, incapabilă, pe moment, să reacţioneze. „O, nu”, îşi spuse Amber panicată. „Oare tocmai am sărit calul? apoi chipul lui Skye se însufleţi şi izbucni în râs.

— M-ai prins! recunoscu ea printre chicote. O, Doamne, nu pot să-mi stric machiajul. Se şterse atent în jurul ochilor. Dar ştii ce? continuă ea, calmându-se. Bineînţeles, am înregistrat naibii totul. Dar nu aveam de gând să vând vreodată materialul. Adică nu după ce am ajuns să-l cunosc pe Joe.

— Serios? spuse Amber, surprinsă.

— Nu, nu. Skye clătină din cap vehement, cu buclele blonde dansându-i. E o nebunie, aşa-i? Ar fi trebuit să plec în ziua imediat după ce am făcut-o – când aveam episodul înregistrat – şi să duc filmuleţul direct la cei de la Investigator. Îmi promiseseră un bonus uriaş dacă reuşeam asta. Aveam contract şi toate alea. Oftă. Atâta că eu am făcut prostia să mă îndrăgostesc de Joe. Ce cretină. De parcă o vedetă de cinema atât de importantă ca el ar fi dat doi bani pe mine după ce ieşeam de la Cascabel.

— Vrei să spui, spuse Amber, încreţindu-şi sprâncenele, că dacă Petal nu ar fi înregistrat totul pe telefonul ei…

— Aş fi stat cuminte şi aş fi sperat că Joe avea să-şi dorească să ne vedem şi după ce ieşeam de la reabilitare. Skye oftă. Era o legătură atât de uimitoare între noi. Ştii cum e când se întâmplă aşa ceva? Ochii ei albaştri deveniră visători. Când simplul fapt de a atinge pe cineva face să iasă scântei? Dar nu e vorba doar de sex – deşi e clar că nu ajungi să simţi aşa ceva pentru mulţi oameni. E ca atunci când vrei să fii lângă el tot timpul. Când simţi că poţi să spui orice şi el te va înţelege. Când sunteţi amândoi atât de relaxaţi unul cu celălalt, chiar de la bun început. E ceva magic. Şi ştiu că este foarte patetic să spun că eu credeam că am o astfel de legătură cu Joe Jeffreys – ca şi cum aş fi făcut o pasiune stupidă pentru o vedetă de cinema dar chiar asta am simţit. Şi credeam că şi el simte ceva. Înghiţi în sec. Aşa că, bineînţeles, continuă ea cu tristeţe, am dat-o în bară. Nu le-aş fi dus niciodată caseta celor de la Investigator dacă Joe ar fi încercat să-mi dea numărul lui de telefon sau să-l ceară pe al meu, în vreme ce eram daţi afară. Dacă mi-ar fi dat cel mai mic semn că voia să ţinem legătura, aş fi rămas şi aş fi aşteptat răbdătoare să mă sune. Oftă din nou. Dar nu a făcut-o.

— Îmi pare sincer rău, spuse Amber deznădăjduită.

— Iar acum iată-mă aici, prezentându-mă la un şir întreg de audiţii, spuse Skye, şi fiindcă toată lumea a văzut filmarea – pentru care nici nu am fost plătită prea mult de cei de la Investigator – directorii de distribuţie şi producătorii cu care mă întâlnesc îmi spun foarte clar că dacă nu îmi pun fundul la bătaie cu ei, nici măcar nu au să mă sune pentru o a doua audiţie.

— O, Skye… Amber ştia foarte bine ce însemna ca oamenii să-ţi ceară favoruri sexuale pentru a-ţi oferi de lucru. Se întinse în faţă şi strânse mâna lui Skye plină de simpatie.

— Şi n-am s-o fac, spuse Skye, strângând la rândul ei mâna lui Amber. Pur şi simplu, refuz să mai fac asta. îi

zâmbi slab lui Amber. Presupun că reabilitarea m-a ajutat totuşi, până la urmă. Cine ar fi crezut?

— Faci ceea ce trebuie, rosti Amber încet.

— Da? Aşa sper. Dar ghici ce? Agentul meu m-a sunat azi-dimineaţă. Mi s-a oferit o apariţie în Hustler. O sută de mii. Expunere completă.

— Nu poţi s-o faci, spuse Amber imediat.

Skye îşi plecă fruntea:

— I-am întrebat dacă n-aş putea avea doar o apariţie topless, dar ei au spus că sau cu expunere completă, sau deloc.

— Skye, nu poţi s-o faci, spuse Amber foarte serioasă. Din clipa în care pozele sunt publicate, nu mai poţi să le ştergi cu buretele niciodată.

— Ştiu, murmură Skye. Dar sunt o grămadă de bani…

— Skye…

— Skye Simmons? Jeff te va primi acum, anunţă recepţionerul, apărând în pragul sălii de aşteptare.

— Urează-mi noroc, te rog! spuse Skye veselă, sărind în picioare.

— Mult noroc, spuse Amber cu atâta sinceritate încât Skye i-o auzi în voce.

Skye ieşi ca vântul din sala de aşteptare, ţinându-şi o mână la spate ca Amber să-i poată vedea degetele strâns încrucişate.

Amber luă revista W şi începu să o frunzărească, dar aproape nu văzu nimic din imaginile din faţa ei.

„Nu vreau ca Skye să apară într-un pictorial din Hustler”, îşi spuse ea. „Şi habar nu aveam că Skye era serioasă în privinţa lui Joe. Nu atât de tare. A vorbit despre el aşa cum aş vorbi eu despre dr. Raf. Deci ştiu că sentimentele ei sunt reale”.

Amber era încă absorbită în propriile gânduri cincisprezece minute mai târziu când Skye intră din nou pe uşă cu pas vesel, cu ochii strălucindu-i şi buclele dansându-i pe umeri; chiar şi sânii îi păreau mai obraznici de entuziasm.

— I-a plăcut de mine! anunţă ea în extaz. Mi-a cerut

să aştept! Şi au mai fost două fete înaintea mea – înainte să ajungi tu aici – şi nu i-a cerut nici uneia dintre ele să aştepte, deci ştiu sigur că e un semn bun! Se prăbuşi pe canapeaua de piele. Şi am citit foarte bine! E, ştii, rolul prietenei superbe. O cheamă Maia. Cred că o să mi-l dea mie.

Skye radia de bucurie, pradă unui entuziasm molipsitor.

— Mă bucur mult pentru tine, spuse Amber.

— Doamne, n-ar trebui să spun asta – urmează să dai şi tu probă pentru rol – scuze, n-am vrut să mă laud! spuse Skye, afişând o expresie de regret. Atâta că e prima dată când cineva mi-a acordat o şansă fără să aibă pretenţia să-şi bage mâna pe sub fusta mea în schimb…

— Amber Peters? spuse recepţionerul din pragul uşii.

Amber se ridică din picioare, dar înainte să apuce să-l urmeze, un alt bărbat apăru în spatele lui:

— Amber, spuse acesta jovial. Era înalt şi lat, cu păr suspect de des şi uniform pentru un bărbat de cincizeci de ani – implanturi de păr, îşi spuse Amber – purtând un tricou larg al echipei Lakers peste pantalonii de blugi. Deşi vocea îi era veselă şi îi zâmbea, Amber îşi dădu seama imediat din privirea lui atentă că o evalua pe loc. Eu sunt Jeff Ringquist. Tu eşti amica lui Joe, corect?

„O, nu!”

Amber nu avu nevoie să arunce o privire piezişă pentru a-şi da seama că tot corpul lui Skye se crispase de şoc.

— Înţeleg de ce te-a trimis! spuse Jeff Ringquist şi mai jovial; Amber trecuse prima evaluare. Ce ai acolo, scumpo?

— Portofoliul meu de model, spuse Amber, coborând privirea spre dosarul mare de piele de sub braţul ei. Chiar şi în graba ei de a ajunge în L.A., Slava nu ar fi putut uita niciodată să pună în bagaje şi acest portofoliu, cel mai vizibil simbol al succesului fiicei sale. Nu ştiam dacă era cazul să-l aduc cu mine…

— Sigur! Hei, dă-l încoace! spuse Jeff entuziast,

întinzând o mână cât o farfurie şi urmărind mersul lui Amber când aceasta traversă sala de aşteptare, aprobând din cap graţia cu care se mişca. Frunzări paginile dosarului, fiecare dintre ele o fereastră uriaşă de plastic în care Slava strecurase o fotografie mărită cu una dintre reclamele sau pictorialele în care apăruse Amber.

— Frumos, spuse acesta, aprobând din cap în timp ce dădea paginile. Foarte frumos. Eşti tot în aceeaşi formă ca în poza asta? împunse o fotografie cu ea în costum de baie cu arătătorul lui ca un cârnat. Aşa pari, adăugă, aruncându-i o privire scurtă.

— Greutatea mea e foarte stabilă, spuse Amber, din ce în ce mai jenată acum de prezenţa lui Skye, simţindu-se ca şi cum ar fi trădat-o pe Skye cu tot aranjamentul acela.

— Perfect! Jeff Ringquist închise zgomotos portofoliul. Arăţi bine, ai o voce plăcută, să vedem ce putem face dintr-asta, în regulă? Vino în biroul meu. Am ceva pregătit pe un DVD. Hai să încercăm câteva replici. Îşi îndreptă scurt privirea spre Skye, încă aşezată pe canapea.

Scumpo, nu mai trebuie să aştepţi, spuse el. Cred că am aici actriţa pentru Maia. Dar lasă-i lui Jonathan datele tale de contact, bine? Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Începu deja să se retragă din încăpere, fără a se obosi să privească în spate, iar Amber dădu să-l urmeze; nu avea ce altceva să facă. Întoarse capul şi întâlni privirea lui Skye. Dacă Skye ar fi putut să o ucidă cu acea privire, ar fi făcut-o. Ochii ei albaştri erau reci ca gheaţa, îngustaţi într-o expresie de ură.

— Nu-mi vine să cred, rosti mut spre Amber.

— Îmi pare rău! îi răspunse Amber tot pe muteşte, neajutorată.

Skye sări de pe canapea, luându-şi poşeta. Încălţată în pantofii ei cu platforme înalte, porni cu paşi mari spre uşă, izbindu-se de Amber când trecu pe lângă ea pe coridor:

— Trădătoareo, îi aruncă lui Amber printre dinţi când drumurile li se intersectară, vorbind doar atât de tare cât

s-o audă Amber.

Amber privi nefericită în urma ei.

„De fiecare dată când noi două ne împrietenim, o dăm în bară”, reflectă ea cu tristeţe. „Şi nu o învinovăţesc deloc pe Skye. Aş fi furioasă dacă aş fi în locul ei. Poate că ne e menit să fim duşmani...”

Petal

Linda plângea atât de zgomotos încât Petal o auzi cu mult înainte să intre în dormitorul ei. Petal se opri în pragul uşii, crispându-se când îşi văzu mama. Cea mai mare parte a machiajului Lindei se întinsese pe feţele de pernă, iar ceea ce-i rămăsese pe faţă arăta dezastruos; rimelul i se scursese până pe pungile de sub ochi, iar creionul de ochi îi ajunsese până la jumătatea obrajilor.

— O, doar tu eşti, spuse ea neconsolată, aruncându-se din nou pe pat când o văzu pe Petal.

— Drăguţ din partea ta, mamă, spuse Petal. La cine te aşteptai? Robert Pattinson, venit să te vadă şi să îţi ofere o muşcătură pe gât?

— Bobby! scânci Linda cu faţa îngropată în perne, lovind salteaua cu ambii pumni. Vreau să se întoarcă Bobby!

— Mamă... Petal se aşeză pe marginea patului. Bobby nu se mai întoarce, spuse ea, cât mai blând posibil. Şi-a luat toate lucrurile când a plecat.

Bobby nu plecase în noaptea proiectării episodului-pilot din Cougar Hunt la clubul Lizard Room. Încercase să-şi reducă pierderile, aşteptând câteva zile, până când episodul-pilot fusese transmis pe VHL; când recenziile din ziua următoare se dovediseră universal ostile, iar ratingul, dezastruos, abandonase lupta şi plecase.

Fusese o scenă îngrozitoare. Petal se ascunsese în casa de lângă piscină, dar nu reuşise să evite să vadă unele părţi. Linda îl implorase pe Bobby să nu plece, se agăţase de lucrurile lui ca să nu şi le poată lua, apoi începuse să arunce din ele în piscină când devenise evident că el nu avea să se răzgândească.

— Credeam că mă iubeşte! hohoti ea jalnic acum.

— Mamă, v-aţi cunoscut într-un reality-show, spuse Petal, începând să-şi piardă răbdarea.

— N-ar fi fost imposibil să se întâmple! Linda ridică din nou capul, zgâindu-se la fiica ei, cu faţa atât de grotesc mânjită încât Petal făcu un efort de voinţă pentru a nu se da înapoi. Două dintre cuplurile care s-au cunoscut la Burlacul s-au căsătorit! Cel puţin două! Şi câteva dintre cele formate la Burlădţa! 4

— Da, dar astea nu sunt emisiuni la care oamenii participă pentru a-şi găsi o relaţie serioasă? spuse Petal. Adică, emisiunea ta s-a numit Cougar Hunt.

Linda se târî până la tăblia patului, ridicându-se în capul oaselor şi sprijinindu-se de ea, cu o mână de perne strânse în braţe pentru a se consola, fixându-şi o privire ostilă asupra nicei sale.

— Toate astea sunt din vina ta, spuse ea acuzator.

— Poftim? întrebă Petal, sincer uluită.

— Toate astea sunt din vina ta! Mi-ai adus ghinion! Totul era în regulă până ai apărut tu! mai bine decât în regulă! Aveam o emisiune la televizor, un iubit sexy – iar acum uită-te la mine!

Prefer să nu o facă, murmură Petal.

— Ce-ai spus? ţipă Linda.

— Mamă – Petal înghiţi un nod – arăţi complet dezastruos. Nu vrei să mergem la baie, să te speli pe faţă, măcar…

— N-am să mă mai dau niciodată jos din pat! Nu poţi să mă obligi! hohoti Linda, trecând cu o viteză înspăimântătoare de la rolul de Părinte-Scandalizat la cel de Copil-în-Lacrimi.

— Mamă, spuse Petal tot mai disperată, trebuie să ne întâlnim cu tipa aia Michelle de la VHL în după-amiaza asta, să discutăm despre posibilitatea unui reality-show împreună. Ştii tu, o emisiune cu mama şi fiica? Ieşind împreună în LA., având ocazia să se cunoască reciproc?

„Uh, mi se întoarce stomacul pe dos chiar şi să vorbesc despre rahatul ăsta, cu atât mai greu mi-e să mă văd făcându-l efectiv. Dar trebuie s-o fac pe mama să se

dea jos din pat, cumva, şi Dumnezeu mi-e martor că ne-ar prinde bine banii…”

— Dă-l naibii de VHL! ţipă Linda, aruncând una dintre perne spre cea mai apropiată uşă de dulap cu oglindă, care tremură ameninţător la impact. La naiba cu VHL, la naiba cu Michelle şi la naiba cu tine! Nu vreau să merg nicăieri!

Se prăbuşi din nou grămadă, scâncind atât de tare încât pe Petal începu să o doară capul de tensiune.

„Înainte de reabilitare m-aş fi dus la baie să văd dacă are ceva pastile pe care să i le pot da să se calmeze”, reflectă Petal ridicându-se în picioare. „Dar după ce am văzut în ce hal era Amber, sunt speriată de moarte de orice antidepresive acum…”

— O să-ţi fac o cană de ceai, spuse Petal destul de deznădăjduită, ieşind din dormitor.

Chiar şi după ce închise uşa în urma ei nu reuşi să acopere prea mult din sunetul gemetelor de durere ale Lindei.

Ceaiul însă nu era o opţiune; sau, cel puţin, nu în forma la care se gândise Petal – o cană adevărată de ceai englezesc, suficient de tare, spera ea, să o ajute pe Linda să se adune. Li se terminase laptele, şi fiindcă Petal nu avea permis de conducere, nu avea de unde să facă rost de lapte; magazinele erau la câţiva kilometri distanţă şi nu exista nicio staţie de transport public prin apropiere. Auzise că poliţiştii din L.A. te arestau dacă te vedeau mergând pe jos şi, deşi nu prea credea acest lucru, nu avea chef de o plimbare lungă şi plină de transpiraţie sub soarele arzător, mai ales că nu ştia decât foarte vag unde se afla cel mai apropiat centru comercial.

Bucătăria aducea foarte mult cu scena unui dezastru. Linda părea să se hrănească exclusiv cu fulgi de porumb – mâncaţi direct din pachet – Pirate’s Booty Veggie Puffs şi soia congelată. În zilele ei de glorie cu Bobby, Linda trăise din shake-uri cu fructe şi cocktailuri de cafea fără grăsime, care cel puţin echilibraseră porţiile de margarita îngheţată pe care le făceau în blender în fiecare după-amiază; dar

acum mâncarea se terminase aproape în întregime, la fel şi rezervele Lindei de José Cuervo Margarita Mix, iar Petal se lăsă treptat cuprinsă de disperare.

Aşezându-se pe unul dintre scaunele fără spătar din bucătărie, Petal scoase telefonul mobil din buzunar şi îşi sună tatăl pe numărul de telefon privat.

„Nu-mi vine să cred că fac asta”, îşi spuse, când telefonul începu să sune. „Nu-mi vine să cred că am ajuns să-l sun pe Gold – pe tata – să-i cer ajutorul”.

„Dar ar fi cazul să înceapă să se poarte ca un tată adevărat”. Zâmbi uşor, strâmb. „Hei, mulţumesc pentru sfat, dr. Raf”.

— Da? îi aruncă vocea unei femei, răspunzând la telefon. Cine e?

„Minunate maniere”.

— Bună, Jinhee, spuse ea politicos. Sunt Petal. Ce mai faci? Pot să vorbesc cu tatăl meu, te rog?

Urmă o clipă de tăcere în care Jinhee absorbi cuvintele lui Petal.

— Gold, spuse ea răstit, se pregăteşte să iasă în această seară.

— Ei bine, trebuie neapărat să discut cu el, spuse Petal. E o urgenţă.

— Serios? pufni Jinhee dispreţuitoare. Ai fost arestată? Sau ai mai vândut şi alte fotografii ziarelor de scandal?

Petal inspiră adânc:

— De fapt, nu, spuse ea, reuşind să-şi păstreze vocea rezonabil de calmă. E o problemă legată de mama mea. Trebuie să discut cu tatăl meu despre ea.

Jinhee era genul de femeie care prefera să creadă că viaţa bărbatului ei începuse din clipa în care o cunoscuse pe ea; Petal îi displăcea din principiu, fiind o dovadă vie a faptului că Gold fusese căsătorit înainte şi ţinea cu tot dinadinsul să se poarte ca şi cum Linda nici nu ar fi existat. Aşadar, dură şi mai mult până când Jinhee înregistră referirea lui Petal la mama ei.

„Ce pot să fac?” îşi spuse Petal îmbufnată. „Dacă n-ai

fi vrut să discut cu mama, n-ar fi trebuit să mă trimiţi în L.A. şi să o treci pe ea ca persoană de contact în caz de urgenţă, nu-i aşa? Adică, nu tata a fost cel care a organizat toată treaba, nu?”

— Chiar nu vreau să-l deranjez pentru ceva trivial, spuse Jinhee într-un final pe un ton de gheaţă.

— Asta nu e ceva trivial! Petal ridică tonul, în pofida tuturor eforturilor ei. Este o situaţie de urgenţă, mama trece printr-o criză de isterie şi trebuie să discut cu tatăl meu!

Pe fir se instală tăcerea. Timp de o clipă Petal îşi spuse că Jinhee îi închisese telefonul în nas, şi sângele începu să-i fiarbă; apoi îşi dădu seama că nu se auzea ţiuitul zgomotos care ar fi indicat că Jinhee închisese telefonul.

În cele din urmă, vocea inconfundabilă de tenor a lui Gold spuse tărăgănat:

— Petal? Ce-i toată povestea asta despre mama ta? Am de mers la o ceremonie de decernare de premii.

— Trece printr-o criză de isterie totală, turui Petal. Ţipă şi plânge, şi se dă de toţi pereţii. Durează de câteva zile deja. Nu pot s-o fac să se dea jos din pat şi trebuie să mergem în oraş – trebuie să mergem la cumpărături…

— Cu siguranţă ai destule haine, Petal, spuse Gold obosit.

— Nu, tată! După mâncare! Trebuie să luăm, ştii tu, lapte şi alte chestii! Nu avem nimic în casă!

Petal îşi ţinu respiraţia, aproape nevenindu-i să creadă că îi spusese lui Gold „tată”, complet nesigură dacă avea să scape nepedepsită.

Gold oftă adânc:

— Petal, chiar nu pot fi deranjat cu asemenea detalii mărunte…

— Nu sunt mărunte! Petal încercă să se calmeze, dar fără a reuşi prea bine. Încep să-mi fac griji mari pentru ea! Emisiunea ei merge foarte prost, dar producătorii vor oricum să mergem să ne întâlnim cu ei în după-amiaza asta, ceea ce e în mare măsură un miracol, ţinând cont de

toate, iar ea refuză să se dea jos din pat, chiar şi cât să se spele! începe să pută!

— Petal… Gold inspiră prelung şi adânc. Am început recent să studiez kabbala şi am descoperit că acele texte antice conţin o mare doză de înţelepciune, ştii? Există un centru de kabbalah în Los Angeles, desigur. Cred că ai avea foarte mult de câştigat dacă ai urma o parte dintre cursurile acestuia.

— Iar ai început să umbli cu Madonna? Credeam că nu mai vrei să ştii de ea după ce ţi-a preluat acel solo al tău pentru single-ul lansat de ea în scopuri caritabile.

— Kabbalah susţine că nu există coincidenţe în viaţă, continuă Gold la fel de netulburat de parcă nu l-ar fi întrerupt deloc. Şi, în special, nu atunci când e vorba de familie. Există un concept fascinant numit tikun. Nu-mi amintesc exact cum se traduce, dar în principiu el afirmă că te naşti într-o anumită familie dintr-un motiv foarte întemeiat. Sufletul tău îi alege pe părinţii tăi anume fiindcă aceştia prezintă o serie de obstacole pe care trebuie să le depăşeşti pentru a-ţi realiza scopul divin în viaţă.

Petal strângea telefonul atât de tare încât degetele o dureau.

— Bine, cum zici tu, dar nu înţeleg…

— Petal, simplu spus, îi explică el de sus, tu ai ales-o pe Linda ca mamă a ta. Sufletul tău a ales-o înainte să te naşti, fiindcă efortul de a-ţi gestiona relaţia cu ea este exact ceea ce îţi trebuie pentru a trăi pe deplin schimbarea de care ai nevoie pentru a te realiza la potenţial maxim.

— A, da, spuse Petal sarcastic. Sufletul meu era, probabil, drogat în ziua respectivă.

— Petal, oftă Gold răbdător, trebuie să o îmbrăţişezi pe Linda. Să o accepţi. Să rezolvaţi împreună problemele ei. Apoi, când vei privi în urmă, îţi vei da seama cât de importante au fost acele eforturi pentru realizările tale viitoare.

— Ştii ce, tată? izbucni Petal. Astea-s o grămadă de gogoşi. Sunt pierdută aici într-un oraş în care nu cunosc pe nimeni, cu o mamă care îşi pierde minţile. Să-mi spui să o

îmbrăţişez e un rahat. Nu eu sunt cea care a ales-o. Tu ai făcut-o. Şi ai făcut un copil cu ea, ceea ce înseamnă că ai o oarecare nenorocită de responsabilitate pentru tot dezastrul ăsta nenorocit!

Petal începu să gâfâie de furie acum.

— Înseamnă „corecţie”! exclamă Gold, ca şi cum nu ar fi auzit ultimele cuvinte ale fiicei sale. Tocmai mi-am amintit – aşa se traduce tikun! Este o corecţie necesară pentru a te călăuzi în direcţia potrivită în viaţă. Şi, Petal, te-am rugat să-mi spui Gold – poţi să respecţi acest lucru, te rog?

— Dacă te-am ales ca tată, deşi dracu’ ştie de ce-aş fi făcut aşa ceva, spuse Petal printre dinţi, pot să-ţi spun tată sau bătrâne, sau oricum altcumva după bunul meu plac. Eşti cam la fel de mare ajutor ca o umbrelă găurită pe o ploaie torenţială. Şi dă-mi voie să spun că tot rahatul ăla din kabbalah despre alegerea părinţilor e incredibil de insultător pentru oamenii ai căror părinţi i-au bătut sau abuzat sau chestii de genul ăsta. Ar trebui să te gândeşti la asta.

Chiar reuşise să zăgăzuiască fluxul de kabbalah pe moment. „Acum i-am spus-o”, reflectă ea triumfătoare. Apoi se auzi un clic pe fir şi vocea lui Jinhee:

— Petal? Tatăl tău mi-a dat mie telefonul. Trebuie să ieşim din casă în zece minute. Va trebui pur şi simplu să te descurci cu Linda cât de bine ştii, spuse ea, cu o satisfacţie îngheţată răzbătând din fiecare cuvânt.

— Bine! ţipă Petal. Puteţi să vă duceţi amândoi dracului! Drum bun şi cale bătută! O să mă descurc singură de-acum încolo!

„E foarte enervant că nu mai poţi trânti receptorul în furcă”, îşi spuse Petal, apăsând furioasă tasta de închidere a telefonului. Fu nevoită să se împotrivească tentaţiei de a arunca telefonul în cealaltă parte a încăperii şi să-l privească spărgându-se în bucăţele de plastic îmbrăcate în cristale Swarovski strălucitoare. În schimb, cu pieptul ridicându-i-se greoi de furie, aruncă telefonul pe blatul de bucătărie, îşi lăsă capul în jos şi îşi trecu mâinile prin păr.

„Trebuie să rezolv situaţia asta”, îşi spuse. „I-am zis vacii ălei ci că o să mă descurc singură. Nu pot să mă întorc acum la ea şi la tata cu coada-ntre picioare”.

Petal îşi înălţă capul şi îşi observă reflexia în panourile ciobite de oglindă din spatele barului încorporat. Bărbia îi era fixată într-o poziţie fermă, în ochi avea o expresie de hotărâre, iar buzele strânse trădau tărie de caracter; cu părul ei galben primulă, rochia Kate Moss în dungi alb-negru de la Top Shop pe care o purta şi cu machiajul tipic cu creion dermatograf negru ieşind în evidenţă ca o mască pe pielea ei albă, arăta ca o puştoaică punk ucigaşă dintr-un film de Quentin Tarantino.

„Bun. Am mare nevoie să arăt înspăimântător acum”.

Străbătu hotărâtă coridorul şi deschise uşa de la camera Lindei cu atâta forţă încât se lovi de peretele din spatele ei.

— Mamă? spuse ea cu mâinile în şolduri. Gata cu zăcutul în pat şi cu plânsul de milă. Avem o întâlnire peste trei ore şi ai să ne duci acolo cu maşina. Deci poţi ori să te dai jos din pat şi să începi să te pregăteşti singură, ori o să te trag eu jos din pat, o să te târăsc la baie şi o să te ţin sub duş până eşti curată.

Îndreptă o privire atât de furioasă spre corpul întins al mamei sale încât fu surprinsă să constate că ochii nu-i sfredeliseră o gaură fierbinte prin plapuma în care se învelise Linda.

— Ai de ales.

— Petal! Linda! Michelle Lee-Glazer îşi flutură mâna spre Petal şi mama ei de pe terasa restaurantului Ivy la fel de entuziast de parcă emisiunea lui Linda nu s-ar fi scufundat mai repede decât Titanicul.

— Ticăloasă ipocrită, bombăni Linda. Am auzit că se gândesc să arunce emisiunea într-un interval orar mort. Sâmbătă noaptea de la trei. De necrezut.

Dar Petal nu o băgă în seamă pe mama ei. Cum copilărise în casa lui Gold, se obişnuise cu ideea că producătorii executivi erau în stare să te încurajeze cât se poate de mult la un proiect, cu feţele schimonosite în

zâmbete largi, apoi să se întoarcă şi să-ţi reteze picioarele de sub tine cu o sabie, afişând în continuare aceleaşi zâmbete uriaşe.

„Nu te plângi de asta. Aşa funcţionează industria muzicală şi tot aşa şi televiziunea. Zâmbeşti şi tu şi încerci să obţii tot ce poţi de la ei cât timp încă îţi mai oferă ceva.

Prin urmare, Petal îi făcu şi ea cu mâna lui Michelle, veselă, şi îşi împunse mama zdravăn în coaste, trecând pe lângă camerele postului TMZ ce aşteptau apariţia vreunei celebrităţi, urcând cele câteva trepte şi croindu-şi drum printre mese spre colţul terasei unde era aşezată Michelle. Restaurantul Ivy era unul dintre localurile clasice frecventate de vedete din L.A.; terasa sa drăguţă înălţată, înconjurată de un gard alb de lemn acoperit de iederă, mesele sale de fier vopsite în verde şi scaunele asortate cu perne în carouri mărunte roşii îi dădeau un aspect în stil rural şi relaxat, dar ofereau, de fapt, scena perfectă pe care actorii şi muzicienii puteau urca pentru a vedea şi a fi văzuţi. Cuplurile care îşi doreau ca noua lor relaţie să fie descrisă în presă se întâlneau la acest restaurant, stăteau pe terasă şi se dedau la gesturi drăgăstoase, hrănindu-se unul pe celălalt şi chicotind jucăuş de dragul paparazzilor.

Michelle era aşezată lângă o altă femeie, pe care o prezentă ca fiind Jenny Bui. Cele două, ambele producători executivi la VHL, semănau foarte mult: erau amândouă subţiri ca trestia graţie orelor de spining şi de box cu fitness pe care le făceau în fiecare zi în zori, cu părul pieptănat pe spate pentru a le dezveli feţele, cu machiajul minimal, îmbrăcate în tricouri şi blugi negri strâmţi, cu dinţii atât de perfecţi încât Petal îşi trecu automat limba peste propriii dinţi, jenată.

— Mă bucur atât de mult să vă cunosc! spuse Jenny, strângându-le mâinile cu mult entuziasm. V-am întâlnit pe amândouă la petrecerea de lansare, desigur, dar erau atâţia oameni acolo încât probabil nu mai ţineţi minte. Petal! îmi place la nebunie părul tău! Şi ţinuta ta! E atât de tipic londoneză!

— O, ador Londra, oftă Michelle, când se aşezară

toate. Londra cea plină de viaţă! Autobuzele alea roşii şi, o. Doamne, taxiurile negre! Mişto, iubita!

Jenny aprobă viguros din cap.

— E o experienţă totală, spuse ea.

Petal îşi întipări un zâmbet pe chip şi nu se mai dezlipi de el.

— Da, Londra e foarte tare, spuse ea. Are o industrie muzicală fantastică. De fapt, prietenul meu face parte dintr-o trupă foarte tare. Killbuzz. Aţi auzit de ei? Sunt pe punctul de a deveni un fenomen.

— Killbuzz? Jenny se întoarse spre Michelle. Ai auzit?

Michelle clătină din cap şi îşi împreună palmele, prefăcându-se că îşi cere iertare:

— Îmi pare rău! spuse, plecându-şi capul a scuză. Noi avem de lucru cu televiziunea. Nu suntem, ştii tu, puştoaice tinere şi moderne care să fie sută la sută la curent cu cele mai recente trupe.

— Suntem, de fapt, două doamne bătrâne, o aprobă Jenny, plecându-şi şi ea capul pentru a o imita pe Michelle şi zâmbind pentru a arăta că glumea.

„Dar chestia este că mie chiar mi se par bătrâne”, îşi spuse Petal. „Adică au, probabil, aproape patruzeci de ani”.

Dar reuşi să râdă vesel şi să-şi dea ochii peste cap într-o manieră ce păru să le convingă pe Michelle şi Jenny că ideea de a fi considerate bătrâne era demnă de tot râsul.

— Şi îmi place foarte mult accentul tău, adăugă Jenny, aplecându-se în faţă. America e înnebunită după accentele britanice.

— Absolut, aprobă Michelle din cap. De fapt, cred că una dintre greşelile pe care am făcut-o cu emisiunea Cougar Hunt – o privi pe Linda pentru prima dată – a fost faptul că nu i-am cerut Lindei să-şi folosească mai mult accentul britanic! Şi cuvinte argotice – argoul britanic e foarte apreciat pe aici!

O privi pe Linda, aşteptând un comentariu, dar faţa tensionată a acesteia rămase fără expresie.

— Adică argou poetic? întrebă Linda într-un final. Ţâţă de mâţă? Ţac, pac, te-am pupat?

— Să…

— Jenny îi aruncă o privire rapidă lui Michelle, cu o expresie de dezamăgire – nu-i tocmai ceea ce…

Petal fu lovită brusc de inspiraţie:

— Ştiu exact la ce vă referiţi, spuse. Ştiţi ce înseamnă „lipăială”? Sau „lipeală”?

Michelle şi Jenny clătinară din cap la unison.

— A, nu, stai! spuse Michelle înflăcărată. Nu cumva „lipeală” e ceva de băut?

— Sau o combinaţie de haine?

— Nu, spuse Petal, lăsându-se pe spate, pregătindu-se să facă tot posibilul pentru a se vinde pe ea şi tot ceea ce era britanic în ea acestor americance bizare. E sex. Când pui de-o lipeală cu cineva, faci sex cu persoana respectivă. Dar dacă ajungi la o lipăială, doar vă sărutaţi.

— Ooo! Nu-i de dorit să încurci termenii ăştia! croncăni Michelle, bătând din palme.

— Pe de altă parte, spuse Petal, cuprinsă de avânt acum, mai există un cuvânt foarte urât care seamănă cu lipăială şi lipeală. Deci trebuie să fii foarte atent să nu-l încurci nici pe ăla. E lipitură.

— Lipitură, rostiră în cor Michelle şi Jenny, cu ochii licărindu-le.

— Da. Petal se chinuia acum să nu izbucnească în râs. Se referă la o tipă care-i foarte uşor de agăţat. Ştiţi voi, care face pe buda publică.

Îşi auzi accentul devenind o parodie a realităţii, ca un actor dând probe pentru rolul unui londonez şi forţându-şi prea mult accentul în încercarea de a-l convinge pe regizor că e potrivit pentru rol; dar Michelle şi Jenny savurau fiecare picătură pe care le-o oferea. Cu cât devenea mai pronunţat accentul ei, cu atât ele se aplecau mai mult spre ea.

— Ca un fel de panaramă, spuse Jenny, privind-o pe Michelle.

— Da. E echivalentul a ceea ce voi numiţi panaramă.

Care e un cuvânt foarte amuzant pentru noi, spuse Petal fără să clipească, fiindcă în Anglia noi ne gândim la panoramă, care e un peisaj.

— O, Doamne! Ce caraghios! Michelle bătu din nou din palme. Eşti foarte, foarte distractivă!

— Şi ador ţinuta ta, adăugă Jenny. Ţi-am spus asta deja?

— Doamnelor? Un chelner exagerat de arătos apăru lângă umărul lui Jenny, oferindu-le meniuri. Am venit şi mai devreme, dar părea că vă simţiţi atât de bine şi nu am vrut să vă întrerup – pot să vă ofer meniurile acum?

— Sigur! spuse Jenny entuziastă. Mi-ar prinde bine ceva de mâncare – ce zici, Michelle?

— Absolut, consimţi Michelle, zâmbindu-i lui Petal. Îţi place mâncarea Cajun? Au aşa ceva în meniu. Sau paste.

De parcă voi mâncaţi vreodată paste”, îşi spuse Petal, privind silueta subţire ca trestia a lui Michelle. „Dar hei, dacă ne fac cinste cu cina, înseamnă că sunt interesate…”

— Minunat! spuse. Nu-i aşa că-i grozav, mamă? O lovi pe Linda pe sub masă. Eu şi mama suntem aproape ca două străine, adăugă. Abia acum începem să ne cunoaştem din nou. E chiar teribil de bizar, pe cuvânt.

— Da, aşa e, spuse Linda, răspunzând semnelor lui Petal.

— Chiar teribil de bizar! repetă Michelle veselă. E aşa de amuzant! Luă meniul şi îl puse înapoi pe masă fără a se uita în el. Eu voi servi o salată Caesar, cu sos degresat pe lângă, spuse automat. Şi un cocktail Bellini.

— Ei da, Michelle! Un Bellini! Asta e chiar teribil de bizar! spuse Jenny cu cel mai prost accent britanic pe care îl auzise Petal vreodată.

— O, n-ai decât să mă lipăi! spuse Michelle, chicotind ca nebuna.

„Oamenii ăştia sunt ţicniţi”, îşi spuse Petal, luând meniul cu motive florale. „Dar hei, dacă asta ne face rost de o emisiune pentru mine şi mama, o să le dau argou britanic cât să nu poată duce”.

— Hei, le spuse lui Michelle şi Jenny. Ştiţi ce

înseamnă cuvântul „găoază”?

Clătinară din cap, cu ochii mari de nerăbdare.

— Ei bine, spuse Petal veselă, fiţi atente…

Amber

— O, Doamne. Boe mâj!

Slava era pe punctul de a leşina de entuziasm.

„Dacă n-aş şti acum că nu e o idee bună, i-aş spune să ia o pastilă să se calmeze”, îşi spuse Amber sec.

— Este aici! în casa noastră! Joe Jeffreys e în casa noastră!

Alergând spre oglindă cu o viteză surprinzătoare. Slava îşi aranjă părul deja coafat perfect, asigurându-se că totul era în regulă. Apoi se întoarse să o privească pe Amber.

— Elegantă, spuse distrată, arăţi elegantă, asta e bine – ca o prietenă, o fată pe care o poate scoate la cină…

— Matka! Amber îşi dădu ochii peste cap. Nu ies la întâlnire cu Joe! Asta nu e o întâlnire! Mergem la Cascabel pentru ceremonia de adio a lui Brian! O să plângem mult cu toţii şi o să vorbim despre lucruri foarte personale. De fapt, e exact opusul a ceea ce-ar trebui să facă oamenii la o întâlnire, adăugă. Asta a fost o glumă. Poţi să râzi acum. Dar nu prea se aştepta ca mama ei să înţeleagă. Şi dacă ar fi să ies la o întâlnire cu Joe, continuă ea, ar fi destul de urât din partea mea, având în vedere că Tony plăteşte pentru acoperişul de deasupra capului nostru.

Slava se descotorosi de problemele de conştiinţă ale lui Amber cu o singură mişcare rapidă, tăind aerul cu mâna în jos. Aranjându-şi perlele, porni în grabă spre uşă.

— Vin să-l cunosc, spuse ea hotărâtă. Asta e ceva ce trebuie să văd cu propriii ochii.

Amber îşi aruncă o privire în oglindă. Slava avusese dreptate, era într-adevăr îmbrăcată foarte elegant, într-o rochie petrecută din crep de mătase, Diane von Furstenberg, cu un imprimeu verde-închis, pe care şi-o prinsese în talie cu o curea lată de piele maro. Cerceii somptuoşi de aur îi atârnau până aproape pe umeri, iar părul îi era prins într-o coadă de cal, fină ca mătasea,

pentru a-i pune în evidenţă structura osoasă perfectă. Pantofii Prada maro, cu toc jos şi decupaţi în faţă, se asortau la curea, iar picioarele uşor bronzate îi erau goale. Astfel îmbrăcată, ar fi putut lua prânzul cu un membru al familiei regale sau ar fi putut participa la nunta unei celebrităţi.

Dar destinaţia ei era mult mai importantă decât oricare dintre acestea. Avea să-l vadă pe dr. Raf din nou şi de-abia dacă putea respira de entuziasm. Încă de când o sunase Daniyel, cu două zile în urmă, pentru a organiza această revedere, nerăbdarea lui Amber se intensificase treptat, atingând acum un punct febril.

Slava cobora deja grăbită scările ce dădeau spre curte, unde era parcată limuzina neagră a lui Joe, marca Hummer, cu şoferul aşteptând lângă portiera pasagerilor, gata să o deschidă pentru Amber. Îi aruncă o privire nesigură Slavei, de parcă s-ar fi temut că avea să încerce să urce şi ea în maşină.

„O, Matka”. Amber simţi un val de afecţiune ridicându-se în ea. Vederea mamei sale, de regulă foarte calmă, purtându-se ca o adolescentă îndrăgostită de o vedetă, o înduioşă neaşteptat de mult, făcând-o să-şi dorească să o cuprindă pe Slava în genul de îmbrăţişare uriaşă pe care mama ei – în permanenţă atentă să nu-i fie turtit părul – cu siguranţă nu ar fi apreciat-o. Amber o urmă pe Slava, ieşind în curte; chipul şoferului se lumină instantaneu când o văzu pe Amber, care arăta ca fiind de departe cea mai potrivită însoţitoare pentru şeful lui extrem de celebru.

— Domnişoară Peters? Vă rog, spuse el, deschizând portiera.

— Bună, scumpo! strigă Joe dinăuntru. Urcă!

— Joe… Amber băgă capul în maşină. Vrei, te rog, să o saluţi pe mama? Cred că moare de nerăbdare să te cunoască.

Joe Jeffreys era întotdeauna un gentleman când era vorba de doamne mai în vârstă, în general, şi de mame, în special.

— Doamnă Peters! Mă bucur mult să vă cunosc! spuse Joe, sărind din Hummer şi cuprinzând palmele Slavei în mâinile lui uriaşe. Acum văd de unde a moştenit Amber frumuseţea!

— De fapt, nu, îl corectă Slava, clipind în faţa priveliştii impresionante a unei vedete de Hollywood, erou de filme de acţiune, înalt de peste un metru optzeci şi cinci, blond, cu ochi albaştri şi muşchi puternici. Tatăl lui Amber era foarte arătos. De asta e Amber atât de frumoasă. Arată ca o fată slovacă, e adevărat. Asta a moştenit de la mine. Dar frumuseţea, nu.

Joe căscă gura mare de uimire în faţa sincerităţii paralizante a Slavei.

— Uau, spuse el. Sunteţi o femeie puternică, doamnă Peters.

— Slovacii spun lucrurilor pe nume, declară Slava mândră.

— Văd! Ei bine, mi-a făcut plăcere să vă cunosc, spuse Joe, eliberându-i mâinile.

— Şi mie. Slava îl salută din cap aprobator, cu buzele înguste curbându-i-se într-un zâmbet autentic. Se spune că actorii nu sunt la fel de chipeşi şi în persoană. Nu este adevărat în cazul tău. Tu eşti şi mai chipeş.

— Mă faceţi să roşesc, doamnă Peters, spuse Joe amabil, aruncând o scurtă privire amuzată şoferului său, care rânjea făţiş acum. Sper să ne mai vedem. Amber, scumpo, mergem?

O ajută pe Amber să urce în Hummer şi sări după ea, ocupând un loc lângă ea în vreme ce Amber privi în jur.

examinând luxul ce o înconjura: patru scaune uriaşe de piele neagră, aşezate faţă în faţă două câte două, cu măsuţe joase între fiecare pereche şi un bar ce se întindea de-a lungul laturii îndepărtate a maşinii, blocând portiera în partea aceea. Scaunul era nemaivăzut de confortabil, atât de adânc încât aveai impresia că te cufundai în cel mai luxos fotoliu din lume.

— Se lasă pe spate, spuse Joe încântat de sine. Eu am pus să fie instalate. Uite.

Se întinse şi întoarse în sus unul dintre braţele fotoliului lui Amber, dând la iveală un panou de comandă ce părea desprins direct din navetele NASA. Joe apăsă un buton; Amber ţipă ascuţit când spătarul scaunului ei se lăsă pe spate şi un scăunel pentru picioare apăru sub picioarele ei.

— Vrei un masaj? întrebă Joe, rânjind la reacţia ei. La naiba, cine nu vrea aşa ceva?

Apăsă alte două butoane. Sub pielea groasă ce alcătuia tapiţeria scaunului, o serie de roţi începură să se învârtă, coborând şi urcând pe coloana vertebrală a lui Amber, împingându-se în omoplaţii ei, relaxându-i partea de jos a spatelui.

— E ca cele pe care le au la saloanele de pedichiură, spuse el vesel. Doar că mult mai spectaculos.

— Uau, spuse Amber, închizând ochii încântată în vreme ce vertebrele i se întinseră sub presiunea mecanismului din scaun. Maşina ieşi din curte, cu botul aplecându-se când coborî uşor pe panta abruptă a dealului spre Laurel Canyon Boulevard. N-aş face altceva decât să mă plimb toată ziua cu maşina dacă aş avea aşa ceva.

— Să ştii că, de când a explodat toată povestea asta în presă, exact asta am tot făcut şi eu, spuse Joe. Asta e mijlocul meu de transport secret, cu care pot să mă furişez. Mă duc cu maşina Prins până la studio, sar în frumoasa asta, apoi pot să merg unde vreau fără să fiu prins de paparazzi. Lovi uşor geamurile. Nu se poate vedea înăuntru. Rânji. Acum câteva zile m-am dus la Veras. Mi-am luat o cameră privată, am jucat puţin poker, m-am relaxat. A fost grozav. Se întinse pe spate în scaunul lui. Bun sistem, ei? îmi permite să mă strecor înapoi la Cascabel pentru ultima zi a lui Brian. Nu aş fi vrut să ratez asta. Brian e un puşti bun. Trebuia doar să găsesc o cale să mă asigur că presa nu află despre asta.

— E foarte frumos din partea ta că faci efortul ăsta, spuse Amber. Ştiu că va însemna foarte mult pentru Brian. Te admira foarte mult.

Joe se crispă.

— Mă simt naşpa că m-am internat din motive false, recunoscu el. Apoi, după tot ce s-a întâmplat – măcar atât să fac, să mă întorc pentru el.

„Majoritatea oamenilor la fel de faimoşi ca Joe ar fi întors spatele poveştii fără să privească măcar o dată în urmă”, îşi spuse Amber. „Joe e un tip foarte de treabă”.

— Şi, oricum, îmi place ideea, într-o oarecare măsură, adăugă Joe. Adică n-am apucat nici măcar să-mi iau la revedere de la nimeni. Mi-a părut foarte rău pentru asta. Aşa avem ocazia să facem ceea ce trebuie. Rânji. Să obţinem o rezolvare finală din punct de vedere emoţional, după cum ar spune psihiatrul.

— Daniyel a spus că va veni toată lumea din grupul nostru, spuse Amber. Chiar şi Petal. Brian a cerut să fie toată lumea prezentă.

— Ăsta e un act de mare curaj din partea lui Petal, spuse Joe rânjind. Având în vedere că sunt o grămadă de oameni care ar vrea s-o sfâşie în bucăţi. De-abia aştept să văd ce îi spune Skye.

Amber îi aruncă o privire, încercând să-i ghicească sentimentele faţă de Skye.

— Eşti nerăbdător să o vezi? Pe Skye, adică, adăugă imediat.

— Da! Grozav! E o tipă mişto. Joe zâmbi, aducându-şi aminte. Ne-am distrat o grămadă.

Amber aşteptă să vadă dacă Joe avea să mai spună ceva despre Skye, în schimb acesta îşi drese vocea şi continuă uşor jenat:

— Scumpo, trebuie să te întreb ceva. Mi-am cam făcut griji pentru situaţia ta, iar acum că am văzut că încă locuieşti cu mama ta… îşi trecu o mână prin părul bogat. Crezi că-i o idee bună? Cum te descurci cu ceea ce dr. Raf ar numi evitarea recăderilor?

Amber opri programul de masaj şi se răsuci în scaun pentru a-l privi pe Joe în faţă. Chipul lui arătos era plin de îngrijorare.

— Ştiu că nu e ideal să locuiesc în continuare cu ea, spuse ea simplu. Dar sunt multe lucruri pe care trebuie să

le pun la punct. Trebuie să-mi reconstruiesc o viaţă întreagă – trebuie să găsesc o cale sau alta de a avea grijă de ea, pentru început. Merg zilnic la întâlniri şi la un terapeut pe care mi l-a găsit dr. Raf. Dar dacă aş încerca să fac totul deodată, mi-e teamă că aş intra singură în panică, iar asta ar atrage riscul unei recăderi.

Joe aprobă din cap încet.

— Înţeleg, spuse. Nu îmi place, dar înţeleg. Mama ta înghite în continuare pastile ca un personaj din Valea păpuşilor?

— O, da, spuse Amber cu un zâmbet strâmb. Asta nu se va schimba niciodată.

Joe oftă:

— De asta am vrut să-ţi rezolv audiţia cu Jeff Ringquist, spuse el. Să-ţi găsesc ceva de lucru din care să câştigi bani. Să-ţi asiguri un venit propriu, ca să te poţi muta singură. Rânji. Jeff mi-a spus că ai primit rolul.

— Nu a fost prea diferit de filmarea unei reclame, recunoscu Amber. Am încercat să nu mă gândesc prea mult la ceea ce făceam.

Joe izbucni în râs.

— Ai un talent înnăscut! spuse el vesel. Să ştii că asta e cel mai greu – să nu te gândeşti prea mult la ceea ce faci. Să ieşi doar în faţă şi s-o faci. Majoritatea oamenilor ajung prizonieri ai propriilor minţi. Se gândesc prea mult la cum să-şi citească replicile.

— Presupun că eu am noroc, spuse Amber, chicotind. Nu cred că am avut vreodată o problemă cu gânditul în exces.

— Nici eu, păpuşă! spuse Joe, zguduit acum de râs. E secretul succesului meu!

Apăsă un buton pe propriul panou de comandă, făcând să se ridice scăunelul pentru picioare şi întinzându-se în fotoliu cât mai confortabil.

„Vreau să vorbesc cu el despre Skye şi audiţie”, îşi spuse Amber, dar înainte să apuce să vorbească, îl auzi pe Joe spunând:

— Amber, păpuşă, înţelegi că sunt blocat în toată

situaţia asta cu Jennifer, nu? Gemu. Ştii, privesc în urmă şi mă întreb ce naiba a fost în capul meu când am acceptat planul ăsta. Dar Carmen – ea e agentul meu de presă, şi agentul lui Jennifer –, ea şi Jennifer formează un cuplu, ştii. E o relaţie serioasă. Sunt împreună de câţiva ani. Rânji. Femei e, ei? Voi, doamnele, vă pricepeţi mult mai bine să vă aşezaţi la casa voastră. În fine, aranjamentul ăsta e perfect pentru ele. Jennifer se foloseşte de mine ca să scape de zvonuri, o are pe Carmen pentru tăvăleli, iar filmul ne va aduce tone de bani, ceea ce înseamnă că va reuşi, în sfârşit, să producă un mic scenariu independent pe care tot tânjeşte de ani întregi să-l facă. Crede că îi va aduce un Oscar. Ea joacă rolul unei fete oarbe cu scleroză multiplă care moare, sau ceva de genul ăsta.

Deschise mâinile larg când Hummerul ieşi pe autostradă.

— Dar eu cu ce mă aleg din asta, în afară de tone de bani? Pe lângă faptul că n-am deloc parte de sex – dacă încerc măcar să-mi fac rost, mă trezesc potopit de un torent de rahaturi! oftă din nou. Carmen m-a păcălit să accept. Jur, femeia aia e foarte bună la ceea ce face.

— Nu poţi anula logodna? sugeră Amber.

Joe clătină din cap vehement.

— Crede-mă, am sugerat asta după tot dezastrul cu reabilitarea. Dar nici nu se pune problema. Acum nu mai sunt presat doar de Carmen şi de Jen – m-am trezit asediat din toate părţile şi din studio. Tocmai au suferit pierderi însemnate cu filmul ăla uriaş cu extratereştri care a dat chix urât de tot, iar acum toate speranţele lor se bazează pe Eu, el şi Domnul Lăbuţe. Dacă povestea de iubire dintre mine şi Jen nu se traduce şi în „viaţa reală” – puse ultimele două cuvinte în ghilimele evidente din tonul lui – le e teamă că filmul va fi un eşec.

— Trebuie să vă şi căsătoriţi efectiv? întrebă Amber.

Joe se strâmbă.

— Sper că reuşesc să scap de asta, răspunse el. Să tot amânăm – ştii tu, presiunile legate de muncă, diferenţele dintre programele noastre de filmare... apoi în

cele din urmă Jen va spune că mă iubeşte, dar nu mai e îndrăgostită de mine, că nu se poate împăca nicidecum cu trecutul, nu poate trece peste faptul că am înşelat-o. Asta dă bine pentru ea, fiindcă o face să pară o femeie puternică şi independentă. Îşi dădu ochii peste cap. Aşa că fiecare îşi vede de drumul lui. Eu sufăr în urma despărţirii, desigur. Dar în cele din urmă merg mai departe. Jen nu iese cu nimeni o vreme, fiindcă îşi lasă timp să treacă peste relaţia cu mine – ceea ce e perfect pentru ea, bineînţeles, fiindcă de fapt, o are pe Carmen.

Amber aprobă din cap.

— Pare plauzibil.

— Chiar aşa e, nu? Joe se aplecă în faţă pentru a o privi. Dar înţelegi în ce situaţie rămân eu între timp. Îşi puse mâna peste a ei. Îmi plac femeile, Amber, spuse el cu sinceritate. Nu pot să renunţ complet la femei pentru o perioadă între şase luni şi un an, până când eu şi Jen rezolvăm dezastrul ăsta în cel mai bun mod posibil din punct de vedere al relaţiilor cu publicul. Şi, evident, nu să mă mai descarc în cluburile de striptease. Chipul lui deveni neaşteptat de serios. În plus, am început să mă întreb de ce fac asta în continuare. Cascabel m-a influenţat, ştii? Toate acele sesiuni cu dr. Raf, discuţiile despre lucruri la care nici măcar nu mă gândisem înainte. Îmi plac sincer femeile. Nu vreau să fiu ticălosul care plăteşte o fată de jumătatea vârstei lui să-i stea în poală îmbrăcată într-un slip minuscul. Se strâmbă. De fapt, îmi doresc aşa ceva, dar nu vreau s-o fac, ştii? Adică, ce se va întâmpla după ce mai îmbătrânesc? Nu vreau să fiu un moş libidinos. Chiar şi Warren Beatty s-a cuminţit. E timpul să mă gândesc la asta. Dr. Raf chiar a reuşit să-mi pătrundă în suflet. E un tip al naibii de bun.

— Da, aşa e, spuse Amber atât de încet încât Joe nici măcar nu o auzi.

— Deci am nevoie de o relaţie cu o femeie suficient de matură cât să înţeleagă ce se petrece, continuă el. Cineva cu care să pot continua să mă văd şi în viitor, după ce se liniştesc lucrurile. Joe îşi împleti degetele printre ale

ei. Cineva ca tine, scumpo.

Şi chiar în clipa în care Amber deschise gura să-l refuze, Joe se aplecă peste ea şi o sărută cu o asemenea artă încât i se tăie respiraţia.

Fu un sărut de talie mondială. Joe ştia exact ce făcea; pe când Amber ridică mâna să îl împingă deoparte, era deja sub vraja lui, iar mâna îi căzu pe lângă corp, lăsându-se sărutată prelung şi temeinic. Joe fu cel care puse capăt sărutului, lăsându-se pe spate cu o expresie satisfăcută pe chip şi spunând:

— Ei bine, cu siguranţă există atracţie între noi…

— Ai putea crea atracţie şi cu o capră moartă, spuse

Amber ameţită, făcându-l pe Joe să rânjească încântat de sine.

Rămase liniştită o clipă, revenindu-şi complet în simţiri; apoi se aplecă în faţă şi-l plesni puternic pe Joe peste obraz.

— Ce n-ai… dădu Joe să spună, părând complet uluit.

— Eşti un desfrânat, Joe Jeffreys! spuse ea furioasă. Chiar şi când eram la Cascabel, erai un desfrânat. Flirtai cu mine şi făceai sex pe ascuns cu Skye!

— Nu voiam să te fac să te simţi prost, dădu el să spună.

— Nu eu, idiotule! Nu mă interesează câtuşi de puţin dacă flirtezi cu mine! îi aruncă ea. Vorbesc despre Skye. Cum crezi că ai făcut-o să se simtă?

Joe rămase cu gura căscată. O privi cu o expresie goală.

— Nici măcar nu te-ai gândit la ea, nu? continuă Amber furioasă. Nu aveai nimic împotrivă să ţi-o tragi cu ea, dar în restul timpului tânjeai după mine, fiindcă ai fantezia asta ridicolă cum că aş fi un înger prăbuşit! O, da, să nu crezi că nu sunt perfect la curent cu asta! Bărbaţii! Sunteţi jalnici! Amber îşi îngustă ochii de furie. Ce, credeai că o să apari călare pe calul tău alb şi o să mă salvezi? continuă ea. Eşti un cretin! Nu te-ai gândit că trebuie să mă salvez singură? Se lovi cu pumnul în piept, complet luată de val acum. La ce m-ar ajuta dacă tu sau oricine

altcineva ar face asta în locul meu?

Joe îşi plecase deja ruşinat capul.

— Şi îmi sugerezi să fiu prietena ta secretă? continuă ea furioasă. Chiar crezi că asta ar fi o idee bună pentru mine? Am fost dependentă aproape jumătate din viaţă şi am ascuns acest lucru de aproape toată lumea. Şi era să mor din cauza asta! Nu mai pot trăi cu secrete!

— Scumpo, îmi pare rău, dădu Joe să spună, roşu la faţă deja.

— De-abia dacă mă cunoşti! insistă ea. E o nebunie să crezi că am putea să ne aruncăm orbeşte într-o relaţie! mai ales când există cineva chiar sub nasul tău care şi-ar da viaţa ca să te audă sugerându-i aşa ceva! Cineva care are sentimente reale faţă de tine, cineva cu care chiar te înţelegi bine, cu care râzi şi glumeşti, cineva cu care eşti tu însuţi! Nu ai fost niciodată tu însuţi cu mine fiindcă erai atât de prins de fantezia ta imatură, de adolescent, în care voiai să mă salvezi!

Joe ridică ambele mâini într-un gest de predare.

— Opreşte-te! o rugă. Înţeleg! Sunt un idiot! Sunt un nenorocit de idiot! Am înţeles totul complet pe dos! Te rog, încetează doar să mai strigi la mine!

Amber îl fixă cu privirea, gâfâind după tirada ei; simţea că nu spusese nici jumătate din ceea ce avea de spus.

— Te referi la Skye, nu? spuse Joe. Vrei să spui că Skye are sentimente pentru mine?

— Bineînţeles că mă refer la Skye! spuse Amber, vorbind încă destul de tare cât să-l facă să se retragă. Ea chiar ţine la tine! Cred că s-a îndrăgostit de tine! Iar tu nici măcar nu te-ai obosit să iei legătura cu ea după ce ai plecat de la Cascabel.

— Totul a fost aşa un dezastru, spuse Joe pe un ton de scuză. Voiam s-o fac. Aşteptam doar să se limpezească apele. Apoi a apărut articolul ăla în Investigator şi mi-am dat seama că scopul ei fusese de la bun început să mă prindă în capcană…

— Nu ar fi vorbit niciodată cu ei dacă ai fi luat

legătura cu ea! insistă Amber. Chiar ea mi-a spus asta şi o cred! A tot aşteptat şi a sperat că o s-o cauţi şi o să încerci s-o vezi din nou!

— Oh, spuse Joe încet, începând să înţeleagă ceea ce-i spunea.

„Nu-i vorba doar de Joe”, înţelese Amber brusc. „O parte din furia mea e îndreptată spre dr. Raf. Mi-aş fi dorit să fi luat legătura cu mine după ce am plecat – să vadă cum mă descurc. Sunt supărată că nu a făcut-o şi mă descarc pe Joe”.

Hummerul oprise complet cu ceva vreme în urmă, dar Joe şi Amber nu simţiseră că stăteau în loc. Într-un sfârşit, şoferul bătu în microfonul interfonului pentru a le atrage atenţia; săriră amândoi ca arşi.

— Mii de scuze, domnule Jeffreys, dar am ajuns la destinaţie şi cred că, ăă, evenimentul dumneavoastră e pe punctul de a începe, spuse acesta, părând jenat chiar şi prin difuzoare. Aş putea să…

— Da, da. Poţi să deschizi portiera, spuse Joe, lăsându-se pe spate, luând o sticlă de apă şi desfăcându-i capacul.

Portiera pasagerilor se deschise larg, iar Amber sări din maşină fără a-l mai aştepta pe Joe. Privi în spatele ei în limuzină, unde Joe încă stătea aşezat, bând apă şi părând ameţit.

— Renunţă la fantezii, îi spuse ea ferm. Concentrează-te pe ceea ce ai chiar sub nasul tău. Nu ai nevoie de un înger prăbuşit. Ceea ce îţi trebuie, de fapt, e un partener de fărădelegi.

Răsucindu-se pe călcâie, porni pe cărarea din dale de piatră ce ducea la intrarea principală în Cascabel. În spatele ei, Joe sări din Hummer, privind-o din urmă pe Amber, cu rochia de mătase învolburându-se în jurul picioarelor ei lungi. Încet, fluieră printre dinţi, cu un sunet prelung, lent, visător, în vreme ce ea dispăru de sub privirile lui, intrând în clădire.

Skye

Aşezată în holul recepţiei de la Cascabel, cu privirea

fixată asupra celor trei vaze uriaşe aranjate de-a lungul biroului de la intrare, umplute cu orhidee galben-deschis ce păreau un ghem de lumină pe fundalul pereţilor verde strălucitor, Skye ajunsese devreme la această întâlnire. Tocmai se studia în panourile de oglindă dintre vaze, dar când o văzu pe Amber venind pe cărare, sări în picioare.

„Umblă de parcă ar fi pe podium”, îşi spuse Skye invidioasă. „Părul îi dansează ca într-o reclamă la şampon, picioarele se ridică în aer ca ale unui ponei, exact ca un model pe podiumul de defilare. Nu coboară privirea niciodată, chiar dacă merge pe o alee din dale. O urăsc”.

Apoi, în spatele lui Amber, la capătul cărării şerpuite, Skye observă o siluetă înaltă, cu umeri laţi şi picioare lungi, stând la umbra celor doi palmieri înalţi ce încadrau intrarea în Cascabel. Era îmbrăcat neobişnuit de elegant, cu o cămaşă albă şi pantaloni gri, dar şi dacă ar fi purtat un caftan până la pământ, Skye – la fel ca milioane de fani de-ai lui – i-ar fi recunoscut imediat chipul frumos şi claia distinctivă de păr blond.

„Nu-mi vine să cred!” Mâinile lui Skye se strânseră în pumni pe lângă corp, cu unghiile înfigându-i-se în palme. „A venit până aici cu Joe! Eu mi-am pus sufletul pe tavă în faţa ei în biroul acelui producător, iar ea m-a ascultat, şi în tot acest timp se vedea probabil cu Joe şi râdea de mine, lăsându-mă să-i spun cât de mult ţin la el – Doamne, aş vrea să-i strâng de gât pe amândoi!”

— Skye! spuse Amber temătoare, intrând pe uşa culisantă de sticlă de la intrare şi observând-o pe Skye, a cărei expresie nu era tocmai primitoare.

Skye îşi observă reflexia într-una dintre oglinzi: întregul corp îi arăta ca un arc tensionat gata să explodeze.

— Voiam să-ţi explic – în legătură cu audiţia – dădu Amber să spună, dar Skye ridică o mână cu palma spre Amber, întrerupând-o.

— Nu vreau să ştiu nimic, spuse ea, în vreme ce uşa de sticlă se deschise din nou şi Joe îşi făcu apariţia, blocând lumina soarelui cu silueta lui masivă.

— Bună, Skye, spuse el jenat.

— Mda, spuse Skye rece, întorcându-se cu spatele şi străduindu-se din răsputeri să nu plângă.

— Am întârziat? întrebă Petal, împiedicându-se la intrare şi părând a fi cu răsuflarea tăiată. Traficul a fost îngrozitor, mi-a luat o veşnicie să ies din Valley…

Îmbrăcată în pantaloni scurţi şi o bluză fără bretele, din pânză flauşată portocalie, şi încălţată cu şlapi, Petal arăta foarte în stil L.A.; singura diferenţă era faptul că picioarele ei lungi erau de un alb cadaveric, iar galbenul părului ei arăta strident de artificial. Fetele din L.A. Încercau să pară cât mai naturale posibil. Fetele din Londra nu ştiau ce înseamnă natural nici dacă se uitau în dicţionar.

— Văd că te-ai străduit să te îmbraci elegant pentru ultima zi a lui Brian aici, spuse Skye caustic.

Pe chipul lui Petal apăru o expresie de dezolare când aruncă o privire în jurul holului şi remarcă ţinutele celorlalţi. Joe, în cămaşa şi pantalonii eleganţi; Amber, în rochia ei de mătase de designer; chiar şi Skye purta o rochie drăguţă de vară cu dungi.

— Nu m-am gândit, mărturisi ea.

— Da, păi asta nu ar fi prima dată pentru tine, nu? comentă Skye, aruncându-se într-unul dintre fotolii.

Petal îşi muşcă buza.

— Îmi pare foarte rău pentru filmuleţ, spuse ea, plimbându-şi privirea între Skye şi Joe. Chiar nu am vrut să se ajungă la un asemenea scandal. L-am trimis doar câtorva prieteni – iar apoi cineva le-a furat unul dintre telefoane…

— Te cred, spuse Skye sarcastic.

— Hei, e doar un copil. Şi au dat-o afară şi pe ea, îi spuse Joe lui Skye, în vreme ce umerii lui Petal se prăbuşiră.

— Ce, îi iei apărarea acum? îi spuse Skye furioasă. A distrus totul, iar tu îi iei apărarea?

Uşile duble ce dădeau spre aripa de tratament se deschiseră, iar dr. Lucy apăru în mijlocul acelei scene,

urmată îndeaproape de dr. Raf.

— Bun venit tuturor, spuse ea pe un ton vioi. Ei bine! Studie grupul strâns în hol. Este foarte frumos din partea voastră, a tuturor, că aţi venit pentru ultima zi a lui Brian! Daţi-mi voie să spun câteva cuvinte aici, înainte de a merge în sala de întruniri. Ridică o mână într-un gest ce amintea destul de mult de cel al unui preot acordându-i iertarea unui pocăit. Trecutul este trecut. Aţi fost invitaţi toţi aici în spiritul iertării, pentru a sărbători tratamentul şi refacerea lui Brian şi pentru a-i oferi susţinere.

Îşi lăsă capul într-o parte, cu zâmbetul neclintit, fără a privi pe nimeni anume, şi continuă.

— S-au petrecut anumite fapte ce contravin politicii Cascabel şi au existat anumite consecinţe. Dar acum mergem mai departe.

„Doamne, vorbeşte cu noi de parcă am fi o grămadă de copii idioţi”, îşi spuse Skye iritată, în vreme ce dr. Lucy aruncă o privire piezişă spre dr. Raf, aşteptându-se evident ca acesta să o aprobe.

Dr. Raf însă nu răspunse privirii dr. Lucy, nici măcar nu păru să observe că aceasta îl privea. Ochii îi erau fixaţi asupra lui Amber, iar Amber îl fixa la rândul său cu privirea de parcă ar fi fost amândoi într-un fel de transă.

Nerăbdătoare, Lucy îi dădu un cot, iar el reuşi să scoată câteva cuvinte bâlbâite, întorcându-se pentru a-i conduce pe toţi în sala de şedinţe. Dr. Lucy îi aruncă lui Amber o privire care ar fi tăiat-o în bucăţi dacă ar fi putut, şi ridică mâna şi mai mult, trecându-şi-o peste părul negru perfect neted.

„Oare de ce face asta?” se întrebă Skye. „N-o să reuşească decât să-l zburlească dacă îl tot atinge – nu că ar avea nevoie, probabil şi-a băgat o jumătate de tub de fixativ în coada aia de cal...”

Apoi îşi dădu seama. Era mâna stângă a dr. Lucy. Iar pe cel de-al patrulea deget se afla un diamant mare, strălucitor, cu faţete pătrate, pe care dr. Lucy îl tot rotea dintr-o parte în cealaltă pentru a se asigura că reflecta lumina. «Oh”.

Skye începu să înţeleagă o mulţime de lucruri, unul după celălalt.

„Amber e cea pe care o fixează cu privirea. Lui Amber vrea să îi arate că e logodită – şi, evident, dr. Raf e logodnicul Bietul de el”.

Acum că gesticulase suficient cu mâna cât să atragă atenţie din belşug asupra diamantului ei, dr. Lucy o lăsă să-i cadă din nou pe lângă corp, afişând un zâmbet şi mai luminos, cu o expresie vizibilă de triumf.

— Ei bine, Brian ne aşteaptă! spuse ea. Azi e una dintre cele mai importante zile din viaţa lui! Să mergem şi să ne asigurăm că e o experienţă specială pentru el, bine?

Sala de întruniri a clinicii Cascabel îi păru bizar de familiară lui Petal, ca şi cum s-ar fi întors într-o casă de familie. Trecuseră de-abia zece zile de când fusese dată afară şi fu surprinsă de sentimentele de nostalgie pe care i le stârni întoarcerea acolo, într-o cameră în care îşi petrecuse atât de mult timp lovind picioarele scaunului sau plângând, înfofolită într-o pătură. Şi fu surprinsă de cât de mult o bucură şi revederea cu Brian, slăbănogul de Brian cu inelele şi cerceii lui şi umerii lui cocârjaţi.

— Fată! spuse el, aproape alergând spre ea să o îmbrăţişeze. Ce mai faci? O bătu peste spate stângaci, ca şi cum ar fi fost un amic de-al lui. Mi-a lipsit prezenţa ta aici, ştii? spuse el. Şi Joe. Rânji timid peste umărul lui Petal spre idolul lui. Adică mi-au lipsit toţi cei din grup, spuse el, încă îmbrăţişând-o pe Petal. Dar a fost ciudat să nu te am prin preajmă ca să putem discuta despre muzică.

— Brian, spuse Joe, apropiindu-se cu paşi mari de el şi executând atât de bine îmbrăţişarea masculină urmată de o bătaie pe spate încât, când fu eliberat, Brian roşise de încântarea de a fi fost întâmpinat atât de prieteneşte de Joe. Mă bucur să te văd din nou, omule. Şi bravo ţie că ai terminat tratamentul.

Brian îşi plecă fruntea, roşu până în vârful urechilor.

— Începem? întrebă cu o voce puternică dr. Lucy, care părea să se afle la cârma acelei sesiuni.

Dar Joe, ocupându-şi locul şi făcându-i semn lui Brian

să se aşeze lângă el, o ignoră; şi era absolut imposibil ca autoritatea dr. Lucy, chiar aşa impunătoare cum era ea, să fie mai puternică decât o vedetă de cinema obişnuită ca lumea întreagă să-i urmărească şi cel mai mic gest cu deplină atenţie.

— Să începem cu începutul, spuse Joe pe o voce tărăgănată şi relaxată, întinzându-şi picioarele lungi în faţa lui, privind în jur la cercul de scaune, cu ochii lui albaştri oprindu-se asupra fiecărui participant, unul câte unul.

Ridică mâinile într-un gest de scuză.

— Aş vrea să vorbesc despre problema cea mai evidentă şi mai jenantă, spuse el. Eu şi Skye nu am luat această reabilitare la fel de în serios ca unii dintre voi şi vreau să-mi cer scuze pentru asta de la bun început. Nu a fost o dovadă de respect. Se strâmbă. Adică, nu m-am aşteptat niciodată ca reabilitarea să fie floare la ureche, dar experienţele prin care aţi trecut unii dintre voi – ei bine, nu vreau să credeţi că eu şi Skye ne-am bătut doar joc de toate astea când ne-am întâlnit pe ascuns ca să ne facem de cap, bine? îmi pare sincer rău pentru cum s-a terminat totul.

— Şi mie, îl aprobă Skye, ridicol de fericită că îi spusese pe nume.

Îşi dorea cu disperare ca Joe s-o privească, eventual să-i zâmbească. Să-şi amintească exact cât de bine se simţiseră împreună.

— Mă bucur mult că ai înţeles asta, Joe. Şi Skye, spuse dr. Raf, aplecându-se în făcu o expresie concentrată pe chipul lui frumos. Ai fi putut provoca probleme grave în recuperarea unor pacienţi vulnerabili.

„Dr. Raf e foarte atent să nu o privească pe Amber acum”, remarcă Skye. „Mă întreb dacă dr. Lucy recepţionează şi asta?”

voi doi, spuse el, privindu-i timid pe Joe şi

— Eu sunt în regulă, dr. Raf, ciripi Brian. Străbat toţi paşii necesari. Doar că mi-a părut rău când aţi plecat

„Şi Skye. Era mişto când eraţi prin preajmă.

— Şi erau buni la terapia de grup, aprobă şi Mitch,

dependentul de cocaină aproape mut, spre surpriza tuturor; toate capetele din încăpere se întoarseră să-l privească pe Mitch care, jenat ca întotdeauna când se trezea în centrul atenţiei, începu să-şi scarpine furios barba ţepoasă, într-un efort de a face faţă situaţiei.

— Ultimul lucru pe care mi-aş fi dorit să-l fac ar fi fost să dau peste cap recuperarea cuiva, spuse Skye pe un ton sincer. Nu vreau să discutăm acum despre mine, dar ţin neapărat să spun asta. îi zâmbi lui Brian. Acum sărbătorim reabilitarea ta. E ziua ta. Suntem toţi foarte mândri de tine.

— Asta e grozav, Skye, spuse dr. Raf, aprobând din cap. Suntem aici pentru a-l sărbători pe Brian. Să nu uităm, motivul pentru care facem atât de multă terapie în grup e pentru susţinere reciprocă…

— Mi-a declanşat o recădere, spuse Mitch pe neaşteptate, atât de tare încât dr. Rai se întrerupse. Când a explodat toată povestea aia, mi-a declanşat o recădere.

Începu acum să-şi scarpine barba şi mai frenetic; Skye îi auzea perii frecându-i-se aspru de unghii.

— Mitch? dădu să spună dr. Raf. Cred că…

— Consumam cocaină cu stripteuze, anunţă Mitch vorbind tare. Cu stripteuze, de pe stripteuze, orice era posibil, eu făceam. Apoi apare ea aici – arătă spre Skye – şi e sexy ca naiba şi vorbeşte despre faptul că e stripteuză şi consumă cocaină şi toate alea, aşa că mi-a declanşat o recădere.

— Asta e foarte bine, Mitch, interveni şi dr. Lucy acum, dar hai să lăsăm asta deoparte deocamdată, până putem discuta subiectul într-o sesiune individuală…

Dar Mitch, acum că începuse să vorbească în grup, era de neoprit. Era ca o fântână ce fusese zăgăzuită, şi rupsese brusc toate stăvilarele, revărsându-se acum într-un torent nesfârşit de apă.

— Mă gândeam la asta tot timpul, continuă el, cu privirea alergându-i neliniştită prin încăpere. Cocaină şi stripteuze! Tot timpul! naiba, nu v-ar veni să credeţi câţi bani am stricat pe aşa ceva în trecut. Apoi când am aflat că

ei chiar o făceau! Ăştia doi!

Degetul îi oscilă între Skye şi Joe, de parcă ar fi existat cineva în încăpere care să aibă nevoie să i se explice exact la cine se referea.

— Apoi m-am prăbuşit complet! continuă el, retrăgându-şi mâna şi folosind-o pentru a se scărpina din nou pe obraz. Adică, ei chiar o făceau! Aici! Credeam că o să înnebunesc! apoi mi-am spus, la naiba, chiar sunt dependent şi de sex! Fiindcă am în permanenţă imagini în cap – cu ea…

— Luuu, spuse Skye, foindu-se jenată în scaun sub privirea ochilor mărunţi ai lui Mitch.

— Mitch – încercă dr. Lucy din nou.

— Dar nici măcar nu vă consider pe voi vinovaţi! continuă Mitch, plimbându-şi privirea între Joe şi Skye. Nu te învinovăţesc, omule! îi spuse lui Joe, chicotind într-o manieră ce o făcu pe Skye să se simtă şi mai jenată. Aş profita şi eu clar de aşa ceva! Glumeşti? Ştiţi cine a provocat tot dezastrul ăsta? Cine mi-a băgat toate gândurile astea în cap? Tu!

Arătă cu degetul acuzator spre Petal, care tresări şocată.

— De ce dracu' ţi-a trebuit, continuă el, să te furişezi şi să faci poze cu ei? Tu mi-ai băgat toate ideile astea în cap! Toate pozele alea! Adică, înainte doar îmi imaginam chestii, dar după ce am aflat că ei chiar o făcuseră, nu m-am mai putut împiedica să nu vizualizez imaginile! Simţeam că înnebunesc!

„Chiar eşti complet nebun", îşi spuse Skye, şi privirea ei o întâlni pe cea a lui Joe preţ de o clipă chinuitoare de ruşine. Chiar şi Joe, care nu-şi pierdea niciodată sângele-rece, îşi schimonosise chipul într-o expresie care spunea, mult mai grăitor decât orice cuvinte, cât de mult îşi dorea să se afle altundeva, oriunde numai acolo nu.

— Mitch, ai nevoie să iei o pauză? întrebă dr. Raf.

— Ea trebuie să ia o pauză! spuse Mitch, îngustându-şi ochii spre Petal, fără ca degetul să i se îndepărteze măcar o clipă dinspre ea. Ea nu ar trebui să se afle aici!

Nu-i învinovăţesc pe ei. Îşi plimbă din nou capul între Skye şi Joe. Ei doar au făcut ceva firesc! Dar ea – s-a furişat, i-a spionat, le-a făcut poze, le-a arătat presei…

Scye înţelese brusc despre ce era vorba. Mitch murea de frustrare că nu fusese el cel care să-i spioneze pe ea şi pe Joe. Nu suporta gândul că Petal îi văzuse, iar el nu.

— Tu – e în întregime vina ta! spuse Mitch aproape plângând acum, acuzând-o pe Petal. Tu ai stricat totul! Ai făcut să fie daţi afară… eram un grup atât de plăcut…

tu, cu furişatul şi spionatul tău… puştoaică răzgâiată şi bogată care n-avea nimic mai bun de făcut! Tu şi problemele tale cu taică-tu!

— Mitch, te rog, spuse Amber. Chiar te legi de ea nejustificat…

Petal îşi ţinea capul plecat, cu obrajii inundaţi de roşeaţă provocată de furie şi de jenă.

— Ce eşti tu? Un fel de voyeur? îi aruncă Mitch lui Petal. Ar trebui să-ţi fie ruşine de tine!

— Mitch! Dr. Lucy se apleca înainte şi ridică o mână chiar în faţa lui Mitch, ceea ce reuşi efectiv să-l facă să tacă. Te rog să respecţi regulile sesiunii!

„O, slavă Domnului”, îşi spuse Skye, relaxându-se în scaun. „În sfârşit, lucrurile încep să se calmeze. N-am crezut că am să ajung vreodată să-i fiu recunoscătoare doctorului Lucy…”

— Acum că am lămurit asta, spuse dr. Lucy, cuprinzând cu privirea cercul de scaune, cred că Mitch exprimă o problemă importantă şi nerezolvată a grupului, pe care trebuie să o clarificăm pentru a permite tuturor să închidă acest capitol. Mai ales având în vedere că e ultima zi a lui Brian. Vrem să-l trimitem în lume cu siguranţa că nu a lăsat nimic nerezolvat aici.

Îi zâmbi cu îngâmfare lui Petal.

— E adevărat că Skye şi Joe au trădat încrederea tuturor, continuă dr. Lucy, şi şi-au cerut scuze pentru acest lucru. Dar adevărata trădare e atunci când cineva ia o problemă privată din interiorul clinicii de reabilitare şi o

oferă pe tavă lumii din afară, iar asta e ceea ce îi reproşează Mitch lui Petal. Dr. Lucy îşi încrucişă braţele peste piept. Cred că toţi ne simţim trădaţi de tine, Petal, nu-i aşa? Acum ţi se oferă o şansă foarte bună să vorbeşti despre ceea ce ai făcut şi să îţi ceri scuze în faţa grupului. Sunt îngrijorată că s-ar putea să subestimezi gravitatea acţiunilor tale. E cel mai grav caz de trădare a încrederii în grup cu care ne-am confruntat vreodată în istoria clinicii.

— Lucy, nu e nici momentul, nici locul potrivit, interveni dr. Raf grăbit, răsucindu-se pentru a o privi în faţă.

„Mult succes cu asta”, îşi spuse Skye, urmărind cu ochi mari scena ce se desfăşura în faţa ei. „A prins deja prada în colţi”.

— Întreaga situaţie a fost foarte dificilă pentru noi toţi! spuse dr. Lucy, pe un ton la fel de luminos şi de ascuţit ca diamantul de pe degetul ei. Cât se poate de foarte dificilă! Iar tu, Petal, eşti cea care ne-a dezamăgit cel mai tare!

Petal înălţă capul. Lacrimile i se scurgeau pe obraji, dizolvând o parte din creionul dermatograf. Ochii umflaţi îi erau la fel de roşii precum obrajii, şi la fel de nervoşi:

— Am spus că-mi pare rău! spuse ea furioasă. Am spus că-mi pare rău şi că nu voiam ca acele fotografii să fie publicate, dar oricum continuaţi să mă atacaţi, ceea ce e complet nedrept! Strânse din ochi spre dr. Lucy. Nu eu sunt cea care îi trădează pe toţi cei de aici! Ne-ai tot băgat în ochi inelul tău de parcă ar fi o nenorocită de lanternă – ei bine, ar trebui să te uiţi la propriul tău logodnic!

În celălalt capăt al cercului, Skye o văzu pe Amber tresărind, în vreme ce Petal continuă:

— Ştiu că el şi Amber făceau ceva! Aveam sesiunea cu dr. Raf imediat după Amber şi ştiu că se petrecea ceva între ei! Ar fi trebuit să-i vezi cum arătau după aceea! Petal gâfâia acum de furie: Te crezi atât de mai presus de noi toţi! spuse ea, sărind în picioare, cu mâinile pe şolduri şi privind-o de sus pe dr. Lucy. Ei bine, nu eşti, vacă îngâmfată! Nu eşti! Cum îndrăzneşti să-mi ţii morală

despre trădare, de parcă aş fi cea mai rea persoană din această încăpere – în vreme ce logodnicul tău te-a înşelat cu o pacientă!

Practic toţi cei din cameră îşi ţinură respiraţia de şoc. Skye îşi auzi propria exclamaţie de surpriză, aproape un strigăt; nu-i venea să creadă că Petal mersese atât de departe, că efectiv îi acuzase pe dr. Raf şi pe Amber că făcuseră sex.

— OK, cer o pauză, spuse Joe, ridicându-se şi el în picioare. Situaţia a scăpat de sub control. Sunt sigur că nimeni nu crede cu adevărat ceea ce tocmai a spus Petal. Al naibii să fiu dacă eu cred…

— Curvă ce eşti! ţipă dr. Lucy, sărind de pe scaun ca şi cum ar fi fost ejectată dintr-un avion.

Petal se pregăti s-o înfrunte, dar nu ea era ţinta lui Lucy.

— Ştiam că se petrece ceva! strigă dr. Lucy, aruncându-se spre Amber.

Amber nu avu timp să se ridice din fotoliu. Brian fu cel care, fiind aşezat lângă ea, se întinse în faţă şi o prinse pe dr. Lucy, trăgând-o în spate. Dr. Lucy ateriză stângaci în poala lui Brian, iar el o cuprinse cu braţele de talie, într-o parodie de îmbrăţişare.

— Curvă ce eşti! îi strigă aceasta iarăşi lui Amber, lovindu-l pe Brian. Te-am văzut făcându-i ochi dulci! Te-am văzut jucându-ţi rolul de mică fiinţă neajutorată!

— Ba nu! îi strigă Amber la rândul său, împingându-şi scaunul în spate şi ridicându-se. N-am făcut asta! Crede-mă, dacă există vreun bărbat pe care să-l fi cunoscut vreodată care nu consideră că sunt o mică fiinţă neajutorată ce trebuie salvată, acela e dr. Raf! El mă respectă şi m-a învăţat cum să mă privesc ca pe o femeie matură!

— O, pun pariu că a făcut-o! mârâi dr. Lucy, dându-i un cot în stomac lui Brian pentru a-l face să-i dea drumul.

Cu un mic ţipăt disperat, Brian îşi slăbi strânsoarea, iar dr. Lucy se ridică din nou în picioare.

— Doamnelor! Joe interveni între ea şi Amber, cu toţi

cei un metru nouăzeci ai lui şi lat cât un zid de cărămidă. Vă rog! Să ne calmăm cu toţii!

Skye îşi împinsese puţin scaunul în spate pentru a nu fi călcată în picioare sau a se trezi cu cineva căzând peste ea. Ridicând privirea, o surprinse pe cea a lui Petal.

— Ai stârnit urât de tot rahatul de data asta! îi transmise pe muteşte.

— A meritat-o! murmură Petal în replică.

„Da, dar cum rămâne cu Amber şi cu dr. Raf?" îşi spuse Skye. Surprinse din nou privirea lui Mitch – acesta se zgâia la ea într-un mod ce îi dădea fiori, ca şi cum şi i-ar fi imaginat pe ea şi Je împreună. „Ei bine. presupun că nu toţi bărbaţii de aici s-au îndrăgostit de Amber. Eu m-am ales cu dezaxatul căruia i s-a pus pata pe mine".

— Hei, doamnă – Dr. Lucy se aruncase asupra lui Joe, care o prinsese de umeri şi o ţinea la distanţă. Calmează-te, bine? Petal vorbea doar ca să se afle în treabă. Ai atacat-o destul de urât.

— Lucy, spuse dr. Raf, venind lângă Joe, toate astea sunt complet deplasate…

— Nu-mi vorbi despre lucruri deplasate, ticălosule!

Dr. Lucy se smulse din mâinile lui Joe şi se întoarse spre dr. Raf, cu ochii scânteindu-i furioşi.

— Trebuie să punem neapărat capăt acestei sesiuni, spuse dr. Raf foarte calm şi liniştit, ridicându-şi palmele în dreptul taliei şi apăsându-le în jos. Nu iese nimic bun din asta. Lucy, trebuie să punem capăt acestei sesiuni chiar în acest moment, bine?

Dr. Lucy inspiră adânc, recăpătându-şi controlul.

— Trebuie evident să discutăm, spuse dr. Raf. Dar nu e mediul cel mai potrivit. Reuşi chiar să zâmbească strâmb. Sesiunea trebuia să-i fie dedicată lui Brian – Brian, nici nu ştiu cum să-mi cer scuze…

Toată lumea se întoarse să-l privească pe Brian, care încă se ţinea de burtă şi tuşea în urma loviturii pe care i-o aplicase dr. Lucy cu cotul.

— Omule, nu-i cazul, spuse Brian cu respiraţia tăiată, ridicând o mână. A fost cea mai tare ultimă zi a mea la

reabilitare.

— Lucy, să ne retragem o clipă, spuse dr. Raf, întinzând mâna şi prinzându-şi logodnica de braţ.

Toată lumea îşi ţinu respiraţia, dar dr. Lucy nu se răsuci pe călcâie să-i dea un pumn în faţă; în schimb, umerii i se pleoştiră, ca înfrântă, şi îl lăsă să o conducă spre ferestrele din capătul îndepărtat al sălii de întruniri.

— Oho, spuse Joe, expirând prelung şi zgomotos. Intens.

— Sunt copleşit! anunţă Mitch tare, fără a se adresa nimănui anume, ridicându-se de pe scaun. Sunt copleşit! Traversă tropăind încăperea, cu capul plecat, şi ieşi trântind uşa, dispărând din vedere.

— La naiba, mă bucur că nu mi-a fost coleg de cameră, spuse Joe. Ce ţăcănit!

— Brian... Petal se apropie de scaunul lui Brian şi se aplecă spre el. Îmi pare sincer rău pentru toate astea. Nu am vrut să-ţi stric ultima zi aici...

— Adevărul e că îţi place să fii în centrul atenţiei, spuse Brian, rânjindu-i. Poţi să-mi aduci nişte apă?

Când Petal plecă să-i caute lui Brian o sticlă de apă, Skye fu luată complet prin surprindere când descoperi că Joe se apropiase de ea.

— Vino cu mine în grădină, vrei? o întrebă el.

Skye privi în jurul ei, dar pentru prima dată în după-amiaza aceea, nimeni nu-i băga deloc în seamă. Nu îi opri nimeni când ieşiră din sala de întruniri; nu era niciun angajat pe coridor care să-i întrebe ce făceau.

Câţiva oameni pe care Skye nu îi recunoscu erau întinşi pe şezlonguri, fumând, la capătul îndepărtat al grădinii. Cu inima bătându-i nebuneşte de teamă şi de entuziasm, Skye se apropie de fântână şi se aşeză pe bordura lată de piatră. Joe o urmă şi se sprijini cu şoldurile de zid, scoţând un pachet de ţigări din buzunarul de la spate al pantalonilor.

— Deci, începu el, apoi tăcu, privind în depărtare.

„Ce se întâmplă?” se întrebă Skye frenetic. „Nu se poate să mă fi chemat aici doar ca să aibă cu cine să stea

la o ţigară!” îi aruncă o privire pe sub gene. Joe părea… „Derutat”, îşi dădu ea seama. „E prima dată când îl văd pe Joe arătând prea puţin sigur de el”.

— De ce n-ai încercat să dai de mine după ce-am fost daţi afară de aici? se trezi întrebându-l, pe o voce plină de regrete. Pe mine nu te-ai obosit să mă cauţi, dar ai luat legătura cu Amber…

Îi veni să-şi dea pumni pentru disperarea din cuvintele ei imediat ce şi le auzi. Dar nu se putea abţine. Ţinea foarte mult la el, şi crezuse că nu avea să-l mai vadă vreodată.

Joe îşi coborî privirea asupra ei, văzând implorarea pură din ochii ei:

— Păpuşă, spuse el blând, am dat întâmplător peste Amber într-un restaurant. Da, l-am trimis pe asistentul meu să-i ceară numărul, dar nu m-am apucat să angajez un detectiv particular ca s-o găsească.

— Serios?

Chipul lui Skye se lumină pe loc.

„E ridicol cât de mult înseamnă asta pentru mine”, îşi spuse. „Dar nu mă pot abţine. Când sunt cu Joe mă simt ca o puştoaică de şaisprezece ani îndrăgostită pentru prima dată”.

— Bineînţeles, spuse Joe, liniştind-o. M-am bucurat să o văd. Dar aveam de rezolvat destule rahaturi de-ale mele după tot ceea ce s-a petrecut aici, ştii? Joe ridică din umerii lui largi. Nu ţi-ar veni să crezi prin ce coşmar am trecut cu Jen şi Carmen. Carmen ţipă, iar Jen produce un fel de scheunat ascuţit. E ca şi cum ai fi atacat de un alsacian şi un chihuahua.

Skye nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Aşa e mai bine, spuse Joe aprobator, coborând mâna pentru a-i desena conturul buzelor cu degetul lui mare. Şi, scumpo, adăugă el trist, nici tu nu m-ai vrut doar de dragul ochilor mei albaştri, nu? îşi scoase o ţigară din pachet. M-ai filmat în tot acel timp. Asta m-a durut puţin, trebuie să recunosc.

Skye îşi muşcă buza.

— Mi-aş fi dorit să nu o fi făcut, mărturisi ea cu tristeţe. Chiar mi-aş fi dorit asta. Şi aveam de gând să păstrez filmul doar pentru mine. Dacă Petal nu ar fi trimis materialul ziarelor, nu aş fi arătat acel film nimănui. Reuşi să rânjească slab. Doar ţie.

— Ei bine, a fost sexy, recunoscu Joe, aprinzându-şi ţigara. L-am urmărit de câteva ori pe internet. Rânji şi suflă un inel de fum. Am făcut un spectacol al naibii de bun, nu-i aşa?

Skye inspiră adânc.

— Joe, am de gând să-ţi spun totul, zise.

— OK, răspunse el, întorcându-se pentru a o privi în faţă. Dă-i bătaie.

„Asta e ultima mea şansă”, reflectă Skye cu o certitudine rece. „Dacă pleacă de aici fără să simtă vreo legătură între noi, n-am să-l mai văd niciodată”.

— Am fost într-adevăr angajată de National Investiga’ tor, spuse ea, punându-şi mâna pe coapsa lui mare ca pentru a-l ţine acolo, pentru a se asigura că nu pleca înainte să termine. Era un jurnalist pe care îl cunoşteam de la clubul la care lucram în New York. El m-a ales şi m-a adus cu avionul la L.A. ca să-ţi întindem o capcană. Mi-a dat poşeta în care se afla camera video, tot tacâmul. L-a plătit pe Dave ca să se asigure că nu e descoperită la percheziţia făcută la internare.

— Aha, spuse Joe, luat prin surprindere. Deci când eu am crezut că sunt tare şmecher, mituindu-l pe Dave să ne facă rost de un loc unde să putem fi singuri, el deja intrase în joc? Clătină din cap. Cred că nu sunt chiar atât de viclean pe cât credeam.

— Dar apoi, continuă Skye, mi-am dat seama că sunt cu adevărat atrasă de tine. Şi nu mă refer doar la sex. Nu se putu abţine să nu zâmbească. Adică, presupun că toată lumea vrea să facă sex cu tine.

— Şi reciproc, spuse Joe agreabil.

— Eu te plac, insistă Skye. Chiar te plac. Îmi place să vorbesc cu tine. Îmi face plăcere compania ta. Îmi place pur şi simplu să fiu în preajma ta, chiar când nu spunem

niciunul nimic.

Atunci îşi dădu seama că Joe era complet concentrat pe ea. O privea cu un zâmbet sincer strălucindu-i. În ochi.

— Asta-i tot? întrebă el, trăgând un nou fum din ţigară, fără a-şi desprinde ochii de pe faţa ei. Mă placi?

— Ce te aştepţi să-ţi spun? spuse Skye iritată. Că sunt îndrăgostită nebuneşte de tine? Ei bine, nu sunt! Nu te cunosc atât de bine! N-am de gând să-ţi vând gogoşi!

— Presupun că nu, spuse Joe zâmbind. Ei bine. Pot să accept că sunt plăcut.

— Nu-ţi bate joc de mine! Skye se desprinse de el furioasă. Ştiu că nu ar fi trebuit niciodată să le vând filmul ăla celor de la Investigator şi îmi pare sincer rău că am făcut-o! Nu doar pentru tine, ci şi pentru mine. Nu ar fi trebuit s-o fac. Dar mă aflam în L.A. fără un sfanţ, nu voiam să mă întorc la profesia de stripteuză – toate resentimentele îi explodară acum – şi nu eu eram cea pe care o ajutai să-şi găsească de lucru! M-am dus la câteva audiţii, şi singura la care am avut succes fără ca regizorul să-mi ceară să i-o sug era cea la care o trimiseseşi şi pe Amber, iar regizorul a ales-o pe ea fiindcă era o „prietenă” de-a ta! Am pierdut rolul ăla din cauza ta!

— Asta e naşpa, spuse Joe sincer, punându-şi mâna peste palma pe care Skye şi-o ţinea pe piciorul lui, strângând-o blând. Îmi pare sincer rău pentru asta.

Skye refuză să-l privească.

— Ai avut grijă de Amber, continuă ea plină de resentimente, plimbându-şi degetele prin apă, purtându-se mai mult ca oricând ca o puştoaică de şaisprezece ani. Nici măcar nu te-ai gândit la mine. Nu te-ai gândit la ce voi face eu, dată afară de aici în felul ăsta, rămasă în celălalt colţ al lumii faţă de oraşul meu…

— Ştii ce? Ai dreptate, recunoscu Joe. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Am dat de belea împreună. Ar fi trebuit să fac ceva ca să mă asigur că eşti bine mai departe. Crede-mă, acest lucru mi-a fost explicat, cât se poate de clar deja. Rânji. Dar mi-a făcut plăcere să citesc dezvăluirile tale despre cum a fost să faci sex cu mine într-

o magazie.

Skye se foi umilită.

— Articolul a fost scris în cea mai mare parte de jurnalişti, bombăni ea.

— Câtă vreme tu ai fost cea care le-ai spus să includă în articol că am o sculă mare, spuse Joe. Fiindcă o am, nu? N-ai inventat asta doar fiindcă suna mai bine pentru Investigator?

— Bineînţeles că ai o sculă mare! îi aruncă Skye, răsucindu-se pentru a-l privi. Încerci doar să mă faci de ruşine acum! Se strâmbă spre el. Ei bine, dă-mi voie să-ţi spun ceva – nu poţi face o stripteuză să se ruşineze. Noi am văzut tot ce se poate vedea.

— Ştii, asta n-ar trebui să mă excite, dar uite că se întâmplă, spuse Joe tărăgănat. Poate că sunt totuşi dependent de sex.

— Te urăsc! îi aruncă Skye.

— Serios, păpuşă? Credeam că mă placi, o tachină, în joacă Joe.

Skye ridică mâna cu intenţia de a-l plesni şi a-i şterge rânjetul de pe faţă, dar Joe o îndepărtă cu aceeaşi uşurinţă cu care ar fi alungat o muscă; din aceeaşi mişcare, se aplecă peste ea şi, înainte ca Skye să apuce să se dezmeticească, începu s-o sărute.

„Ar trebui să-l împing", îşi spuse ea rapid. „Ar trebui să-i opun rezistenţă – să nu-i răspund imediat la sărut, să-l oblig să se străduiască, cel puţin încă vreo câteva clipe... O, pe cine încerc să păcălesc?"

Braţele ei se înfăşurară în jurul gâtului lui, trăgându-l mai aproape. Mâinile lui îi alunecară până pe talie, ridicând-o în aer ca şi cum ar fi fost uşoară ca fulgul. Skye simţi că îi venea să plângă de uşurare pură, regăsindu-se din nou în braţele lui Joe, sărutându-l, cu gura lui lacomă şi plină de forţă peste a ei. Era atât de încrezător, de stăpân pe sine; era unul dintre lucrurile care îi plăceau cel mai mult la el.

— O, scumpo, spuse Joe cu gura lipită de a ei, am uitat ce plăcut e să te ating – cum a fost posibil să uit cât

de al naibii de plăcut e să te ating?

— Şi reciproc, spuse Skye, lipindu-se şi mai tare de el, simţind tunetul hohotului de râs în pieptul lui când îi repetă cuvintele de mai devreme.

— Joe! ţipă vocea unei femei, stridentă şi chiţăitoare de şoc.

— O, rahat, spuse Joe, desprinzându-şi cu regret gura de pe cea a lui Skye. Vezi la ce mă refeream? Scheaună exact ca un chihuahua când e furioasă. A lucrat cu un instructor de canto ani la rândul şi tot n-a scăpat de vocea asta.

— Ce naiba faci? ţipă femeia. De ce ai venit aici fără să ne spui unde mergi? N-ar trebui să fii aici deloc!

Skye făcu ochi mari când o văzu pe fata fragilă care străbătea terasa aproape în fugă, venind spre ei. îmbrăcată în blugi marca Dockers, vechi şi spălăciţi ce îi cădeau de pe şolduri şi o bluză Temperley cu broderie de mărgele în formă de fluture, ce costase probabil mii de dolari, Skye o recunoscu instantaneu pe Jennifer Downs.

„E atât de măruntă!” îşi spuse Skye şocată. „Nu pare atât de măruntă pe ecran”.

Ochii uriaşi, cu gene dese ai lui Jennifer studiară scena din faţa ei, cu Skye încă aşezată în braţele lui Joe.

— Asta e fata din filmuleţ? întrebă Jennifer oripilată.

— Bună, spuse Skye slab, lăsându-se să alunece de pe Joe şi aşezându-se pe buza de piatră a fântânii.

— Jen! Ce s-a întâmplat?

O femeie răpitoare apăru în pragul terasei.

„Ei bine, ea chiar arată ca o vedetă de cinema”, reflectă Skye apreciativ. Înaltă, impunătoare şi zveltă, fără a fi înspăimântător de subţire, femeia avea părul negru-albăstrui prins în creştetul capului, iar sprâncenele groase desenau virgule perfecte deasupra ochilor ei prelungi, întunecaţi, uşor oblici. Costumul cu pantaloni de un roşu stacojiu îi stătea perfect pe corp.

— O, rahat, oftă Joe, ridicându-se. Alsacianul.

— Ce-ai spus? lătră Jennifer.

— Am spus, bună Carmen, răspunse Joe, salutându-şi

din cap agentul de presă.

— Ce naiba faci aici, Joe? îl întrebă Carmen.

— Este o reîntâlnire, spuse Joe, ridicând din umeri. Un puşti pe care l-am cunoscut şi-a dorit să fim toţi aici în ziua plecării lui.

— Înduioşător, spuse Carmen caustic. Şi nu ţi-ai găsit timp să mă anunţi?

— Hei, Carmen, am fost la budă azi-dimineaţă, spuse Joe. Scuze că nu ţi-am trimis un mesaj şi despre asta.

Carmen îi surâse batjocoritor, imperturbabilă, privindu-l peste nasul ei lung şi elegant.

— Se săruta cu ea, Carmen, spuse Jennifer Downs, arătând spre Skye.

Carmen şi Jennifer se întoarseră amândouă să o privească pe Skye, care, instinctiv, se îndreptă de spate sub examinarea lor. A fi ţinta privirii fixe a lui Carmen era ca şi cum ai fi fost împuns cu o suliţă.

— Drăguţă, spuse Carmen, ridicând din umeri. Dar pentru Dumnezeu, ce gusturi de bărbat banal ai, Joe! Blondă cu ţâţe mari – ăsta da, gust convenţional!

— Hei, spuse Skye furioasă, sunt şi eu aici!

Dar Carmen se răsucise deja pe jumătate.

— Putem întoarce asta în favoarea noastră, spuse peste umăr. Dacă se află vreodată, vom spune că ai venit aici să te întâlneşti cu Jen, să faceţi puţină consiliere, să o ajute să te ierte. Dar nu vreau noi materiale cu tine şi rahatul ăsta cu reabilitarea, pe cât posibil. Trebuie s-o tăiem de-aici, chiar acum.

— Şi ăsta e un ordin, spuse Joe, sărind în picioare şi întinzând-u-i braţul lui Jen. Vino, draga mea! spuse el cu un accent britanic fals. Să plecăm de aici şi să mergem să bem un ceai!

„Asta a fost tot?” îşi spuse Skye, nevenindu-i să creadă cât de repede îi fusese smuls totul.

Joe se întoarse scurt şi o privi, aşezată lângă fântână, cu buclele ei blonde atârnându-i până la umeri, cu fusta cu imprimeuri a rochiei de vară ca un evantai în dreptul genunchilor, frumoasă ca o cadră, arătând ca eroina unui

basm. Cu excepţia şocului şi a furiei din ochii ei mari şi albaştri.

Joe cuprinse cu privirea priveliştea, zâmbindu-i. Închise un ochi, aruncându-i o ocheadă prelungă. Apoi îi deschise uşa lui Jennifer, intrând în clădirea clinicii Cascabel şi dispărând din vedere.

Skye îşi înfipse unghiile în palme pentru a se împotrivi impulsului de a sări în picioare, de a alerga după el şi de a pune mâna pe vedeta de cinema de talie mondială agăţată de braţul lui, târând-o pe Jennifer de pe el.

„L-am pierdut deja. N-am de gând să mă fac şi de râsul lumii”.

Dar nu se simţise niciodată atât de pustie ca în clipa aceea, holbându-se la uşa pe care dispăruse Joe, ştiind că nu avea să-l mai vadă vreodată, decât dacă pornea televizorul şi se întâmpla să-l vadă pe ecran. Sau îşi cumpăra bilet la vreunul dintre filmele lui.

Amber

Amber încă se ţinea de spătarul scaunului, incapabilă să se mişte. Nu-şi putea desprinde privirea de la dr. Lucy şi dr. Raf, care stăteau lângă ferestre. Dr. Lucy şuiera furioasă în faţa lui, ca o cobră scoasă din minţi scuipând venin; dr. Raf vorbea prea puţin, dar îşi ţinea o mână pe cotul ei ca pentru a o ţine blând în frâu, evident pentru a o împiedica să se întoarcă în încăpere şi să se arunce din nou asupra lui Amber.

„Ar trebui să plec pur şi simplu”, îşi spuse Amber tristă. „Nu e nimic pentru mine aici”.

Îi aruncă o privire lui Petal, care era ghemuită pe braţul fotoliului lui Brian, în timp ce acesta o bătea stângaci pe braţ cu o mână; în cealaltă ţinea o sticlă de apă din care tot sorbea.

— Îmi pare rău, murmură Petal. Am stricat totul.

— Ei, haide, fată, spuse Brian. Nu eşti chiar atât de importantă.

Petal reuşi să chicotească înfundat. Niciunul dintre ei nu o privi pe Amber. Joe se strecurase afară cu Skye –

„Bun”, îşi spuse Amber, „ea îl vrea, iar eu, nu”, dar astfel rămăsese singură în încăpere, fără a avea cu cine să vorbească. Nimeni în toată clinica.

Practic nimeni din lume.

Încet, îşi desfăcu degetele de pe spătarul scaunului şi traversă încăperea, îndreptându-se spre uşă, impunându-şi să nu privească în urmă pentru a-l vedea pentru ultima dată pe dr. Raf.

„Ce rost ar avea? îi aparţine lui Lucy acum. I-a pus inelul pe deget. A făcut o alegere”.

Simţi un nod cât o minge de golf ridicându-i-se în gât. Îşi dorea cu ardoare să meargă acasă, să ia una dintre numeroasele flacoane de medicamente ale Slavei şi să înghită oricâte ar fi fost nevoie pentru a ajunge să plutească într-o ceaţă fericită în care dr. Raf ar fi fost doar o altă figură vagă în depărtare.

„Dar dacă aş face asta, aş pierde amintirile mele cu dr. Raf. Iar pentru ele merită să îndur oricât de multă durere”.

Ajunsese deja la uşă, reuşind să-şi menţină hotărârea de a nu privi în urmă, când dr. Lucy spuse răzbunătoare:

— Aşa! Dispari de aici şi să nu te mai întorci vreodată!

— Lucy, protestă dr. Raf.

— E o târfă! insistă dr. Lucy.

Amber era cu mâna pe clanţă, dar insulta o făcu să se răsucească pe călcâie.

— Hei, spuse Brian, dând-o pe Petal la o parte pentru a putea să se ridice. De data asta chiar ai sărit calul. Vocea îi tremura sub stresul de a o înfrunta pe dr. Lucy, dar continuă curajos: Nu ar trebui să vorbeşti cu nimeni aşa. E o chestie foarte urâtă şi nedreaptă. În plus, nimeni nu crede ceea ce tocmai a spus Petal. Şi-a dat doar în petic fiindcă ai atacat-o.

— Ba pe toţi dracii, nu e aşa, bombăni Petal. Şi pun pariu că cei de la National Investigator ar fi interesaţi să audă şi povestea asta.

— Petal! Taci! spuse Brian iritat. Nu ai făcut destule?

îşi aţinti din nou privirea asupra dr. Lucy. Dar ai atacat-o. Nici tu nu ar fi trebuit să faci asta.

— Brian, îi spuse Amber, îmi pare sincer rău că ultima ta zi aici s-a transformat într-un asemenea dezastru. Dar dă-mi voie să-ţi spun ceva – după părerea mea, eşti cât se poate de pregătit să pleci de la clinică. Şi cred că eşti mai mult decât capabil să înfrunţi orice problemă de care te-ai putea lovi afară.

— Mulţumesc, spuse Brian, cu vârfurile urechilor colorându-se în roz de plăcere.

Odată ieşită pe coridor, Amber se opri pentru o clipă, încercând să-şi recapete suflul. Încercând să nu plângă. Când îl auzise pe dr. Raf spunându-i lui Lucy pe numele mic, se simţise ca şi cum cineva ar fi răsucit un cuţit adânc în sufletul ei. Începu să-şi dea seama, treptat, cât de mult sperase în secret că, într-un fel sau altul, ea şi dr. Raf aveau să devină un cuplu într-o bună zi; îşi suspendase întreaga viaţă, aşteptând un semn care să-i arate că acest lucru avea să se întâmple. În dimineaţa aceea, când se îmbrăcase, se machiase şi îşi aranjase părul, nu se gândise la nimic altceva decât la faptul că urma să-l vadă din nou şi că, în clipa în care avea să se afle din nou în aceeaşi încăpere cu ea, dr. Raf urma să-şi dea seama că nu poate trăi fără ea.

„Ei bine, îi merge bine şi fără mine”, reflectă ea nefericită. „Nu i-a luat deloc mult timp să mă uite şi să-şi vadă mai departe de viaţă. Deci asta trebuie să fac şi eu.

Să-mi văd mai departe de viaţă. Dar, o. Doamne, va fi atât de greu. Nu ştiu dacă voi fi suficient de puternică să reuşesc fără pastile...”

— Unde e? Aici?

O fată măruntă, subţire ca un model prepuber de paisprezece ani din Europa de Est, apăru furtunos pe coridor, trecând pe lângă Amber de parcă nici n-ar fi existat. Amber clipi, convinsă că se mai întâlniseră undeva; apoi îşi dădu seama că făcuse greşeala clasică de a recunoaşte chipul unei celebrităţi ce era atât de familiar încât te făcea să crezi că era o persoană pe care o

cunoşteai şi nu doar cineva pe care îl văzuseşi la televizor atât de des încât credeai că îl cunoşti.

Jennifer Downs, îşi dădu seama Amber, amintindu-şi-o dintr-un serial de televiziune filmat cu opt ani în urmă, care reprezentase rampa de lansare a acestei actriţe. „Uau, pare să nu fi îmbătrânit deloc de atunci”. Amber zâmbi în sinea ei cu tristeţe; nimeni nu ştia mai bine decât ea cum reuşeau fetele ca Jennifer să pară tinere atât de mult timp. „Probabil se înfometează ca să nu i se dezvolte părţi mai cărnoase. Biata de ea, probabil că nici nu are ciclu”.

O altă femeie se apropie cu paşi mari de Amber, aceasta cu certitudine înzestrată din belşug cu părţi cărnoase, o brunetă cu trăsături hispanice, îmbrăcată în roşu, care o studie din mers pe Amber cu o privire suficient de grăitoare cât să-i arate clar în ce echipă juca.

„Bun, asta e iubita lui Jennifer”, îşi spuse Amber, privind şoldurile îmbrăcate în roşu unduindu-se sexy în urma lui Jennifer. „Sper doar că Skye şi Joe nu fac nimic prea compromiţător. Femeia aia îi va sfâşia pe amândoi în bucăţi dacă îi prinde în flagrant”.

Porni încet înapoi spre hol, lăsând toată drama în urma ei, şi îi ceru recepţionerei să îi cheme un taxi. Apoi se aşeză în scaunul cel mai îndepărtat de uşă şi privi prin zidurile de sticlă tufele de leandru învolburate, roşu deschis, mişcându-se uşor sub adierea brizei.

„Sunt atât de obosită”, îşi spuse ea amorţită. „Trebuie să merg acasă şi să dorm timp de o săptămână”.

Câteva minute mai târziu, grupul format din Joe, Jennifer şi Carmen trecu din nou prin hol în mare grabă. Carmen vorbind într-un ritm năucitor, revărsând un şuvoi de instrucţiuni şi invective ce o făcu pe recepţioneră să se sufoce de entuziasm. Joe îi aruncă lui Amber o privire scurtă, cerşind compătimire, când trecură pe lângă ea, înconjuraţi, şi el şi Jennifer, de o atmosferă atât de intensă de celebritate încât păreau învăluiţi într-un nor de aur; recepţioneră oftă a încântare pură când ieşiră din clădire, sprijinindu-şi coatele pe birou şi zgâindu-se în urma lor.

— Sunt un cuplu atât de superb! şopti ea. De-abia aştept să văd noul lor film! Cel despre un câine! Pare grozav! Şi ai văzut ce bluză avea ea? Absolut fabuloasă.

Telefonul sună strident, iar recepţioneră ridică receptorul.

— Taxiul te aşteaptă pe alee, îi spuse lui Amber.

— Mulţumesc, spuse Amber, luându-şi poşeta şi ridicându-se în picioare.

Ieşise deja de pe hol şi înainta pe alee, când se auzi strigată.

— Amber?

Se întoarse pe călcâie, cu inima bătându-i nebuneşte. Dr. Raf ieşi din clădire, venind grăbit spre ea; când o văzu, se opri, studiind-o din priviri. Mirosul dulce şi înţepător al leandrului se ridică în aer în jurul lor, ameţitor şi intens. Amber deschise uşor gura; simţi că se sufocă.

— Amber, repetă el, ca şi cum savura plăcerea de a-i rosti numele. Voiam să… O privea ca şi cum ar fi vrut s-o devoreze, cu ochii întunecaţi şi trişti. Arăţi minunat, spuse el încet. Cum eşti?

Amber deschise gura, dând să spună că era bine, mulţumesc; dar nu-l putea minţi.

— Nu foarte bine, spuse ea simplu.

— Nu ai reînceput…

— Nu.

Clătină din cap, fără a-şi desprinde privirea de pe chipul lui. Se uitau unul la celălalt atât de intens încât şi dacă întregul complex Cascabel ar fi explodat ei abia dacă ar fi observat.

— Nu am reînceput să iau pastile, spuse ea. Şi nici nu beau.

— Bine. Asta e excelent, spuse el pe un ton de profundă sinceritate. Ridică mâna ca pentru a o prinde pe a ei, apoi o lăsă să-i cadă pe lângă corp.

— Mă gândesc la tine întruna, spuse ea încet.

Dr. Raf închise ochii, cu fruntea încreţindu-i-se de efort. Amber tânjea să întindă mâna şi să-i netezească acele cute, dar păreau a fi despărţiţi de un câmp de forţă.

Dacă s-ar fi atins, aici în grădina clinicii Cascabel, niciunul dintre ei nu ar fi putut face faţă consecinţelor.

— Ştiu, şopti el. Şi eu mă gândesc la tine întruna.

— Raf... Amber ai atât de copleşită de îndrăzneala de a-i spune pe numele mic încât se simţi ameţită. Eşti logodit cu ea.

Dr. Raf îşi ridică mâinile spre păr şi îşi împleti degetele în cârlionţii lui întunecaţi.

— Asta e ceea ce trebuie să fac, spuse el deznădăjduit. Mi-ai fost pacientă, Amber...

O serie de claxoane se auzi de la capătul cărării.

— Asta e taxiul meu, spuse ea. Trebuie să plec.

„Te rog, nu mă lăsa s-o fac”, se rugă ea, întorcându-se să plece. „Te rog, prinde-mă de braţ, imploră-mă să rămân, spune-mi că te-ai înşelat adineauri când ai spus că a te căsători cu dr. Lucy e ceea ce trebuie să faci...”

Cu fiecare pas pe care îl făcea, de fiecare dată când tocul i se lovea de pavajul de piatră, Amber aşteptă ca el s-o strige pe nume, să alerge după ea, să-i spună că se răzgândise. Chiar şi după ce şoferul taxiului, observând-o, sări să-i deschidă portiera, zâmbind apreciativ, ea continuă să spere că dr. Raf avea să vină în fugă pe alee, spunându-i să nu plece.

Şoferul închise portiera în urma ei şi urcă la volan. Taxiul începu să se îndepărteze. Şi tot nu se întâmplă nimic. Amber privi într-o parte, spre Cascabel, şi îl văzu încă stând acolo, pe alee, unde îl lăsase. îi văzu cămaşa albă şi pantalonii gri printre palmieri şi printre tufele stufoase de leandru, dar nu reuşi să-i desluşească decât vag chipul.

„E ultima dată când îl mai privesc şi nici măcar nu pot să-i văd faţa”.

Taxiul avea suspensiile şubrede după ani întregi în care se luptase cu dâmburile de pe autostradă şi drumurile din canioanele Hollywoodului; se scutura de parcă ar fi fost pe arcuri. Dar Amber abia dacă se clinti. Rămase ca o statuie, cu toţi muşchii înţepeniţi. Temându-se să se mişte ca nu cumva să se spargă în bucăţi.

— Deci?

Slava veni în fugă imediat după ce apăsase butonul de deschidere electronică a porţilor, cuprinsă de consternare când văzu că Amber se întorcea acasă într-un taxi standard de LA. şi nu în Hummerul lui Joe.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Slava în clipa în care apăru Amber. O, Doamne… Slava îşi duse mâinile peste obraji. S-a întâmplat ceva rău! Văd pe faţa ta! Ce ţi s-a întâmplat?

Amber ştia că expresia ei era, probabil, împietrită.

— Nu pot vorbi chiar acum, Matka, spuse ea încet. Trebuie să mă întind.

— E vorba de Joe Jeffreys? Slava se ţinu cu pas grăbit după ea, frământându-şi mâinile, cuprinsă de panică. E vreo problemă cu Joe Jeffi-eys?

Slava părea incapabilă să se refere la Joe altfel decât folosindu-i numele întreg.

— Te plăcea! scânci Slava, urmând-o pe Amber în casă. Am văzut asta? Ce s-a întâmplat de s-a răzgândit? Ce Doamne ai făcut greşit?

Amber se răsuci pe călcâie, îndreptându-se de spate pentru a-şi privi mama cu toată semeţia dată de înălţimea ei.

— Nu am făcut nimic greşit, Matka! rosti ea furioasă. Cum îndrăzneşti?

Slava îşi îngustă mult ochii de îngrijorare şi strânse din buze.

— Te plăcea! repetă ea. Ştiu când un bărbat te doreşte! Se bătu în piept cu pumnul mic plin de inele pentru a-şi sublinia vorbele. Când te doreşte, nu se opreşte până nu… Păru oripilată. Nu! Doar nu ai…

— Nu, nu am făcut sex cu Joe, Matka! Dumnezeule! Chipul lui Amber deveni şi mai împietrit. Ce nu-i în regulă cu tine? Ştiai că merg la centrul de reabilitare pentru o reuniune! Ce crezi că am făcut, i-am oferit lui Joe un sex oral în limuzină?

Slava ridică mâna asupra fiicei sale.

— Nu-i cazul să-mi vorbeşti aşa! îi aruncă ea.

— Ba da! Amber luase foc deja. Fiindcă asta vrei să fac! Vrei să fiu amanta lui fiindcă e bogat şi celebru şi ar putea avea grijă de noi! Nu te interesează ce vreau eu! înainte să apară Joe voiai să mă căsătoresc cu Tony şi nu mi-ai cerut părerea nici în privinţa asta. Nu te-a interesat niciodată ce doream eu, voiai doar să-mi desfac picioarele pentru cel mai bogat tip care exista în viaţa noastră în momentul acela…

Se auzi o bufnitură răsunătoare când Slava îşi plesni fiica peste faţă.

— Să nu îndrăzneşti să mai vorbeşti aşa cu mine! îi strigă.

În acel moment, un întrerupător păru să se decupleze în Amber, eliberând toate lacrimile acumulate ce se strânseseră de când îl văzuse pe dr. Raf. Acestea se revărsară pe chipul ei când se dădu un pas în spate, ridicând şocată o mână spre obraz:

— Nu ar trebui să mă loveşti fiindcă spun adevărul, Matka, rosti ea mai încet. La Londra mi-ai spus că ştiai că bărbaţii cu care ieşeam îi dădeau bani lui Jared. Ştiai că mă vând. Acum vrei să fac asta în continuare. Asta e adevărul, nu?

Chipul Slavei se descompuse.

— Vreau doar să fim fericite! scânci ea. Vreau să fim fericite şi să nu avem probleme cu banii!

— Poate am fi mai fericite dacă ne-am gândi ceva mai puţin la bani, spuse Amber. Nu avem nevoie de toate astea. Flutură din mână spre holul de marmură cu tavanul decorativ de sticlă şi scara în spirală. Tocmai i-am spus lui Joe că nu vreau să ies cu el fiindcă nu sunt îndrăgostită de el, continuă ea. Tony se va întoarce săptămâna viitoare şi va trebui să-i spun acelaşi lucru. Am să încep să caut un mic apartament pentru noi. Voi câştiga ceva bani din rolul de care mi-a făcut rost Joe. Am să-mi găsesc un agent şi o să încerc să-mi caut şi altceva de lucru – să-i dau înapoi lui Tony banii pe care i-a cheltuit cu noi. Va trebui să ducem o viaţă foarte simplă o vreme, dar acum că am scăpat de pastile s-ar putea să reuşesc să-mi găsesc de lucru şi ca

model. Am să mă angajez drept chelneriţă, dacă va fi nevoie.

— Chelneriţă... spuse Slava cu un glas plat, monoton.

— Vom fi bine, Matka, zise Amber, cu lacrimile oprindu-i-se treptat. Voi avea grijă de noi. Ne vom descurca noi cumva.

— Refuzi să ieşi cu bărbaţii ăştia fiindcă nu eşti îndrăgostită de ei? repetă Slava, clătinând din cap în semn că nu-i venea să creadă. Sunt bărbaţi buni! Eşti nebună! îşi lovi capul cu un deget cu unghia lungă şi roşie. Eşti nebună! Ieşi cu ei, apoi ai să vezi! Poate te îndrăgosteşti de unul dintre ăştia doi bărbaţi buni care te plac? De unde ştii că n-ai să te îndrăgosteşti?

Ridicase treptat tonul, iar acum ţipa din nou, cu fulgere în priviri.

— De unde ştii? De unde ştii că n-ai să te îndrăgosteşti? Eşti nebună!

— Ştiu că n-am să mă îndrăgostesc de ei, ţipă Amber la rândul ei, fiindcă sunt deja îndrăgostită de cineva, Matka!

Slava se dădu în spate, uluită.

— Eşti îndrăgostită? De cine?

— Nu contează, spuse Amber, începând să simtă un zvâcnet în tâmple ce indica apropierea unei migrene intense. El e logodit cu altcineva.

— Se va căsători cu altcineva? ţipă Slava. Şi pentru el i-ai refuzat pe Joe Jeffreys şi pe Tony, care ne-a oferit casa asta să locuim în ea? Pentru un bărbat care se va căsători cu o altă femeie? Boe moj! Se lovi în piept cu ambii pumni acum, făcându-şi inelele să zăngănească pe lanţurile masive ale colierului. Am să mă sinucid! Am să mă sinucid! Fiica mea e nebună!

Amber porni spre scări, cu capul bubuindu-i.

— Mă duc să mă întind, spuse, cât de calm putea. Am o durere de cap îngrozitoare.

— Bun! ţipă Slava. Du-te să te întinzi! Iar după ce te trezeşti, întoarce-te şi spune-mi că ştii că ai fost nebună şi nu mai eşti nebună acum, bine? Să-mi spui că o să-l alegi

pe Joe sau pe Tony şi o să-i laşi să te scoată în oraş, să te ducă la cină, să vezi ce se întâmplă! Să-mi spui că o să încetezi să te mai gândeşti la acest bărbat care se va căsători cu altcineva!

Amber urcă scările spre dormitorul ei simţind că fiecare treaptă avea aproape un metru. Se sprijini cu greu de balustradă, târându-se până la etaj, cât se poate de conştientă că Slava rămăsese în hol, holbându-se la ea, urmărind-o cu privirea.

„Am vorbit serios, Matka. Fiecare cuvânt a fost adevărat. Ştiu că nu mă crezi încă, dar ai să crezi. Am să te conving, indiferent cât va fi de greu”.

Amber nu avu nevoie de forţă doar pentru a urca scările. Ştia că o aştepta cea mai grea luptă din viaţa ei.

O dată pentru totdeauna, trebuia să ia atitudine în faţa mamei sale.

Petal

— Amber! Ce cauţi aici? spuse Petal, deschizând uşa larg, uluită la vederea persoanei ce stătea în pragul uşii, în casa Lindei.

— Pot să intru?

Amber îşi împinse ochelarii de soare în creştetul capului pentru a putea s-o privească pe Petal direct în ochi. Expresia îi era atât de serioasă încât Petal fu cuprinsă de un sentiment de nelinişte în stomac.

„O-oh”.

— În regulă, spuse Petal speriată, dându-se înapoi pentru a-i permite lui Amber să intre. Ăă, vrei să vii lângă piscină? Mama e în sufragerie şi aşteaptă un telefon – e într-o stare cam delicată în momentul de faţă, ar fi mai bine să nu-i apari în cale.

— Bine, zise Amber, urmând-o pe Petal prin bucătărie şi ieşind în grădina părăginită, după care traversă chenarul de iarbă maronie uscată de lângă piscină.

— Eu stau pe aici destul de mult, spuse Petal, intrând în zona de recreere acoperită din faţa casei de lângă piscină. E umbros, iar eu nu suport soarele. Arătă spre pielea ei albă şi se aruncă pe unul dintre şezlonguri.

Scuze, e cam dărăpănată, continuă ea, privind în jur la lemnul distrus de soare, la vopseaua cojită a casei de lângă piscină, la pânza zdrenţuită ce se întindea pe cadrele de aluminiu ale şezlongurilor. Vrei ceva de băut? Apă, adică, adăugă în grabă. Sau cola.

Amber clătină din cap.

— E vorba de ce s-a întâmplat ieri, spuse Petal, oftând. Am dat-o în bară urât de tot. Îmi pare rău. Brian mi-a ţinut morală şi a avut perfectă dreptate. Dr. Lucy n-a făcut decât să mă manipuleze. Se strâmbă. Cum ar spune Mitch, îmi declanşează cele mai nebuneşti reacţii. Petal se strânse ghem pe şezlong, ridicându-şi picioarele. O privi cu francheţe pe Amber. Ţi-am purtat foarte tare pică la Cascabel, îi mărturisi ea. Erai atât de frumoasă şi toată lumea îţi plângea atât de tare de milă. Toţi îşi doreau să aibă grijă de tine.

Amber îşi dădu ochii peste cap.

— M-am cam săturat de asta, spuse. Trebuie să încep să am singură grijă de mine.

— Da. Şi eu, spuse Petal. Deşi nu sunt foarte sigură că ştiu cum.

— Să mă anunţi când descoperi ceva, replică Amber, doar pe jumătate în glumă. Mi-ar prinde bine orice sugestie.

— La fel. Petal se strâmbă. Ei bine, asta e ciudat, spuse ea, coborându-şi privirea spre genunchi şi strângându-i în braţe. Ţi-am purtat sâmbetele o veşnicie, iar acum descopăr că avem nişte chestii oarecum în comun. Mă simt cam idioată.

— Petal…

Amber se aplecă în faţă, fixând-o pe Petal cu o privire intensă.

„Nu arată aşa cum arăta la Cascabel”, îşi dădu seama Petal. „De regulă e aranjată ca şi cum ar merge într-un loc elegant – machiaj, coafură, bijuterii, totul perfect.

Amber nu arăta neîngrijită – „probabil n-ar fi ştiut cum să facă aşa ceva”, reflectă Petal sec –, dar părul îi era dat la o parte de pe faţă şi prins într-o coadă de cal, pielea

îi părea lipsită de orice produse de machiaj şi, deşi hainele i se potriveau mănuşă, ţinuta ei era alcătuită dintr-o pereche simplă de blugi şi un tricou gri-închis.

„Înţeleg”, îşi spuse Petal. „E pusă pe lucruri serioase”.

— Ai vorbit deja cu cei de la Investigator despre ceea ce ai spus ieri? continuă Amber. Despre mine şi dr. Raf?

Petal se holbă la ea, luată prin surprindere.

— Nu, spuse. Eu...

— Nu poţi s-o faci! Amber deschise ochii mari, fixându-i asupra lui Petal. Nu e câtuşi de puţin adevărat! Dar ai putea să-i provoci atâtea probleme doctorului Raf...

— Ascultă, eu...

— Nu s-a întâmplat nimic, insistă Amber, vorbind peste ea. Cel puţin, dr. Raf nu a făcut nimic rău. Trebuie să mă crezi. Am făcut într-adevăr o pasiune pentru el – roşi. Pe de altă parte, cine nu a făcut?

Petal se trezi aprobând din cap. „E adevărat. Toată lumea făcuse oarecum o pasiune pentru dr. Raf. Chiar şi Daniyel se înmuia şi făcea ochii de căprioară când vorbea cu el, iar Daniyel era tare ca fierul.

— M-am cam aruncat pe el, recunoscu Amber. O pată de culoare îi apăru din nou în obraji. Ai avut dreptate, a existat ceva.

— Ştiam eu, spuse Petal, mulţumită de sine. Nu sunt idioată. Adică l-am văzut pe tata vânat de femei în permanenţă. Mi-am dat seama că exista o anumită – îşi căută puţin cuvântul, apoi îl găsi – atmosferă la sfârşitul sesiunilor voastre.

— Ei bine, spuse Amber, făcusem o pasiune uriaşă pentru el şi mă străduiam din răsputeri să-l conving să... ştii tu. Dar m-a refuzat.

— Probabil se întâmplă tot timpul, spuse Petal cu înţelepciune. Adică, atât de arătos. Şi chiar înţelege prin ce treci. Îşi făcu de lucru cu un fir ce începea să se desprindă din pânza şezlongului ei, părând tristă. Îmi lipsesc sesiunile cu el. Mi-aş dori să n-o fi dat în bară în halul ăsta şi să nu fi fost dată afară. O privi pe Amber. Nu

ar trebui să te simţi prost din cauza asta, o sfătui ea cu amabilitate. Sunt sigură că e foarte obişnuit ca femeile să încerce să se dea la el.

Amber îşi păstră o expresie indescifrabilă.

— Deci înţelegi, spuse ea insistent, nu poţi să mergi la Investigator. După tot ce s-a întâmplat până acum, ar fi un scandal teribil. Dr. Raf ar avea probleme serioase. Toată lumea ar bănui că nu iese fum fără foc. Se întinse în faţă şi o strânse pe Petal de genunchi. S-a purtat frumos cu tine, continuă ea. Ştiu că dr. Lucy e o mare ticăloasă…

Petal pufni dispreţuitor.

— Pe toţi dracii, asta e mult prea puţin spus, zise ea.

— Dar dr. Raf nu merită să-l târăşti prin noroi doar pentru a te răzbuna pe dr. Lucy, încheie Amber, pe o voce aprinsă.

— Sincer, spuse Petal, nu am avut niciodată intenţia de a merge la Investigator. Adică, am provocat destul rău. Am spus asta doar ca să mă răzbun pe dr. Lucy.

Umerii lui Amber se relaxară de uşurare.

— O, slavă Domnului, spuse ea cu fervoare.

— Probabil îţi închipui că sunt o adevărată ticăloasă, rosti Petal destul de tristă.

— Nu!

Amber păru jenată.

— Hei, am dat-o în bară o dată, încheie Petal. M-am ales cu o reputaţie proastă. E în regulă. Se strâmbă din nou. Ştiu că vina îmi aparţine.

— Petal! se auzi un ţipăt din interiorul casei principale.

— O, Doamne, făcu Petal, încovoindu-se.

Petal ajunsese să cunoască destul de bine stările de spirit ale mamei sale, deşi locuiau de puţin timp împreună: doar auzind tonul pe care Linda îi strigase numele, Petal îşi dădu-seama că avea să primească în curând o veste proastă. Într-adevăr, o clipă mai târziu, Linda dădu buzna pe uşa bucătăriei, privind în jurul ei înnebunită.

— Petal! ţipă ea. Unde dracu’ eşti?

— Sunt aici, mamă! Unde sunt întotdeauna! strigă

Petal, dându-şi ochii peste cap.

— Nu vorbi aşa cu mine!

Linda ocoli ca o vijelie piscina. Sub bluza albă sumară petrecută pe după gât atât de violent sânii i se bălăngăneau încât Petal aproape se aşteptă ca unul din ei să se desprindă şi să zboare prin aer.

— Mi-aş dori să poarte sutien, îi spuse Petal cu glas scăzut lui Amber. E foarte jenant când nu poartă.

Linda îşi prinse tocul jos al şlapilor cu ornamentele sclipicioase într-o bucată de gresie desprinsă şi se împiedică.

— Rahat nenorocit! scânci ea furioasă. Totul se duce naibii de râpă! Iar tu nu faci decât să stai degeaba toată ziua – credeam că tatăl tău va mai trimite bani pentru întreţinerea ta, dar a fost întotdeauna un ticălos zgârcit – are atâtea milioane, dar punga i-e strâmtă ca un nenorocit de cur de virgină – pe toţi dracii…

— O, Doamne, uite-o că începe, îi spuse Petal obosită lui Amber. Îmi pare rău pentru asta.

— Au sunat de la VHI Linda ajunsese la casa de lângă piscină şi se opri, cu mâinile în şolduri, zgâindu-se furioasă la fiica ei. Nu vor să facă emisiunea! îţi vine să crezi? Iar eu am crezut că întâlnirea a decurs atât de bine!

Petal o fixă cu privirea, sincer surprinsă.

— La fel am crezut şi eu, spuse ea, muşcându-şi buza. Doamne, chiar credeam că ne-au plăcut.

— Ei bine, nu! Nu ne-au plăcut dracului! hohoti Linda. Mă bazam pe asta! Sânii i se scuturară înspăimântător când spuse brusc: Crezi că dacă le-aş spune că tatăl tău ar accepta să apară într-un episod…

— Mamă. Petal clătină din cap. N-o va face. Ştii că nu va apărea într-o emisiune de rahat produsă de VHL.

— Soţii Osbourne au făcut-o! spuse Linda furioasă.

— Da, dar Ozzy e vedeta şi a fost rupt de toate în tot acel timp, remarcă Petal. Ceea ce nu se poate spune despre tata, el nu e chiar rupt de toate. Cu excepţia momentelor când meditează, cred.

— Uf!

Linda se trase de una din codiţele împletite din părul ei blond decolorat.

„Urăsc când îşi face părul aşa”, îşi spuse Petal, crispându-se. „E ca şi cum ar încerca să treacă drept o puştoaică de vârsta mea. Ceea ce, cu siguranţă, nu e cazul”.

— Ar trebui doar să mă dezbrac naibii de toate hainele! spuse Linda, oftând şi prăbuşindu-se pe iarbă.

— Mamă! spuse Petal şocată. Mai e cineva de faţă!

Gesticula frenetic spre Amber, sperând că prezenţa ei avea s-o împiedice pe mama sa să se dezbrace şi să alerge goală în jurul piscinei, sau orice altceva ar fi intenţionat să facă.

— Nu, mă refer în Playboy, spuse Linda iritată. Înainte îmi propuneau întruna asta! oftă. Şi îmi ofereau şi o tonă de bani! Dar eu încercam să mă lansez ca actriţă şi m-am gândit că n-ar trebui să pozez goală dacă vreau să fiu luată în serios. Doamne, cât de mult s-a schimbat lumea. În ziua de azi trebuie să faci casete porno dacă vrei ca oamenii să te remarce. Chipul i se lumină. Poate ar trebui...

— Nu, mamă! spuse Petal, cuprinsă de panică.

— Eu şi Bobby ne-am filmat de câteva ori, spuse Linda. Şi nu le-a luat cu el când a plecat.

— O, Doamne. Petal se ridică. Nu pot să ascult asta, mamă.

— Ar trebui probabil să plec, spuse Amber, ridicându-se şi ea.

— Uau, zise Linda, căscând larg ochii puternic machiaţi când văzu cum arăta Amber. Ai apărut deja în Playboy, scumpo? Ar trebui.

— Mamă, te rog! spuse Petal. Amber e supermodel. A apărut în Vogwe şi Harper’s şi în toate alea.

— Ar câştiga al naibii de mult pozând pentru bărbaţii heterosexuali decât pentru homosexualii care citesc Vogue, pufni Linda. Hei! Voiam să-ţi zic. Tipa aia, stripteuza, cea pe care ai prins-o la reabilitare trăgându-şi-o cu Joe Jeffreys? râse scurt. Am văzut filmul ăla pe internet.

Hristoase. L-ai văzut? Are imaginaţie, nu glumă.

— Nici măcar nu e beată, îi murmură Petal nefericită lui Amber. Aşa vorbeşte când e trează. Îţi vine să crezi?

— Ce? ţipă Linda. Nu vorbi în şoaptă! E nepoliticos!

— Ce ziceai despre Skye? o întrebă Amber alarmată.

Stripteuza de la reabilitare?

— A, da. Pozează pentru Hustkr, am auzit. Deşteaptă fată. Fă-o cât încă mai poţi, părerea mea. Linda oftă. Crezi că aş fi prea în vârstă pentru Playboy?

Îşi puse mâinile sub sâni şi îi cântări gânditoare.

— Hustler? spuse Amber oripilată. Ala e mult mai rău decât Playboy!

— Hei, spuse Linda ridicând din umeri. Oricum şi-a pus scorbura la vedere în film, o poate vedea oricine.

— Da, dar asta nu e acelaşi lucru cu a permite cuiva să-ţi bage o cameră între picioare, mamă, spuse Petal, crispându-se. Asta e pur şi simplu dezgustător. E ca şi cum ai fi o bucată de carne într-o măcelărie.

— Aşteaptă până îmbătrâneşti şi nu te mai vrea nimeni, Micuţă Domnişoară Snoabă! spuse Linda, ridicându-se în picioare. Ai să te bucuri să ţi se ofere ocazia de a poza nud! Aşteaptă până când ticălosul de fost soţ al tău îţi trânteşte fiica plocon fără să-ţi dea măcar vreun ban pentru cazarea şi mâncarea ei!

Se întoarse furioasă în casă, trântind uşa în urma ei.

— Trebuie să scap de aici, zise Petal nefericită, prăbuşindu-se din nou pe scaunul ei. Îţi vine să crezi că dr. Raf chiar a crezut că ar fi bine pentru mine să îmi cunosc mama? „Să construiţi poduri”, a spus el. Oftă adânc. Treaba asta nu merge prea bine, nu?

Dar Amber se îndrepta deja spre uşa prin care tocmai dispăruse Linda.

Skye

„Am să vomit”, îşi spuse Skye, punându-şi mâinile pe burtă când simţi agitaţia din stomacul ei.

— Hei! Fata care îi aplica spray autobronzant lui Skye îi dădu mâinile la o parte. Trebuie să iasă uniform. Aşezată în genunchi în faţa lui Skye, fata ridică privirea.

Nu trebuie să-ţi faci griji, adăugă ea pe un ton prietenos. Îţi desenez puţin contururile, dar nu ai nevoie. Eşti într-o formă grozavă. Poţi să-ţi desfaci picioarele puţin mai mult?

Skye se supuse, inspirând adânc pentru a alunga senzaţia de greaţă.

— Grozav. Te-au epilat deja, nu? spuse fata, băgându-şi degetul mare în pliul interior al unuia dintre picioarele lui Skye şi desfăcând-o pentru a arunca o privire. O, da. Frumos şi neted. Cred că partea din spate este uscată deja. Vrei să te aşezi pe scaun şi să mă laşi să-ţi vopsesc păsărică?

„Ei bine, asta da eleganţă", îşi spuse Skye, încercând să se înveselească singură, aşezându-se mohorâtă pe scaun (unul vechi de lemn pe care să nu se vadă petele de autobronzant) şi îşi desfăcu picioarele larg pentru ca fata să se poată asigura că bronzul fals din zona ei pubiană era uniform.

„Cred că pentru ele e la fel ca pentru cosmeticienele care se ocupă de epilat. Sau ca doctorii. Toate păsăricile sunt la fel".

— Uneori vor să meargă pe aspectul natural, remarcă fata, aplicând spray şi ştergând cea mai sensibilă parte a corpului lui Skye. Bine, nu complet natural. Chicoti. Fiindcă asta ar fi scârbos. Dar, ştii tu, o fâşie îngustă sau un mic triunghi sau ceva de genul ăsta. Dar pentru pictorialul ăsta te vor netedă şi lucioasă, nu? O să te dăm cu ulei după ce se uscă autobronzantul. Pozezi pe mobila de plastic, nu-i aşa?

— Da, spuse Skye, căci fata aştepta un răspuns.

— L-am văzut! E supersexy! S-ar putea să vrea să-ţi mai turnăm nişte ulei. Ştii tu, în timp ce pozezi. Chicoti din nou. Am să stau prin preajmă.

Platoul pe care urma să se desfăşoare şedinţa foto a lui Skye pentru Hustler era ca o versiune pentru adulţi a unei camere de joacă pentru copii. Saltele de gimnastică din plastic albastru, întinse una lângă cealaltă şi cap la cap pe podeaua studioului, ca nişte dale uriaşe. Un scaun mare

de plastic galben, pe care fotograful îşi punea asistenta să se îndoaie în diverse poziţii, pentru a potrivi luminile. O minge Pilates roşu intens, peste care voiau ca Skye să se întindă pe spate complet goală. Şi o canapea de vinil verde – proaspăt adusă de la filmarea unor scene porno, după câte se părea.

Părul blond al lui Skye fusese tapat şi prins în codiţe şi i se aplicaseră mai multe straturi de gene false, atât de grele încât se chinuia să-şi ţină ochii deschişi. Singurul element al costumului ei avea să fie o pereche de pantofi din plastic transparent, cu toc de doisprezece centimetri.

„O, stai”, reflectă ea sarcastic. „Să nu uităm de uleiul de corp în cantităţi industriale”.

Îşi coborî privirea spre fata care stătea între picioarele ei, împingându-le pentru a le depărta şi mai mult, ţinându-şi capul la doar câţiva centimetri distanţă de zona pubiană goală a lui Skye.

— Le-au scăpat câteva fire, spuse ea, plescăind din limbă. Noroc că le-am observat – retuşarea fotografiilor costă o avere. Stai aşa, mă duc după pensetă.

„E exact ca atunci când faci striptease”, remarcă Skye”. Într-un final toată lumea e mai atentă la păsărica ta decât la faţă”.

Inspiră din nou adânc. „Treizeci de mii”, îşi spuse. „Treizeci de mii după comisionul agentului. Doar ca să-ţi desfaci picioarele. Treizeci de mii înseamnă garanţia ca să închiriezi un apartament aici în L.A. Să-ţi iei o maşină ieftină, ca să poţi ajunge la auziţii. Şi să te ţină la suprafaţă câteva luni, până încerci să faci rost de câteva roluri”.

— Hei! Arăţi grozav! spuse fotograful, băgându-şi capul pe după colţul paravanului de pânză. O să te dea şi cu ulei, nu?

„Ar trebui să-mi apropii picioarele? Sau ar fi o tâmpenie? Oricum o să le desfac peste câteva minute...”

Hotărându-se într-o fracţiune de secundă, Skye făcu un compromis, apropiindu-şi picioarele pe jumătate – nu complet, fiindcă ar fi arătat ciudat de pudic, dar suficient cât să-şi îndrepte genunchii spre el.

— Da, spuse ea. După ce mi se uscă bronzul.

— Grozav! De-abia aştept să te pun să te îndoi peste diverse piese de mobilier! îi rânji lasciv. Hei, ţâţele alea. Sunt pe bune?

— Au fost puţin ajutate, recunoscu Skye.

— Super! O să se ridice foarte frumos când te întinzi pe minge. Uau! Ridică apreciativ din sprâncene. Ia-o ca pe un mare compliment, bine? Mi se scoală! Şi, crede-mă, asta nu se întâmplă întotdeauna!

— Să mulţumesc, spuse Skye, încercând din răsputeri să nu se uite între picioarele lui aşa cum se holba el la ea.

— Am adus penseta, spuse fata de la machiaj, apărând cu ea.

— Grozav! Şi scumpo, pune-i o grămadă de ulei pe păsărică, bine? Se linse pe buze. Vreau s-o văd strălucind ca şi cum ar fi naibii de sticlă.

— Am priceput.

„Treizeci de mii”, îşi spuse Skye în gând, mult mai cu forţă acum. „TREIZECI DE MII”.

Joe nu luase legătura cu ea. Bineînţeles că nu o făcuse. Trecuseră trei zile de la reuniunea de la Cascabel, iar de data aceasta chiar crezuse că avea o şansă la el. „După cum s-a uitat la mine, după cum m-a sărutat – după cum m-a tachinat –, ştiu că am avut o legătură reală. Dar nu suficientă, se pare. Aşa că nu mai pot să aştept după el. Cei de la Investigator mă dau afară de la Grafton. Ori mă întorc la New York, ori încerc să-mi construiesc o viaţă nouă aici. Iar ca să fac asta am nevoie de bani”.

— Au!

Tresări când fata de la machiaj îi smulse firele rebele dintre picioare.

— Eşti gata! Ridică-te şi hai să te ungem frumos cu ulei!

Părul prins în codiţe al lui Skye stătea destul de rigid cât să nu fie înecat când fata de la machiaj îi dădu tot corpul cu ulei, lăsându-l să picure pe folia neagră de plastic pe care stătea în picioare, sub un şuvoi de ulei ce i se revărsa pe umeri, saturându-i porii până când deveni o

masă lucioasă, alunecoasă şi uleioasă, cu sfârcurile ridicându-i-se ferm.

— Poftim, spuse fata de la machiaj, întinzându-i braţul. Ar fi bine să mă laşi să te conduc până la platou – n-am vrea să cazi şi să-ţi spargi capul…

Lipăind şi chinuindu-se să-şi ţină echilibrul, Skye îşi croi drum cu atenţie până la studioul principal.

„Ei bine. Măcar sunt obişnuită să stau goală în faţa unei mulţimi de bărbaţi”.

Pe lângă fotograf şi asistenţii lui, se afla un grup întreg de angajaţi ai publicaţiei Hustler, aranjaţi în jurul monitorului pe care avea să fie filmată sesiunea foto; pereţii zugrăviţi în negru părură să se îngusteze când păşi pe saltelele de gimnastică şi se prinse de spătarul canapelei verzi pentru a-şi ţine echilibrul. Lumina intensă cădea pe fiecare centimetrul al pielii ei, lucind de ulei, şi se reflecta de pe ea. Fata de la garderobă se grăbi spre ea, ţinând într-o mână pantofii de plexiglas.

— Skye! îmi place la nebunie! Fotograful aplaudă încântat. Hai să te vedem întinsă pe spate peste mingea aia! Şi, hei, poţi să-ţi desfaci larg picioarele când o faci? Ştiu că nu e o mişcare standard în „gimnastică” – îşi folosi degetele pentru a desena în aer ghilimelele –, dar vrem să-ţi întinzi păsărică peste toată mingea ca şi cum ar fi unt, ştii ce zic?

rânji libidinos, cu aceeaşi expresie prezentă pe chipurile tuturor celor de faţă.

„O, Doamne”, îşi spuse Skye feroce. „O să fie rău”.

— Skye!

Vocea femeii fu un asemenea şoc încât Skye se întoarse, mâna i se desprinse de pe canapea şi căzu direct în fund.

„Slavă Domnului pentru saltelele de gimnastică”, îşi spuse, ridicând privirea şi nevenindu-i să creadă ceea ce vedea.

Fiindcă cea care venea hotărâtă spre ea era Amber, cu părul strâns la spate, păşind apăsat, ţinându-şi coatele în afară, arătând ca un căpitan al unei armate de noi

modele.

— Ce naiba faci? întrebă Amber furioasă, ajungând lângă Skye. Întinse mâna, o prinse pe Skye de braţ şi o ridică în picioare. Skye alunecă peste ea, mânjindu-i hainele cu ulei, dar lui Amber nu păru să-i pese câtuşi de puţin. Te scot de aici chiar acum! spuse Amber, târând-o pe Skye de pe platou.

Fata de la garderobă sări la o parte din calea braţelor agitate ale lui Skye, dar nu suficient de repede, iar unul dintre ele lovi pantofii de plexiglas, aruncându-i în aer.

— Hei! Opreşte-te! Ce dracu' se întâmplă? ţipă fotograful, ridicând privirea de pe monitor.

— Nu va face pictorialul, replică Amber printre dinţi. Unde îţi sunt hainele? îi aruncă lui Skye.

— Poftim? Cum adică nu va face pictorialul?! Trebuia să apară pe copertă! spuse nervoasă o directoare executivă a Hustler.

— Dezbracă-te tu complet şi întinde-te peste minge! îi şuieră Amber acesteia. Dacă vrei neapărat s-o facă cineva!

— Ascultă, cucoană, spuse femeia, traversând platoul pentru a o înfrunta pe Amber, nu ştiu cine naiba te crezi, dar…

— O, ştiu eu cine e, spuse fotograful, rânjind. Este Amber Peters. Sports Illustrated, costum de baie roz, acum câţiva ani.

— Pe toţi dracii, da, şopti apreciativ un alt director executiv de la Hustler.

Skye începu să se zvârcolească, încercând să scape din mâinile lui Amber, dar fu uimită de cât de puternică era Amber; strânsoarea ei pe braţul lui Skye, în pofida uleiului, era ca de menghină.

— Hei, Amber, ce zici? Vrei să pozezi cu prietena ta? sugeră fotograful, iar rânjetul i se adânci într-un zâmbet libidinos. Uite ce-ţi propun – să te dezbraci şi tu şi să-i arunci mingea, şi renunţăm la toată povestea cu aplecatul dacă asta te deranjează. Ce părere ai?

— Gura, pornografule, spuse Amber atât de tare,

încât toată lumea rămase efectiv cu gura căscată.

„Ce naiba s-a întâmplat cu Amber?” se întrebă Skye uluită.

— Haide, Skye, spuse Amber ferm, trăgând-o pe Skye atât de tare de braţ încât aceasta se trezi supunându-se când Amber o târî de cealaltă parte a paravanului de pânză, spre garderobă.

— De unde naiba ai apărut de îţi permiţi să vii aici şi să vorbeşti aşa cu noi? spuse directoarea de la Hustler, urmându-le, dar Amber începuse deja să-i strângă hainele lui Skye.

— Astea sunt ale tale? îmbracă-te, îi porunci lui Skye. Plecăm.

— Ei, stai aşa, spuse femeia de la Hustler.

Dar Amber, fixând-o pe Skye cu o privire pătrunzătoare a ochilor ei verzi, urlă:

— Fă-o! cu atât de multă autoritate încât Skye se trezi întinzându-se în grabă după fusta mini de blugi şi tricoul ei, îmbrăcându-le peste trupul uleios, luându-şi şlapii şi poşeta, uitând de lenjerie, târâtă cu forţa de Amber spre uşă.

— Nu fi zgârcită, scumpo! strigă fotograful după el. împarte-ţi dragostea!

Soarele intens de L.A., dogorind în parcarea de beton de afară, era orbitor după relativa întunecime a studioului amenajat într-un centru comercial, fără nicio clădire înaltă prin apropiere care să blocheze lumina. Asfaltul se încinsese, făcând ca parcarea să scoată aburi de căldură.

Amber şi Skye se opriră brusc, clipind, căutându-şi ochelarii de soare. Iar acel moment îi dădu răgaz lui Skye să-şi revină din şoc şi să se întoarcă spre Amber, spunându-i furioasă:

— Ce dracu’? Tocmai m-ai târât de la treizeci de mii de dolari!

— Nu-mi vine să cred, spuse Amber, clătinând din cap. Pur şi simplu nu-mi vine să cred că voiai într-adevăr să faci asta.

— Toată lumea o face în ziua de azi! protestă Skye.

— Nu, Skye. Mâinile lui Amber erau proptite pe şolduri, capul împins înainte. Nu e aşa! Nu toată lumea îşi desface picioarele ca tot restul lumii să vadă ce au acolo! îşi aminti ce spusese Petal. E ca şi cum ai fi o bucată de carne într-o măcelărie!

— Cum de ai aflat măcar despre asta? întrebă Skye, nereuşind să se abţină.

— De la mama lui Petal. Amber se schimonosi. Nu este tocmai mama ideală. Dar se pare că ştie o grămadă de oameni din industria pornografică.

— Asta nu e…

— Să nu te-aud! spuse Amber autoritară. Ştiu că nu vrei să faci asta! Mi-ai spus că nu vrei s-o faci!

— Asta era înainte să vii şi să-mi furi rolul ăla! spuse Skye la fel de furioasă, sprijinindu-şi şi ea mâinile pe şolduri. Palmele ei lăsară urme uleioase pe fustă şi îşi simţi hainele lipindu-se de ea într-un fel dezgustător. Avea să fie nevoită să arunce totul. Te-ai dat bine pe lângă Joe şi i-ai făcut ochi dulci şi l-ai convins să tragă câteva sfori pentru tine! Pe la spatele meu! îmi faci scârbă!

— M-am dat la o parte din calea ta cu Joe imediat ce mi-am dat seama…

— A, da? De asta ai apărut la Cascabel în limuzina lui?

— M-a adus cu maşina! protestă Amber. Suntem doar prieteni!

— Nu poţi să-mi spui că n-a încercat-o cu tine! spuse Skye acuzator.

Amber roşi.

— Suntem doar prieteni, repetă ea, dar cu mai puţină forţă. Skye, ceea ce e important aici e că, dacă faci asta, n-o să mai poţi trece niciodată cu buretele peste această experienţă. Trebuie să…

— Să nu îndrăzneşti să-mi spui ce trebuie să fac! ţipă Skye la volum maxim. Tu ai totul şi încă îmi mai ţii morală? Când tu pozezi sexy, apari în nenorocita de revistă Sports Illustrateci, în regulă? Ei bine, eu nu sunt suficient de înaltă pentru asta, şi nu am o frumuseţe de model! Nu am

acel aer de mică pasăre rătăcită care îi determină pe Joe şi pe dr. Raf şi pe tipul care îţi plăteşte în prezent chiria să se bată între ei ca să aibă grijă de tine! Eu nu am decât ţâţele şi faţa, şi mă întorc în studio să câştig ceva bani cu ele, fiindcă nu văd nicăieri tipi bogaţi care să stea la coadă pentru onoarea de a-mi plăti nenorocita de chirie!

Era imposibil să te răsuceşti pe călcâie şi să pleci ca o furtună când erai unsă cu ulei şi încălţată în şlapi, dar Skye încercă să o facă, picioarele alunecoase scârţâindu-i pe tălpile de plastic la fiecare pas.

Fotograful, fata de la machiaj şi o parte dintre directorii executivi ai revistei Hustler ieşiseră din studio şi aşteptau lângă uşă. Skye se întoarse lipăind la ei, cu o expresie de hotărâre pe chip.

— Aşa! spuse ea furioasă, întorcându-se şi ridicând spre Amber degetul mijlociu. Cu asta i-am spus unde poate să se ducă! Să mergem înapoi şi să mai turnăm nişte ulei pe mine!

Amber

„Nu-mi vine să cred că am făcut asta”, îşi spuse Amber, privind-o pe Skye întorcându-se hotărâtă în studio, urmată de restul echipei de la Hustler. „Oare ce naiba se întâmplă cu mine? Simt tot felul de impulsuri zvâcnind în mine şi le urmez de fiecare dată. Nici nu-i de mirare că îmi era teamă să renunţ la medicamente”, reflectă ea cu umbra unui zâmbet. „E destul de înspăimântător să ai astfel de impulsuri. Cu atât mai puţin să le şi urmezi”.

Uşa studioului se închise zgomotos. Skye dispăruse, întristată, Amber se întoarse la maşina ce o aştepta.

„Cel puţin am făcut tot ceea ce am putut”, îşi spuse ea cu un regret profund. Era foarte îngrijorată în privinţa lui Skye. Faptul că fusese de acord cu pictorialul pentru Hustler – probabil i se oferise mai mult decât pentru cel din Playboy – era primul pas pe o pantă foarte alunecoasă. După ce Skye făcea acest lucru, profesioniştii aveau să se învârtă în jurul ei ca nişte vulturi, cerându-i să facă filme porno, să exploateze la maximum scurtul ei moment de celebritate.

Linda îi descrisese acest lucru cât se poate de clar când Amber îi ceruse să-i găsească locaţia sesiunii foto a lui Skye. Aveau să-i ofere o sumă relativ uriaşă pentru primul film, să distribuie un actor care să semene cât mai mult posibil cu Joe – Amber se crispase la auzul acestui lucru – şi să o convingă pe Skye să repete cât mai multe scene posibil din filmul înregistrat la reabilitare.

— Şi nimeni nu se opreşte la un singur film porno, îi spusese Linda, ridicând din umeri. E tânără, e sexy, banii sunt fantastici. Şi se pricep de minune să te convingă să faci diverse chestii. Nu ţi-ar veni să crezi. Şi după aia… ei bine, ajungi să te convingi singură să o faci, ştii? Fiindcă îţi doreşti acei bani. Seamănă oarecum cu drogurile, adăugase, devenind tot mai entuziasmată de subiect. Le consumi până devii dependent, apoi începi să alergi după ele. Şi te poţi descurca destul de bine şi după ce te retragi. Din pornografie, mă refer. Te căsătoreşti cu un cântăreţ sau un boxer sau ceva de genul. Rămâi gravidă şi îţi asiguri un venit pentru următorii optsprezece ani.

Linda aruncase o privire plină de tristeţe pe fereastră, spre Petal, care stătea în faţa casei de lângă piscină, vorbind la telefon cu unul dintre prietenii ei din Londra.

— Dar asta funcţionează doar dacă obţii custodia copiilor, spusese ea sumbru. Primeşti munţi întregi de bani când ai custodia copilului. Eu am fost prea tânără, ştii? Nu am cântărit bine problema. Ar fi trebuit să mă ţin de ea cu ambele mâini. Ar fi valorat o avere.

„Biata Petal”, îşi spuse Amber acum, în vreme ce maşina ieşea din parcare. „Ştiu că poate fi îngrozitor de răzgâiată, dar nu prea a avut mult noroc în copilărie. Chiar dacă tatăl ei s-a descurcat oribil, i-ar fi fost şi mai rău lângă mama ei”.

Şi, inevitabil, acest gând o făcu pe Amber să reflecteze la una dintre cele mai mari probleme ale ei: situaţia cu Slava. Slava reacţionase la declaraţia lui Amber de a-şi câştiga independenţa faţă de bărbaţi cu aceeaşi tehnică pe care o perfecţionase atât de bine de-a lungul

anilor. Refuza pur şi simplu să se gândească la acest lucru. Susţinea că Amber era prea isterică şi derutată în acel moment, din cauza terapiei, pentru a avea habar ce îşi dorea cu adevărat. De fiecare dată când Amber insista că se hotărâse, că Slava avea să fie nevoită să se adapteze la numeroase schimbări în viaţa lor. Slava ignora ceea ce auzea, zâmbind binevoitor şi spunând că era mult prea devreme pentru Amber să ia orice decizie majoră.

Plecase chiar într-o tură de cumpărături prin Rodeo Drive în dimineaţa aceea, spunând că poate Amber avea dreptate, poate petreceau într-adevăr prea mult timp sub acelaşi acoperiş. Slava urmărise reality-show-uri ce se petreceau în LA. Încă de când sosise acolo, văzând copiii bogaţi, născuţi în familii privilegiate, plimbându-se pe trotuarele largi ale acestui cartier, încărcaţi cu plase de cumpărături. Poşete de la Judith Leiber, diamante de la Harry Winston, pantofi cu toc înalt de la Stuart Weitzman; cuprinsă de o mare încântare. Slava îşi alcătuise o listă de magazine pe care voia să le viziteze, îşi îmbrăcase cele mai elegante haine ale ei şi îşi rezervase o maşină care să o ducă la intersecţia dintre Wilshire şi North Rodeo.

„Ar trebui să fiu nerăbdătoare să am casa doar pentru mine”, îşi spuse Amber, dar, cumva, acest gând o făcu să se simtă mai singură decât se aşteptase. Scena petrecută între ea şi Skye fusese nu doar o sursă de supărare, fiindcă eşuase complet în ceea ce îşi propusese să facă; în momentul respectiv se folosise de rezerve de curaj şi energie pe care nici măcar nu ştia că le are.

Amintindu-şi ceva despre care Joe vorbise la Cascabel, se aplecă în faţă şi bătu în paravanul de sticlă ce o separa de şoferul limuzinei.

— Ai putea să mă duci la Runyon Canyon? întrebă ea. Am nevoie de nişte aer proaspăt.

„Doamne!” îşi spuse Amber patruzeci de minute mai târziu, prăbuşindu-se pe o piatră încălzită de soare. „Nu-mi vine să cred că am o condiţie fizică atât de slabă”.

De remarcat că un canion la modă din L.A. nu era alegerea ideală ca să încerci să urci un deal abrupt pentru

prima dată în viaţă. Absolut toţi cei care urcaseră şi ei pe poteca largă o depăşiseră pe Amber; mulţi dintre ei trecuseră alergând, sărind pe lângă ea cu uşurinţa unor capre de munte, dar chiar şi cei care urcaseră la pas o devansaseră, aruncându-i priviri pline de compătimire peste umerii îmbrăcaţi în supraelastic, în vreme ce ea urca din greu, cu respiraţia şuierând, îmbrăcată în blugi strâmţi. Bărbaţi goi de la brâu în sus, îmbrăcaţi în pantaloni scurţi de alergare; femei în pantaloni trei sferturi mulaţi pe picior şi bustiere de care aveau prea puţin nevoie, cu părul jucându-le în coadă de cal. Şi toţi având căşti în urechi şi dispozitive iPod prinse la betelia pantalonilor sau pe braţe, cu trupurile netede şi bronzate acoperite de o sudoare fină, părând a fi într-o formă suficient de bună cât să poată participa oricând la un triatlon. îi invidiase pe cei ieşiţi la plimbare alături de câinii lor, prinşi în lesă; un ciobănesc sau un dog german în fiecare mână ar fi ajutat-o enorm să înainteze în sus.

„Trebuie să-mi fac abonament la o sală”, îşi spuse Amber, cu pieptul încă ridicându-se greoi în încercarea de a reveni la o respiraţie cât de cât normală. „E foarte jenant. Nu vreau să sufăr un atac de cord la douăzeci şi şapte de ani, încercând să urc pe un deal”.

Nu fusese nevoită niciodată până atunci să facă sport, având norocul de a se fi născut cu unul dintre acele trupuri înzestrate de la natură cu o musculatură fermă. Dar cum nu-şi folosise niciodată acei muşchi pentru vreo activitate fizică reală, acum aceştia începură toţi să urle de durere, şocaţi de ceea ce li se ceruse să facă.

Trase de betelia blugilor, ce începuse să o strângă. Pantalonii îi erau băgaţi în botine, iar fermoarul acestora fusese mai greu de închis peste pulpele ei în acea dimineaţă decât oricând altcândva.

Pastilele alea pe care mi le dădea Matka nu mă împiedicau doar să fiu în permanenţă neliniştită. Mă făceau şi să uit de mâncare. Acum mănânc mai mult decât am mâncat vreodată în perioada în care luam pastile. O simt. Sutienele îmi lasă urme roşii pe piele când le dau jos.

Am purtat acea rochie Diane von Furstenberg la Cascabel fiindcă se înfăşoară în jurul meu, ca să nu mă chinui să trag fermoarul unei rochii prea strâmte”.

Ar fi trebuit să fie un gând sumbru, dar Amber îşi dădu seama că zâmbea în schimb.

„N-am să joc rolul ăla. Fata care apare în costum de baie în filmul făcut de prietenul lui Joe. Probabil nici n-am să arăt suficient de bine în costum de baie pe când încep filmările. Şi n-am de gând să mă înfometez ca să revin la greutatea mea de model. Dacă mă apuc de asta, îmi va fi foarte greu să nu apelez din nou la pastile. Skye ar putea juca acel rol. Am să-l sun pe producător să-i spun că mă retrag. Skye i-a plăcut sincer. Dacă îi spun că Joe îi cere acest lucru, se va bucura să-i ofere ei rolul în locul meu. Trebuie să urmez o altă cale de acum înainte. Trebuie să renunţ la locuri de muncă în care sunt judecată după cât de bine arăt într-un nenorocit de costum de baie. Dacă trebuie să-mi pun un şorţ în schimb şi să curăţ mese, atunci asta voi face”.

Scoase telefonul din buzunarul pantalonilor de blugi, crispându-se de cât de fix era îndesat acolo, şi formă numărul lui Tony. „Ar fi trebuit să fac asta acum câteva zile”, îşi spuse ea. Dar fu foarte uşurată când auzi mesa-jul căsuţei vocale a telefonului lui, în loc de vocea lui.

— Tony? spuse, ezitând la început, dar devenind-tot mai încrezătoare pe parcurs. Tony, sunt Amber. Îmi pare rău să fac asta lăsându-ţi un mesaj, dar trebuie să-ţi spun acum. Nu pot avea o relaţie cu tine. Îmi pare foarte rău, dar nu pot. Caut un alt loc unde să pot locui cu mama şi o să ne mutăm de îndată ce va fi posibil. Vom renunţa la apartamentul din Londra. Nu ştiu unde vom ajunge într-un final, dar vom fi bine. Nu-ţi face griji pentru noi. Şi mulţumesc foarte mult pentru tot ceea ce ai făcut, Ţony. Mi-aş dori să pot avea o relaţie cu tine, dar nu pot. Îmi pare rău.

Închise şi îşi puse telefonul înapoi în buzunar.

„Am rezolvat, Matka. Nu mă poţi face să mă răzgândesc. Nu va fi nici Joe, nici Tony. Dacă nu-l pot avea

pe dr. Raf, nu vreau un premiu de consolare”.

Brusc, se simţi foarte obosită. Soarele ce o moleşea, gândul la scena care o aştepta cu mama ei după ce Slava ajungea acasă în după-amiaza aceea şi Amber o anunţa că renunţase la rol şi îi refuzase definitiv şi pe Joe şi pe Tony… se strâmbă, copleşită de gândul a cât aveau să fie de chinuitoare următoarele câteva zile.

„Prizonieră în viaţa mea cu Matka, încercând să-mi refac existenţa, încercând s-o fac cât mai fericită posibil, şi să fac faţă gândului că dr. Rai se va căsători cu dr. Lucy şi n-am să-l mai văd niciodată… O, Doamne!”

Închizând ochii, Amber se lăsă să alunece pe piatră, sprijinindu-se cu spatele de ea, cu iarba sub picioare, îşi cuibări capul, surprinzător de confortabil, într-o nişă din piatră, şi se lăsă cuprinsă de o reverie somnoroasă de care avea mare nevoie. Soarele îi inundă faţa şi nici măcar nu-i păsa. „Nu mai sunt model. Pot să mă bronzez dacă vreau”. Chipul doctorului Raf apăru plutind în visele ei; faţa lui, mâinile lui, trupul lui lipit de al ei.

„Nu-mi vine să cred că n-am să-l mai văd niciodată”, spuse ea, alunecând complet în somn. „Pur şi simplu nu-mi vine să cred…”

Amber înota într-o mare de votcă în care pluteau insule de Vicodin. Insulele aveau margini ascuţite şi, când se lovi de ea, o tăiară. durerea fu surdă mai întâi, apoi începu să explodeze. Îşi simţea braţul ca despicat. Ceva se prelingea pe el, ceva greu ce îi provoca mâncărimi şi o irita, făcându-şi să-şi dorească să se şteargă. Ridică mâna şi icni de durere; probabil îşi prinsese degetele între două dintre insule şi le zdrobise între ele cumva, căci şi le simţea lovite până la os…

„Nu. Nu insule. O uşă”.

„Cineva ţi-a prins degetele într-o uşă când ai încercat s-o deschizi”.

„Nu pluteşti nicidecum pe o mare, eşti întinsă pe covorul din dormitor, sângerând”.

„Şi cineva încearcă să te ucidă”.

Deschise brusc ochii.

Cineva o striga pe nume de undeva de foarte, foarte departe, de la distanţă atât de mare încât nu-şi dădea seama dacă era bărbat sau femeie. Sunetul era atât de înfundat, ca şi cum ar fi ajuns la ea prin mai multe straturi de căptuşeală înfăşurate în jurul capului ei.

Şi părea să fi orbit.

Îşi întoarse capul dintr-o parte în cealaltă, panicată, începând să se zbată, dându-şi seama că nu mai putea respira, fiindcă avea ceva ce i se apăsa pe faţă. Ceva ce o împiedica complet să vadă. Ceva ce o împiedica să respire…

Durerea din braţul ei şi din mâini fu uitată acum în panica ei de a nu se sufoca. Cu toată forţa ce o mai avea în ea, întinse mâinile şi lovi norul greul ce îi acoperea capul. Iar prin el mai simţi ceva.

O pereche de mâini, ţinându-l în loc. Ţinându-i o pernă peste faţă, încercând să o sufoce.

Valul surprinzător de forţă la care Amber apelase mai devreme în ziua respectivă, când o târâse pe Skye, goală, de pe platoul filmării pornografice, o cuprinse din nou acum. Se răsuci puternic într-o parte, folosindu-şi mâinile apăsate pe covor şi ridicându-şi umerii pentru a împinge greutatea de pe faţă. Inspirând adânc, reuşi să strige după ajutor.

Fu un strigăt aspru, răguşit, aducând mai mult a lătrat decât a sunet de om. Nu îi veni să creadă că ieşise din gura ei.

— Taci! îi spuse femeia, violent.

Şi Amber îşi dădu seama, pentru prima dată, ce auzea.

Dădu să ţipe din nou, având coardele vocale mai calde acum, fiind mai sigură că va produce ceva ce s-ar putea auzi; dar în secunda următoare perna i se apăsă din nou peste faţă, şi se zvârcoli sub ea, luptându-se cu toată forţa. Era în genunchi, cu mâinile lipite sub pernă, încercând să o împingă deoparte; i se păru că îşi auzi numele strigat din nou, dar din câte îşi dădea ea seama, putea la fel de bine să fi fost o halucinaţie născută din

disperarea ei de a fi salvată.

Se luptau acum frenetic pentru a obţine controlul asupra pernei. Femeia stătea în spatele ei, apăsându-i violent perna peste faţă, împingând capul lui Amber pe spate, sprijinit de genunchii ei, într-o strânsoare malefică. Şi Amber pierdea. Slăbită de medicamentele pe care le luase şi de votca ce-i fusese turnată pe gât, capul încă îi plutea într-o ameţeală care, se gândi înspăimântată, avea să i se dovedească fatală.

„Nu pot”, îşi spuse, înnebunită de teamă, agăţându-se de pernă. „Nu pot s-o dau jos!”

Respiraţia i se întrerupse şi ameţeala se înteţi. De fiecare dată când reuşea să prindă puţin perna, aceasta îi era împinsă şi mai ferm peste faţă, blocându-i nasul, gura, ochii. Întunericul se revărsă în jurul ei; lumini minuscule îi apărură în faţa ochilor. Începu să îşi piardă cunoştinţa din lipsă de oxigen. Strânsoarea ei pe pernă slăbi, genunchii îi cedară şi, când se răsturnă, îşi dădu seama că pierduse.

Perna i se trânti peste faţă cu o bufnitură ce îi zgudui tot trupul, forţând aerul să îi iasă din plămâni cu un geamăt; femeia stătea deasupra ei, îngenuncheată pe pieptul ei, apăsând perna în jos cu o furie sălbatică.

Trupul lui Amber rămase fără vlagă, mâinile i se întinseră deschise. Nu mai rămăsese nimic în ea. Nici aer. Nici luptă. Nici şansă la viaţă.

Întunericul o învălui şi se lăsă să alunece în el.

Amber

Totul o durea, dar respiratul era cel mai dificil. Plămânii o dureau la fiecare ridicare şi cădere a pieptului, la fel de intens de parcă ar fi inhalat fum; îşi simţea pieptul vânăt. Iar când deschise ochii îşi dădu seama că era pradă halucinaţiilor.

Fiindcă, aplecat deasupra ei, era dr. Raf, sprijinindu-i capul cu o mână în vreme ce-i dădu părul la o parte de pe faţă cu cealaltă.

— Amber? spuse el blând. Amber, mă auzi?

Ea reuşi să aprobe din cap, neîndrăznind încă să vorbească. Chipul lui se contură clar, iar ochii ei se

umplură de lacrimi.

„Chiar azi eram sigură că n-am să-l mai văd niciodată. Şi iată-mă aici, întinsă în braţele lui…”

Cu un efort uriaş, ridică o mână pentru a-i atinge faţa, sprijinind-o de conturul bărbiei lui. Când îi simţi pielea, cu barba de după-amiază crescând prin netezimea obrazului lui, senzaţia fu atât de delicioasă încât respiraţia i se opri pentru o clipă în gât.

— Poftim? Dr. Rai se aplecă şi mai aproape de ea. Amber? Ai spus ceva?

Buzele lui erau atât de aproape de ale ei acum. Mâna ei se strecură în jurul capului lui, trăgându-l în jos milimetric, atât cât era nevoie pentru a-i simţi respiraţia caldă pe faţă şi mirosul loţiunii de după ras. Iar acestea îi dădură forţa să-şi ridice capul, deşi i se părea greu ca de plumb, şi să-şi lipească buzele de ale lui.

— Amber, şopti el peste gura lui.

Apoi mâna de sub capul ei deveni mai fermă, îi preluă greutatea, şi o sărută.

O duru chiar mai tare decât înainte, fiindcă o îmbrăţişa atât de strâns. Dar probabil era pe deplin masochistă, căci îi răspunse la îmbrăţişare cu la fel de multă forţă, apăsându-şi pieptul învineţit de al lui; braţele ei alunecară în jurul gâtului lui, trăgându-l spre ea, frecându-şi faţa de ţepii bărbii lui, savurând chiar şi plăcerea, fiindcă ea îi arăta că nu avea halucinaţii. Chiar era atât de aproape de ea. Nimeni nu-şi imagina că simte barbă în halucinaţiile sale.

Gura lui se prăvăli în forţă peste a ei; o sărută mai adânc decât o făcuse vreodată, mai pasional. Ea se încolăci în jurul gâtului lui, împletindu-şi degetele în buclele lui, dorindu-şi să se răsucească spre el până devenea atât de strâns o parte din el încât să nu-i mai poată da drumul niciodată. Mâna lui pe capul ei o ţinea lipită de el, refuzând să-i dea drumul, lăsându-şi limba să-i pătrundă în gură, sărutând-o ca şi cum…

„Ca şi cum ar fi crezut că am murit”, îşi spuse Amber, extaziată când îşi dădu seama cât de disperat fusese la

gândul de a o pierde. „Aproape ca şi cum m-ar iubi...”

— Pentru numele lui Dumnezeu, răsună vocea lui Skye, întrerupându-i reveria. Nu-i nicicum momentul potrivit, porumbeilor!

Cu mare regret, dr. Raf şi Amber se despărţiră încet, ca şi cum ar fi fost lipiţi laolaltă; fu ca un efort fizic pentru Amber să-şi desprindă privirea de pe a lui. Când el se mută, ajutând-o să se ridice în capul oaselor, Amber văzu ceea ce se afla în spatele lui, în colţul dormitorului ei. Toate celelalte detalii începură să se contureze clar, încet şi dureros.

Sângele, ce i se coagula acum pe braţ. Zvâcnetele din pieptul ei, fiecare muşchi dureros, şi adrenalina gonindu-i prin corp de la luptă, de la cât de aproape fusese de moarte şi de la sărutul cu dr. Raf...

„Nu”, îşi spuse ea ferm. „Fără «dr.». Doar Raf de acum încolo”.

Apoi, în spatele umărului lat al lui Raf, al cărui biceps puternic era conturat de cămaşa strâmtă roz-deschis, o văzu pe Skye.

Amber încă se ţinea de Raf pentru a-şi menţine echilibrul. Degetele ei se înfipseseră probabil adânc în carnea lui, dar el nu spuse nimic. Îşi înfăşură braţele în jurul ei, asigurându-se că era susţinută, şi îşi întoarse capul pentru a privi ceea ce vedea ea.

Skye, aşezată pe marginea patului. În tricoul şi fusta de blugi pătate de ulei pe care le îmbrăcase mai devreme, pentru a merge la sesiunea foto pentru Hustler. Îşi desfăcuse părul din cele două codiţe copilăreşti şi şi-l periase, strângându-l într-un nod voluminos la ceafă, dar purta în continuare machiajul strident şi genele false ce o făceau să arate ca o păpuşă exagerată.

Însă nu era nimic de păpuşă în expresia severă cu care o privea pe femeia prăbuşită grămadă în colţul dormitorului.

Slava. Făcută ghem peste perna pe care încercase să o folosească pentru a-şi sufoca fiica.

— Am venit să te caut, spuse Skye, răspunzând la

întrebarea mută din ochii lui Amber. Am renunţat la sesiunea foto după ce ai plecat tu. Fericită? oftă prelung şi zgomotos. Pur şi simplu n-am putut să o fac. Aşa că am aflat unde stai şi am venit să-ţi mulţumesc, să-ţi spun că n-am făcut-o până la urmă. Iar mama ta – arătă din cap, cu o expresie sumbră, spre Slava – a venit la poarta de la intrare din faţa casei şi mi-a spus că nu eşti acasă. Era ciudată. Era prima oară când o întâlneam, dar era foarte ciudată. Şi duhnea a votcă. Adică, votca nici măcar nu miroase prea tare, dar ea duhnea, ştii ce zic? Nu era de bine. Oftă. Aşa că atunci când a închis poarta, m-am gândit: „Rahat. Mama lui Amber se poartă ciudat, nu vrea să mă lase să o văd... vine până la poartă, nici măcar nu mă lasă în casă... miroase a băutură...” întâlni din nou privirea lui Amber. Credeam că ai revenit la pastile, mărturisi ea. Că poate te-ai enervat şi ai venit acasă să te întâlneşti cu mama ta şi ai început să bei cu ea sau să iei pastile. Sau amândouă. Îmi pare rău, Amber. Dar nimeni de la Cascabel nu credea că e o idee bună să te întorci să locuieşti cu mama ta, ştii? Aşa că am intrat în panică. L-am sunat pe dr. Raf să văd ce mă sfătuieşte să fac. Eram amândoi foarte îngrijoraţi. El spune că foştii dependenţi care se reapucă de consum iau adesea o supradoză, fiindcă îşi închipuie că pot consuma aceleaşi doze ca în trecut, dar nu mai pot, fiindcă pragul lor de toleranţă scade dramatic.

— Am venit imediat, spuse Raf, vorbind în părul lui Amber. Şi am trecut de poartă şi am bătut la uşă. Dar nu a răspuns nimeni.

— Ceea ce era şi mai ciudat, spuse Skye, fiindcă ştiam că mama ta e acasă, iar ea spusese că tu nu erai. Aşa că dr. Raf a sărit gardul...

Amber făcu ochi mari.

— Ai sărit gardul? spuse ea. E înalt de trei metri!

— A fost foarte tare, spuse Skye. A sărit şi s-a prins de marginea de sus, apoi s-a ridicat din braţe. Îşi dădu ochii peste cap când Amber îl fixă cu o privire adoratoare pe dr. Raf. Mi-a deschis, apoi am ocolit casa prin spate şi am găsit uşa de la bucătărie deschisă şi am început să te

căutăm…

— V-am auzit strigând, spuse Amber. Am încercat să vă răspund – şi atunci a luat perna…

Vocea i se sparse şi începu să plângă.

— O, iubito, spuse Raf, mângâind-o pe păr, ţinând-o la pieptul lui. Eşti în siguranţă acum. E totul bine. Eşti în siguranţă acum.

— O, Raf… hohoti ea pe cămaşa lui.

— Am văzut sticla goală şi pastilele, spuse Skye sumbru. Plus asta.

Arătă din cap spre noptieră, pe care se afla o mică pâlnie de plastic alb culcată pe o parte.

Amber se chinui să-şi amintească tot ce se întâmplase.

— Am venit acasă, spuse încet. După ce am fost la Runyon Canyon. Şi Matka era aici. Am fost surprinsă, fiindcă îmi spusese că avea să-şi petreacă toată ziua în Rodeo Drive. Mi-a dat un pahar de cola – a spus că am nevoie de el fiindcă arătam deshidratată. Amber ridică o mână la gât, care o ustura ca şi cum ar fi fost vânăt pe dinăuntru. Probabil mi-a pus în cola ceva care să mă adoarmă profund… Apoi – Amber înghiţi un nod, ceea ce îi provocă o durere feroce –, apoi m-a ajutat probabil să urc până aici şi mi-a pus… mi-a pus…

Nu putea s-o spună.

— Ţi-a pus pâlnia în gură, spuse Skye încet. A zdrobit încă o doză de medicamente, le-a pus într-o sticlă de votcă şi le-a turnat prin pâlnie. Şi a înscenat toată povestea asta. Arătă spre albumele de fotografii şi revistele de pe pat, cuvintele scrise cu ruj pe peretele dormitorului. Apoi avea să spună că se întorsese din Rodeo Drive mult mai târziu şi te găsise când nu se mai putea face nimic.

— Nu ţi-a dat destul, spuse Raf mohorât, strângându-şi braţele în jurul ei. Altfel nu te-ai fi trezit deloc fără să ţi se facă spălături stomacale.

— N-am făcut nimic, spuse Slava, ridicând în sfârşit capul, privindu-i cu ochi reci inexpresivi. Nu am făcut nimic. Nu înţelegeţi. Încercam să o fac pe Amber mai bine.

Să-i pun asta – bătu perna – sub cap.

— Da, sigur. Eu ştiu ce am văzut, spuse Skye dispreţuitoare. Şi a trebuit să te dau jos cu forţa de pe ea.

— Matka, spuse Amber încet. Îmi amintesc ce ai spus. Vorbeai în slovacă. Îmi amintesc fiecare cuvânt.

Mama ei o privi îndelung, îngustându-şi ameninţător ochii.

— Voiai să distrugi totul, şuieră ea într-un final spre fiica ei. Nici Tony, nici Joe. Aveam să pierdem totul! Nu tu casă frumoasă, nu tu maşină, nu tu nimic! Şi te-ai gândit doar la tine! Nu la mine! Se lovi cu mâna în piept. Copilul trebuie să aibă grijă de mama sa. Aşa se face!

— Dar, Matka – de ce ai vrea să mă ucizi? întrebă Amber deznădăjduită.

— Ţi-am făcut asigurare, bombăni Slava. Când am venit aici, după ceea ce s-a întâmplat la Londra. Ţi-am făcut asigurare pentru o grămadă de bani. În caz că se întâmplă din nou.

— Dumnezeule, şopti Skye, în vreme ce sunetul sirenelor ce se apropiau în viteză urca panta abruptă a dealului de sub casă.

— Copilul trebuie să aibă grijă de mama sa! repetă Slava, ridicând tonul, cu vocea spartă. Copilul trebuie să aibă grijă de mama sa! Dacă nu ai grijă de mine, la ce-mi eşti bună? gâfâia acum, strângând la piept perna şifonată şi pătată de votcă. Ani întregi am avut grijă de tine! Am făcut lucruri pentru tine! Lucruri rele! Iar acum vii şi-mi spui că n-ai să-mi dai nimic pentru toţi acei ani!

Coafura atent aranjată de păr blond-cenuşiu a Slavei îşi pierduse ţinuta în urma luptei cu fiica ei şi cu Skye. Câteva şuviţe îi atârnau peste faţă, tapate şi pline de fixativ, şi clătină din cap furioasă, dându-le deoparte, continuând s-o privească urât pe Amber.

— Cred că suntem chit acum, Matka, rosti Amber foarte încet.

Se auzi sunetul maşinilor intrând în curtea casei, frânele scârţâind. Se auziră voci strigând şi uşi trântite. Skye se ridică, aruncându-i Slavei o privire dură, ieşi din

dormitor, aplecându-se peste balconul scărilor, şi strigă:

— Suntem aici toţi.

Un şir de paşi grei răsună pe marmura din hol şi pe trepte, făcând casa să se zguduie sub impactul lor. Amber îşi dădu seama că se agăţa şi mai strâns de Raf.

— Nu mă abandona, îi şopti ea.

— N-am s-o fac, spuse el, ţinând-o în braţe.

Brusc, îşi aminti scena de la Cascabel, petrecută cu doar câteva zile în urmă. Dr. Lucy, atât de dornică să facă paradă de inelul ei de logodnă, să o ţină pe Amber la distanţă…

— Stai, spuse ea, relaxându-şi strânsoarea pe Raf. Nu pot – nu dacă eşti încă…

Apropierea dintre ei şi timpul pe care el şi Amber îl petrecuseră împreună la Cascabel îi permise lui Raf aproape să-i citească gândurile:

— Am rupt logodna chiar în ziua aceea, spuse el, trăgând-o din nou mai aproape. Am fost un idiot să mă logodesc cu ea de la bun început. Nu, mai rău. Am fost nebun. Nu mă puteam gândi la nimic altceva în afară de tine – când i-am cerut mâna lui Lucy am ştiut că e o idee îngrozitoare, am regretat-o imediat… Oftă. A plecat de la clinică.

Cuprinsă de o uşurare uriaşă, vinovată, Amber se agăţă din nou de el în vreme ce doi paramedici dădură buzna în dormitor, urmaţi imediat de poliţiştii pe care Skye îi chemase odată cu ambulanţa. Amber închise ochii, copleşită.

— Voi fi lângă tine în permanenţă, îi spuse Raf, vorbind în părul ei. Crede-mă. N-am să te mai părăsesc niciodată.

epilog Petal

— Este cea mai mişto chestie dintre toate! cântă Tas, îmbrăţişându-l încântată pe J.C. Cea mai mişto chestie dintre toate!

— Covor roşu, fată! chiţăi J.C., îmbrăţişând-o la rândul său. Covor roşu de Hollywood!

Îşi aruncă din nou privirea în limuzina albă lungă din

care tocmai ieşiseră el şi Tas.

— Petal, lasă băiatul în pace! spuse el, chicotind. Dă-te jos de pe băiat! Te aşteaptă publicul!

Interiorul limuzinei era luminat cu leduri ce licăreau ca nişte stele peste Petal şi Dan, ce stăteau înlănţuiţi la capătul îndepărtat al scaunului de piele, împletiţi într-o îmbrăţişare complicată.

— Mi-a fost atât de dor de tine! murmură Petal în urechea lui Dan, trecându-şi limba în jurul ei pentru a-şi confirma declaraţia.

— O, drăguţă, şi mie! Tânjesc de-o lună întreagă după sex!

Dan o muşcă de gât atât de tare încât Petal ţipă.

— O să tânjeşti după sex acum, spuse Petal obraznică, atingându-l uşor între picioare şi făcându-l să geamă.

— Cât durează nenorocitul ăsta de film, oricum? bombăni Dan. Nu-mi vine să cred că mergem la o premieră la Hollywood şi e o afurisită de comedie romantică…

— Apare şi un căţeluş drăguţ în ea, spuse Petal. Şi ai ocazia să-l cunoşti pe Joe Jeffreys.

— Tare! spuse Dan rânjind. Bun, hai să-i dăm bătaie…

O ridică din braţele lui şi o împinse spre uşă, plesnind-o peste fund. Aplecându-se aproape în două pentru a reuşi să iasă din limuzină şi trecând pe lângă cameramanul VHL care înregistrase întreaga scenă, Petal ţipă fericită:

— Am să ţi-o plătesc! ameninţă ea, coborând din maşină, aranjându-şi rochia Christopher Kane de un roz fluorescent mulată pe corp.

Tas îi aranjă rapid tivul, studiind-o pe Petal din cap până în picioare, îndreptându-i colierul uriaş de aur ce îi ajungea până pe piept, apoi dându-se în spate şi aprobând din cap. Picioarele lungi şi zvelte ale lui Dan, îmbrăcate în blugi negri strâmţi, apărură din limuzină.

— E de comă cât de repede te obişnuieşti cu asta, comentă el adresându-se grupului şi arătând din cap spre cameramanul care cobora şi el din maşină, alăturându-se

primului, care aşteptase acolo pentru a înregistra ieşirea lui Petal şi a grupu ui ei de prieteni din limuzină.

— O, Doamne, spuse J.C., bătând din palme, toată viaţa mi-am dorit să fiu urmărit de camere peste tot. E ca un vis devenit realitate.

Tas ridică palma în aer, iar el sări să şi-o lipească de a ei.

— Aduşi cu avionul din Londra, oftă ea. La clasa economic, dar oricum. Şi având propriile camere în casa lui Petal.

— Silverlake, nu Malibu, dar o casă întreagă cu piscină şi jacuzzi, declamă J.C.

— Drăguţa mea s-a descurcat bine, nu-i aşa? Dan îşi îmbrăţişă prietena. Ai fost trimisă pachet la reabilitare şi te-ai întors cu propria emisiune pe VHL!

— Bun, băieţi, spuse Michelle, producătoarea serialului Petal cucereşte LA.-ul, apărând din spatele unuia dintre cameramani. Ştiu că sunteţi în al nouălea cer şi toate alea, dar trebuie să încetaţi să mai vorbiţi despre emisiune, bine? Nu putem folosi nimic din materialul ăsta.

— Scuze, Michelle, spuse Petal, aruncând o privire mustrătoare grupului ei de prieteni. N-au ajuns decât azi-dimineaţă, ştii? încă încearcă să se obişnuiască.

— Ei bine, obişnuiţi-vă repede! le ceru Michelle, cu o expresie hotărâtă. Joe Jeffreys trebuie să apară din clipă în clipă – trebuie să înregistrăm momentul…

— Joe! Joe! Te iubim! ţipă o ceată de fete ţinute în spatele cordonului de catifea roşie pe cealaltă parte a străzii.

— O, uau, spuse Dan pe un ton de respect profund, întorcându-se şi lungindu-şi gâtul pentru a vedea silueta înaltă şi blondă a lui Joe Jeffreys înaintând de-a lungul cordonului, râzând, strângând mâini cu cât mai multe dintre admiratoarele care ţipau, luând telefoanele mobile întinse de acestea şi ţinându-le în faţă, aplecându-se în spate îndatoritor pentru a poza pentru fotografii, în vreme ce acestea se înghesuiau să îşi bage capetele în cadru lângă capul lui.

— Joe! strigă Petal, sărind în sus şi-n jos pentru a-i atrage atenţia.

Traversând relaxat trotuarul, arătând exagerat de elegant într-un costum albastru-închis şi cămaşă albă fără guler, care fuseseră în mod evident croite toate astfel încât să se potrivească pe constituţia lui masivă, Joe o observă pe Petal şi ridică mâna spre ea.

— Bună, scumpo, spuse el, apropiindu-se de ea, ridicând-o în aer ca pe o păpuşă şi depunând un sărut mare şi zgomotos pe fiecare dintre obrajii ei. Mi-ar fi fost imposibil să nu remarc părul tău!

Dându-i drumul, îi ciufului părul galben intens, prins în creştetul capului cu o agrafă neagră uriaşă; J.C., cu o îndrăzneală enormă, dădu la o parte mâna lui Joe.

— Obraznicule, spuse el pe un ton de flirt. Mi-a luat ore întregi să i-l coafez azi după-amiază.

— Scuze, omule, spuse Joe, rânjind. Ăsta-i bărbatul tău, Petal?

— Dragule! Vezi să nu! J.C. îi aruncă o ocheadă. Dar aş putea fi al tău dacă m-ai ruga frumos...

— El e Dan, spuse Petal, împingându-l în faţă.

— Bună, Dan, spuse Joe, salutându-l pe acesta în stil clasic american – o strânsoare de mână puternică, urmată imediat de o îmbrăţişare rapidă, încheiată de o lovitură peste umăr.

— Joe, tocmai a apărut limuzina lui Jen, îi spuse alarmat un asistent în costum.

— Ne vedem, spuse Joe, ridicând o mână, aruncându-le un zâmbet şi întorcându-le spatele.

— Doamne, şopti J.C. Omul ăla e monstruos de sexy.

— Şi e cât se poate de heterosexual, spuse Tas sec, deşi avea şi ea ochii la fel de mari ca toţi ceilalţi în urma întâlnirii cu Joe Jeffreys şi charisma lui extraordinară.

— O, dragă, ştiu, oftă J.C. Dar chiar şi aşa. M-am simţit ca îmbăiat într-o lumină de aur. Mă întreb dacă la fel de bine s-au simţit cei care l-au întâlnit pe Iisus?

Michelle Lee-Glazer închise scurt ochii în extaz: dacă materialul rămânea la fel de savuros, Petal cucereşte LA.-

ul avea să fie un succes de zile mari.

Limuzina lui Jennifer Downs opri exact în dreptul covorului roşu, în locul rezervat exclusiv celebrităţilor de cel mai înalt rang. Şi nimeni nu se încadra mai bine în acea categorie, în acel moment, decât Jennifer Downs. Când coborî din maşină cu toate cele patruzeci şi cinci de kilograme ale ei îmbrăcate într-o rochie până la glezne Christian Siriano, încărcată din plin cu volane şi care probabil cântărea la fel de mult ca ea, ţipetele admiratorilor ei deveniră atât de stridente încât făcură ca toţi câinii aflaţi pe o rază de un kilometru şi jumătate să răspundă cu lătrături furioase.

Joe se aplecă, luă mâna lui Jennifer şi o ajută să coboare. Jennifer se opri în faţa lui, zâmbindu-i triumfătoare, arătând ca o zână superbă, cu umerii goi strălucind pe fundalul decolteului înspumat al rochiei. Un colier cu diamante îi fusese împletit în părul blond şi scurt, arătând ca o podoabă pentru păr, şi un alt set de diamante îi strălucea la urechi; când Joe îi ridică mâna la buze în mijlocul strigătelor de aprobare ale mulţimii, Jennifer ridică cealaltă mână, stânga, şi-l atinse pe obraz, arătându-şi deloc accidental inelul de logodnă cu un diamant uriaş aflat pe inelar.

— La naiba, asta a fost bine gândit, murmură Michelle Lee-Glazer, în vreme ce Carmen, coborând elegant din limuzină, zâmbi aprobator spre sceneta jucată de Joe şi Jennifer şi concepută de ea.

Joe şi Jennifer se întoarseră, mână în mână, pentru a traversa covorul roşu, dar apoi un val de strigăte înduioşate şi impresionate întâmpină un nou-sosit. Trăgândân lesă, tremurând de nerăbdarea unui câine pe care îl aşteptau bunătăţi serioase dacă îşi asculta cuminte dresorul, labradorul auriu care jucase rolul din titlul filmului în Eu, el şi Domnul Lăbuţe alergă spre Joe cu entuziasm, sărind pe el când Joe îl prinse de labele din faţă şi se aplecă pentru a-i da voie câinelui să-l lingă pe faţă.

Spectatorii se dezlănţuiră înnebuniţi. Aerul răsună de strigăte atât de ascuţite încât Petal îşi acoperi urechile cu

palmele. Câinele, profesionist cu vechime, rămase cât se poate de netulburat de public, revenind cu labele pe pământ şi încolăcindu-se fericit în jurul picioarelor lui Joe când acesta luă lesa de la dresor.

Cu Jennifer într-o parte şi labradorul în cealaltă, cu un zâmbet uriaş pe chipul lui frumos, Joe porni pe covorul roşu însoţit de atâtea bliţuri cât să-i provoace unui epileptic probleme grave de sănătate. J.C., Tas şi Petal participaseră la numeroase premiere la Leicester Square, păşind pe covorul roşu acolo, cu Petal făcând piruete şi pozând pentru fotografi, simbol al celor mai moderne fete din Anglia. Dar aici era vorba de un nivel cu totul diferit de celebritate: Joe şi Jennifer, în acel moment, cu părul lor de aur, ridicoli de frumoşi şi putând fi recunoscuţi instantaneu, erau regele şi regina Hollywoodului.

Plus că aveau un labrador auriu care străbătea covorul roşu alături de ei, la fel de fotogenic ca ei doi.

Petal şi grupul ei de prieteni se zgâiră în urma lor cu gurile căscate, la fel de uluiţi ca toţi fanii cu feţele înroşite, ţipând din spatele cordoanelor de catifea roşie.

— Petal! murmură Michelle Lee-Glazer furioasă, făcându-i semn din cap lui Petal să se alinieze cu restul celebrităţilor care urmau să străbată covorul roşu.

— A, da! Petal îşi reveni brusc în fire. Eşti gata. Dan? întinse braţul îndoit spre el, iar Dan, încă părând uluit, îşi trecu mâna pe sub el. Închide gura, dulceaţă! spuse ea, lovindu-l uşor peste bărbie. Ai să înghiţi vreo muscă!

— Joe Jeffreys m-a îmbrăţişat, murmură Dan, pornind amândoi spre fotografi. Şi totul a fost înregistrat! Toţi cei din Newcasle o să-şi spargă capul de ciudă când o să vadă!

Joe

La fel ca numeroşi alţi actori, Joe nu fusese niciodată în stare să-şi privească de la un capăt la celălalt propriile filme. Jennifer nu se mai sătura să se vadă pe ecran: uneori, în livingul lor uriaş din casa de oaspeţi a complexului în care locuia Joe, ea şi Carmen se ghemuiau pe canapea şi îşi petreceau ziua întreagă urmărind filme cu Jennifer. Joe se întreba sincer cum reuşea s-o facă. În ceea

ce-l privea, îşi ieşea din pepeni când se vedea pe ecran, jucând un rol şi arătând – după părerea lui – ca un adevărat ticălos.

Dar întotdeauna aştepta treizeci de minute înainte de a se strecura afară de la o premieră. Între timp, mulţimile se împrăştiau, fotografii şi camerele de televiziune îşi strângeau echipamentele, iar jurnaliştii de la publicaţiile de scandal se întorceau la redacţie, predându-şi materialele. Când ieşi în hol, scoţându-şi pachetul de Marlboro din buzunar şi dezbrăcându-şi sacoul de la costum, cinematograful era, din fericire, gol.

Şoferul lui obişnuit ştia cum stătea treaba; când Joe ieşi în aerul cald al serii, maşina îl aştepta deja discret lângă cinematograf.

— Acasă, James, spuse Joe, întinzându-şi în faţă picioarele lungi şi aprinzându-şi ţigara.

— Domnule Jeffreys? Numele meu e Eduardo, spuse şoferul sfios, scoţând maşina în drum.

— Da, Eduardo, ştiu, spuse Joe, turnându-şi un pahar de Glenfiddich, whisky-ul lui favorit. Ar fi trebuit de fapt să fumeze un trabuc la el, dar îşi impusese singur să nu permită fum de trabuc în maşină. Poate acasă, mai târziu. Un Cohiba Esplendido, adus prin contrabandă din Cuba. E dintr-un film vechi, îi explică şoferului. Acasă, James, şi nu cruţa caii. L-am văzut aseară.

— În regulă, domnule Jeffreys. Scuze, spuse Eduardo. Acasă vă duc.

Vederea porţilor de securitate deschizându-se larg îi trezea întotdeauna lui Joe un sentiment calm de relaxare, bucurându-se dinainte pentru ceea ce îl aştepta acasă. Hengist şi Horsa, cei doi dogi germani ai lui, aşteptaseră răbdători lângă porţi; când văzură maşina familiară intrând, începură să ţopăie în jurul ei încântaţi şi o urmăriră pe alee, iar Joe coborî geamurile şi îi încurajă. Le dădu voie să sară pe el când coborî din maşină, lovindu-i drăgăstos peste bot şi luptându-se puţin cu ei.

— Hei, simţi mirosul labradorului, spuse el cu un zâmbet strâmb, observând că Horsa îi adulmeca foarte

concentrată mâna. E ultima dată când vin acasă de la lucru mirosind a un alt câine, bine, scumpo?

O mângâie cu forţă pe capul ei uriaş, trăgând-o de urechi, iar ea gemu fericită şi se lovi de el cu atâta elan încât ar fi răsturnat un om mai slab.

„Casa mea, câinii mei”, îşi spuse el fericit, inspirând adânc aerul umed şi cald al nopţii, în timp ce Eduardo ocoli cu maşina pentru a o duce într-o parte a complexului. „O, viaţa e frumoasă”. Întreaga seară fusese o treabă bine făcută; presa avea să descrie în termeni pozitivi întâlnirea romantică dintre el şi Jennifer de pe covorul roşu; Carmen îl asigurase de acest lucru. Trebuia doar să se ferească de orice urmă de scandal în următorul an: trei luni ca filmul să ajungă în toată lumea, încă trei luni până la lansarea acestuia pe DVD, apoi alte şase luni pentru a răspândi zvonuri că eforturile legate de organizarea nunţii îşi puneau amprenta asupra lui şi a lui Jennifer, iar faptul că erau angajaţi în proiecte desfăşurate pe continente diferite intervenea să îi despartă; şi, în cele din urmă, anunţul trist că Joe Jeffreys şi Jennifer Downs nu mai formau un cuplu, cu rugămintea ca presa să le respecte intimitatea şi să îi lase în pace în aceste momente dificile.

„Casa mea, câinii mei”, îşi spuse Joe din nou, deschizând larg uşa de la intrarea în conac, simţind în nări, spre surpriza şi plăcerea lui, aroma bogată de carne şi caş a unei mese gătite acasă. „Şi, mai ales, femeia mea, adăugă el amuzat. „Cine ar fi crezut? Stăteam în sala aia de cinematograf şi număram minutele rămase până voi putea să mă strecor afară şi să mă întorc la ea. Nimeni nu mi-a mai ajuns aşa de mult la inimă”.

Îşi impuse să străbată agale, nu în fugă, holul uriaş, livingul şi bucătăria la fel de enormă; nu voia să-şi trădeze nerăbdarea. Skye, într-un şorţ de trei ori prea mare pentru ea şi cu mănuşi de bucătărie care arătau ca şi cum n-ar mai fi fost folosite niciodată, tocmai scotea o cratiţă de lasagna dintr-unul dintre cuptoarele Smeg.

— Hei! spuse Joe uluit. Habar n-aveam că ştii să găteşti!

Hengist sări spre Skye, care îl respinse cu o împunsătură din şold.

— Ticăloşi lacomi, spuse ea iritată. Le-am dat deja de mâncare, dar sunt în permanenţă flămânzi.

— Ar trebui să fii atentă, spuse Joe vesel, sprijinindu-se pe barul de travertin în formă de L ce înconjura bucătăria, urmărind-o pe Skye chinuindu-se să închidă cuptorul şi să ridice cratiţa grea pe blatul de bucătărie. Au aceeaşi greutate ca tine. Dacă li se face prea foame, s-ar putea să-ţi smulgă un picior.

— De parcă ar face aşa ceva, spuse Skye, coborând mâna pentru a o mângâia pe Horsa pe cap. Mă iubesc deja. Bleah! Lasă foarte multe bale.

— Nu pot spune că n-o înţeleg, spuse Joe. Şi mie îmi plouă în gură. Lasagna aia miroase al naibii de bine.

— Trebuie să stea puţin, spuse Skye, scoţându-şi mănuşile de bucătărie şi ştergându-şi fruntea cu ele. îi aruncă un zâmbet. Aş putea să te mint şi să-ţi spun că am gătit eu totul, spuse ea, traversând bucătăria şi venind lângă el, dar ţi-ai da seama mai devreme sau mai târziu că nu e aşa. Am comandat să-mi fie adusă. Există câteva localuri în care se vinde mâncare gătită adevărată pe care trebuie doar s-o bagi în cuptor. Ţi se oferă şi timpul de preparare şi tot.

— Deşteaptă fată, spuse Joe aprobator. Skye se sprijini de cealaltă parte a barului, cu coatele pe el, faţă în faţă cu Joe. Îţi păstrează mâinile alea frumoase pentru o muncă mai importantă.

— A, da? Skye îi zâmbi seducător. Cam ce anume?

Joe o prinse de încheieturi şi îi şopti la ureche o sugestie.

— Joe Jeffreys! Skye îşi desprinse mâinile, prefăcându-se şocată şi oripilată. Nu aş fi acceptat niciodată niciun fel de aranjament cu tine dacă aş fi ştiut că ai o minte atât de murdară!

— Prea târziu, spuse Joe, sărind peste bar cu uşurinţa unui om care făcea acel truc de cincisprezece ani. Ai fost de acord să semnezi. A mea eşti. Nu pleci nicăieri.

Se aplecă să-i depună un sărut pe buze, cu braţele înfăşurându-i-se în jurul taliei ei.

— Nu-mi aminti! spuse Skye, râzând şi lovindu-l cu palmele. Dă-te jos de pe mine – simt din respiraţia ta că ai băut, iar eu n-am gustat nimic încă! Nu e corect!

— Orice e corect în dragoste şi în război, păpuşă, spuse Joe, savurând felul în care îi licăriră ochii şi i se îmbujorară obrajii când îl auzi vorbind de dragoste.

„E prea devreme pentru asta”, îşi spuse. „Dar, la naiba, nici nu sunt prea departe. E o nebunie, ei? Nu este aici decât de câteva săptămâni şi deja simt că nu vreau să plece niciodată. M-a prins. M-a prins bine”.

Fericit, o privi întorcându-se spre frigiderul de băuturi Sub-Zero şi scoţând o sticlă de şampanie Cristal, care fusese pusă acolo să se răcească.

— Îmi pare rău că te-am pus să semnezi nenorocitul ăla de contract, spuse el. Hai, dă-mi mie aia – o să-ţi rupi unghiile. Luă sticla de la ea, desfăcând folia. Atâta că genul ăla de hârtie e o practică standard când eşti, ăăă…

— O vedetă de cinema de talie mondială, încheie Skye, pentru a-l scuti pe el de jena de a o spune. Se ridică în vârful picioarelor pentru a-l săruta. Înţeleg, Joe. Sincer. După toată povestea cu Investigator, înţeleg de ce Carmen a insistat pe aspectul legal.

Când se mutase în casa lui, Skye fusese nevoită să semneze un contract; promisese să nu dezvăluie niciun cuvânt despre orice legat de viaţa personală a lui Joe, nici acum, nici în viitor, în schimbul unui cont bancar generos deschis pe numele ei şi a unei serii nesfârşite de avantaje asociate statutului de prietenă secretă a lui Joe Jeffreys.

Joe scoase dopul şi umplu paharul pe care i-l întinse Skye.

— Într-un fel, n-a fost chiar cel mai romantic lucru din lume, adăugă ea, dar într-altul – roşeaţa din obraji i se înteţi –, a fost.

— Poftim?

Joe îşi turnă şi lui un pahar.

— Un an, spuse Skye, sorbindu-şi şampania.

Contractul e pe un an. Îşi plecă fruntea. M-am gândit că probabil mă placi tare ca să fii sigur că vrei să petreci un an întreg cu mine…

— Oh. Joe îşi simţi vârfurile urechilor roşind şi ele. Oh. Da. Ştii, nici măcar nu m-am gândit vreodată la asta. Adică, mi s-a părut firesc. Ciudat, nu?

Îi rânji ca un şcolar prins de prima lui pasiune. Ştia că aşa era. Iar ea zâmbea cu ochii în podea, arătând atât de drăguţă şi de sfioasă, şi de sexy, toate în acelaşi timp încât nu reuşi să-şi mai ţină mâinile departe de ea.

— Ştii ce iubesc eu la tine? spuse el, folosind astfel cuvântul pe care altfel nu ar fi îndrăznit să-l rostească atât de aproape de începutul relaţiei. Mă faci să zâmbesc de fiecare dată când te văd. O trase spre el, o răsuci şi se aplecă să o sărute pe umăr, lăsându-şi mâinile să-i alunece în jos pe braţele ei. Nu mă plictiseşti niciodată. Îmi provoci o erecţie de piatră şi eşti sălbatică la pat ca un tren fără frâne. Astea sunt cam toate calităţile pe care mi le doresc.

— Uau, spuse Skye, delectându-se cu faptul că Joe folosise cuvântul „iubire”. Se frecă sexy cu fundul de el. Chiar ştii să faci declaraţii romantice.

Joe îşi lăsă mâinile să-i alunece pe spate până la talie, găsindu-i fermoarul de la fustă.

— O, da, spuse el fericit, în vreme ce ea îşi scutură şoldurile pentru a-l ajuta să-i dea jos fusta. O să-ţi arăt un romantism de no să-ţi vină să crezi ochilor tăi frumoşi.

Fusta îi căzu pe podea, iar Skye întoarse capul spre el să-l privească.

— Nu va trebui să rămân un secret pentru totdeauna, nu? spuse ea plină de speranţă. Adică, ştiu că trebuie să mă ascund aici deocamdată şi să stau în bârlog prin hoteluri când filmezi, dar dacă lucrurile ies bine între noi – roşi din nou – nu va trebui să fac asta la nesfârşit… sau da?

— Hei, ai să joci în filmul ăla al lui Jeff Ringquist produs de Clearwater, remarcă el. Dacă merge bine, ai să-ţi poţi găsi şi alte roluri. Peste un an vei fi o actriţă promiţătoare. Nu văd de ce nu aş putea avea o relaţie cu o actriţă promiţătoare, nu-i aşa? îşi trecu degetul mare pe

sub elasticul slipului ei şi începu să-l dea jos. Ai putea să te dezbraci de tot, murmură el în părul ei. Dacă oricum se pare că spre asta ne îndreptăm.

— Dar voi rămâne mereu stripteuza cu care ţi-ai tras-o la reabilitare, spuse Skye tristă. Există o filmare cu noi doi care circulă liber pe internet. Nu ai putea avea niciodată o relaţie adevărată cu mine. Adică nu pe faţă.

— Glumeşti? Joe o prinse de tivul tricoului şi i-l ridică până la subsuori. Mâinile lui se întoarseră în faţă, pe sânii ei, alunecând peste dantela sutienului, căutând pe pipăite clema de închidere. Sutien cu închidere în faţă, spuse el apreciativ. Favoritul meu. Mmm. Oricum – îi desfăcu sutienul, lăsându-l să-i atârne liber, şi îi cuprinse strâns sânii în palme – aşa e şi mai bine! Noi doi ne-am cunoscut la reabilitare, ne-am apucat de chestii, am parcurs programul, ne-am cuminţit, ne-am dat seama că ne plăcem şi ne-am aşezat la casa noastră – nu este cea mai drăguţă poveste de reabilitare pe care ai auzit-o vreodată?

Îi trase bretelele sutienului de pe umeri, iar Skye se scutură pentru a-l ajuta, trăgându-şi tricoul peste cap. Când se întoarse cu faţa spre el, era complet goală.

— Ai mult prea multe haine pe tine, spuse ea, cu ochii licărind de fericire pentru ceea ce tocmai îi spusese Joe. Se întinse după cureaua lui, lipindu-se de el, apăsându-se cu tot corpul gol de el şi ridicându-se pe vârfuri pentru a-i şopti în ureche: Ştii chestia aia pe care voiai s-o fac cu mâinile? Pregăteşte-te, iubitule.

— Mai târziu, spuse Joe fericit. Acum mi-e sete.

O prinse de talie, o aşeză pe barul de marmură şi spuse, luând în mână sticla de şampanie:

— Întinde-te, bine? Am o idee.

— O, nu, se prefăcu Skye că protestează. Tu şi ideile tale nenorocite.

Se întinse sprijinită pe coate, arcuindu-şi mult spatele şi dându-şi capul pe spate, cu părul revărsându-i-se pe marmură. Joe se băgă între picioarele ei, aruncându-şi câte unul peste fiecare umăr, apoi turnă şampanie, încet şi atent, în buricul ei, până se umplu şi se revărsă; apoi se

aplecă în faţă şi o linse toată, cu limba atât de fierbinte şi sexy în timp ce sorbi bulele încât Skye gemu, arcuindu-şi pelvisul spre el. Joe îi turnă din nou şampanie în buric, lăsând-o să se scurgă şuvoaie între picioarele ei.

— Ooo! Prea rece! spuse Skye, zvârcolindu-se fericită.

— Serios? Te plângi acum? replică Joe, lingând-o pe abdomen, lovind-o uşor cu limba, făcând-o să geamă şi să se cambreze sub el, împingându-şi şoldurile spre el, în vreme ce Joe continuă pe un ton de falsă tristeţe: Şi eu care credeam că îţi plac ideile mele. O clipă mai târziu, îşi închise gura peste ea făcând-o să ţipe atât de tare încât Hengist şi Horsa, care se îndepărtaseră pentru a se trânti pe podeaua din sufragerie, ridicară capetele, se priviră scârbite şi se ridicară greoaie, pentru a găsi un loc mai puţin zgomotos în care să doarmă.

Amber în cariera ei de model, Amber călătorise în întreaga lume. Pozase în mătase fâlfâitoare pe Marele Zid Chinezesc, ieşise într-un costum de baie minuscul din Marea Caraibilor pe nisipurile roz ale insulei Eleuthera din Bahamas şi participase la o sesiune fotografică în Veneţia în care fusese nevoită să stea întinsă într-o gondolă îmbrăcată doar în lenjerie, în vreme ce un fotograf stătea atârnat de Podul Accademia, îndreptându-şi camera spre trupul ei aproape gol, în vreme ce un stol de turişti entuziaşti îi făceau frenetic poze cu telefoanele şi camerele lor digitale.

Dar îşi amintea prea puţin din călătoriile ei. În tot acest timp fusese sub efectul unei combinaţii de pastile, într-o ceaţă plăcută, aproape ca o transă, indusă de medicamente, ce îi oferise un strat de protecţie psihologică ce îi permisese să facă lucruri precum să urce într-o gondolă ce se legăna, în plină zi, îmbrăcată doar într-un set de lenjerie intimă din dantelă transparentă şi o pereche de pantofi Louboutin.

„N-aş mai putea să fac asta acum”, îşi spuse ea cu regret, privind apa de dedesubt. Stătea pe balconul camerei sale de hotel, care dădea spre domul alb şi

clopotniţa bisericii Santa Maria della Salute; hotelul era separat de biserică printr-un canal îngust, un mic afluent ce se scurgea între Grand Canal într-o parte şi Giudecca în cealaltă. ca Maria Adele, hotelul, avea propriul debarcader, de care tocmai se apropia un taxi cu motor pentru a lăsa să coboare un singur pasager, un bărbat elegant cu părul argintiu, într-un costum alb de pânză fină. Acesta urcă pe debarcaderul de lemn, scăldat în lumina aurie proiectată de lămpile de deasupra intrării în hotel, şi îşi un valiza mică de piele de la pilotul taxiului, intrând în hotel fără a ridica privirea spre Amber, ascunsă pe jumătate în umbrele amurgului, deasupra capului lui.

„Sper că se întâlneşte cu cineva”, îşi spuse Amber. „Sper că iubirea vieţii lui îl aşteaptă într-o cameră aproape la fel de romantică precum asta. Vreau ca toată lumea să fie la fel de fericită precum sunt eu acum”.

Era ca şi cum n-ar mai fi fost la Veneţia până atunci. Totul era nou, totul era perfect; era ca şi cum ar fi văzut toată acea splendoare pentru prima dată. Pe Grand Canal trecu un vaporetto, iar valurile stârnite de acesta făcură taxiul-şalupă de dedesubt să se legene, în vreme ce se îndepărta încet de debarcaderul hotelului, lemnul lucios şi ornamentele de crom licărind în lumina blândă proiectată de lămpile hotelului. Soarele apusese; statuile din jurul bisericii Santa Maria della Salute, sculpturile delicate din jurul ferestrelor şi al clopotniţelor începeau să pălească pe fundalul cerului, care strălucea într-o paletă de nuanţe de albastru şi de purpuriu-închis, pătate uşor la margini cu auriu.

Casa de lângă ea Maria Adele, aflată imediat dincolo de micul pod de fier, era acoperită cu glicină, al cărei frunziş verde şi des era încărcat cu ciorchini de flori mov ce atârnau în jos, reflectate în apa de dedesubt, umplând aerul cu un parfum ameţitor de vanilie cu miere. Amber îl inhală adânc, simţindu-şi capul învârtindu-i-se de la parfum, şi chiar în clipa aceea o aromă diferită, la fel de intensă, se revărsă din baia din spatele ei când uşa acesteia se deschise: lămâie şi mandarine, mirosul dulce şi

proaspăt de citrice al gelului de duş şi al săpunului.

Întorcându-se, îşi întinse braţele pe balustrada balconului şi un zâmbet de fericire pură îi inundă chipul când îl privi pe Raf ieşind din baie, îmbrăcat într-un halat alb, ştergându-şi părul cu un prosop alb, cu pielea mediteraneeană părând, prin contrast, de un auriu-închis. Se apropie încet de ea, traversând podeaua cu gresie.

— Mă gândeam să facem o baie, spuse el. M-am gândit că dacă tot avem o cameră cu jacuzzi ar trebui neapărat s-o folosim. Pot să te conving să faci o baie cu spumă cu mine? Doamne. Aruncă o privire rapidă prin dormitor, ai cărui pereţi erau îmbrăcaţi cu acelaşi brocart alb cu albastru ce acoperea scaunele somptuoase şi patul înalt, înconjurat de oglinzi cu rame de aur, şi cu statui vopsite în alb reprezentând mauri care ţineau lămpi, aflate în colţurile îndepărtate ale camerei. Locul ăsta e uluitor. Nu vreau să plec niciodată. Ieşi pe balcon. Dar să ştii, continuă el, privind-o, că în ceea ce mă priveşte nu era nevoie să venim la Veneţia. Am fi putut rămâne în California. Fiindcă, chiar dacă ne aflăm într-unul dintre cele mai frumoase oraşe din lume şi locuim într-o cameră ce pare ruptă dintr-un muzeu, oricum nu pot vedea cu adevărat nimic în afară de tine.

Amber ridică mâinile, împletindu-şi, braţele în jurul gâtului lui, trăgându-l în jos să o sărute.

— Ai să mă faci să plâng, spuse ea, cu gura lipită de a lui.

— O, nu, spuse el. Gata cu complimentele, atunci. Gata cu ele, dacă te fac să plângi. Gata cu lacrimile.

Sărutul lor fu prelung şi la fel de ameţitor şi de îmbătător ca parfumul de glicină în aer. Amber şi-ar fi dorit să dureze la nesfârşit. Sărutându-l în continuare, îşi lăsă mâinile să-i alunece în jos pe corp, găsindu-i cordonul de la halat, dezlegându-l şi deschizând halatul, apăsându-se pe trupul lui gol, inhalând parfumul pielii sale dincolo de aroma de citrice a gelului de duş.

— Dumnezeule, Amber, oftă el, când mâinile ei alunecară şi mai jos şi descoperiră că era deja erect, o să

mă storci şi o să mă epuizezi.

Făcuseră deja sex în ziua respectivă, trezindu-se cu mintea înceţoşată şi greoaie din cauza diferenţei de fus orar, apăsaţi de greutatea cuverturilor de brocart ale patului, întinzându-se unul după celălalt încă pe jumătate adormiţi; încet, ameţiţi, făcuseră dragoste ca şi cum ar fi fost sub apă, întinşi unul lângă celălalt, cu piciorul lui încălecat peste şoldul ei, cu degetele lui între picioarele ei aducând-o la orgasm în repetate rânduri, ca apa canalului lovindu-se de debarcaderul de sub ei, în timp ce o penetrase, ajungând într-un final la climax cu un fior prelung de plăcere, lipit de spatele ei, adormind în aceeaşi poziţie.

Se treziseră sub lumina intensă a după-amiezii în Veneţia, grăbindu-se înfometaţi să ia un prânz târziu; ieşiseră la un mic restaurant local şi se desfătaseră cu sardine gătite în oţet şi stafide, mici crabi prăjiţi, risotto, negru şi aromat cu cerneală de sepie, şerbet de lămâie şi biscuiţi dulci de mălai. Se plimbaseră pe podul Rialto, cumpăraseră inevitabilul suvenir sub forma unui bol din sticlă de Murano, se pierduseră pe străzile lăturalnice înguste şi, într-un final, se întorseseră cu un taxi la hotel, unde adormiseră din nou, copleşiţi de lumina soarelui, de diferenţa de fus orar şi de fericire.

— Am de recuperat foarte mult timp, remarcă Amber, înfăşurându-şi degetele în jurul lui, răsucindu-şi mâna şi mângâindu-l într-un mod ce îl făcu să geamă din străfundul gâtului. Toţi acei ani de dinainte de a te cunoaşte. Toţi acei ani în care am făcut sex cu oameni pe care nu îi alesesem.

Se înserase, iar noaptea era aproape; era prea întuneric pe balcon pentru a vedea clar expresia lui Raf, dar îi auzi râsul din voce când spuse:

— Ei bine, cu siguranţă m-ai ales pe mine.

— Aşa e, spuse Amber cu mare satisfacţie. Te-am ales pe tine. Am ştiut că te doresc din clipa în care te-am văzut. Ai fost primul lucru pe care mi l-am dorit cu adevărat vreodată.

— Iar eu te-am ales pe tine, zise Raf, cuprinzându-i

faţa în palme şi sărutând-o uşor pe buze.

— M-am tot gândit, spuse ea, jucându-se cu buricele degetelor în sus şi-n jos pe toată lungimea bărbăţiei lui, tacbinându-l, trăgându-l tot mai aproape de ea. După ce ne întoarcem la LA. aş vrea să urmez cursuri de consiliere. Să pot lucra cu foşti dependenţi în recuperare. Ştiu că va fi un proces îndelungat, dar vreau să încerc. Crezi că aş fi cât de cât bună la aşa ceva?

— Cred că ai fi minunată, spuse el, lăsând-o să-l tragă spre ea până când bărbăţia lui se împinse dornică în sus, între picioarele ei, dar – Doamne – am putea, te rog, să vorbim despre asta mai târziu?

— Sigur, spuse ea sfioasă, ridicându-se şi aşezându-se pe balustrada de piatră a balconului, desfăcându-şi picioarele şi aranjându-se astfel încât penisul lui să poată începe să o pătrundă. Dar mă gândeam să te întreb dacă tu crezi că e o idee bună…

— Amber, o întrerupse el, prinzând-o de şolduri şi împingându-se mai tare, câtă vreme sunt în tine ai putea să-mi spui că te gândeşti să devii astronaut şi tot aş spune că mi se pare cea mai bună idee din lume…

— Ssst! îşi puse mâna peste gura lui. Suntem afară – s-ar putea să ne audă cineva.

El îşi strecură mâinile sub fundul ei, ridicând-o milimetric, împingându-şi bărbăţia direct în ea, umplând-o cu totul; Amber icni şi se prinse de gâtul lui pentru a-şi ţine echilibrul, închizând ochii în extaz.

— Să te duc înapoi în cameră? îi şopti el, privind peste umărul ei noaptea veneţiană şi biserica umbrită din zare. N-o să ne vadă nimeni în întuneric, dar…

— Nu! Nu te mişca!

Îşi înfăşură picioarele lungi în jurul taliei lui, lăsându-se pe spate pentru a obţine unghiul exact pe care şi-l dorea, oftând din nou de plăcere pură când îl găsi.

— Doamne, şopti el, începând să se legene în mişcări de penetrare, găsindu-şi ritmul.

— Ssst…

Amber îşi strecură degetele între picioare, căci

mâinile lui erau complet ocupate să o ţină pe ea pe balustrada balconului, şi aproape imediat ce se atinse, ajunse la orgasm. O gondolă apăru pe canalul de dedesubt, iar bătăile lungi şi lente ale singurei sale vâsle în apă răsunară ca un ecou a ceea ce-i făcea Raf, intrând şi retrăgându-se, provocându-i un orgasm ce păru să dureze la nesfârşit, ridicându-se şi coborând cu fiecare legănare a şoldurilor lui peste ale ei.

— Am să termin, îi şopti el în ureche, strângând-o mai tare de şolduri, cu bărbăţia umflându-i-se în ea. Ai să mă faci să termin…

Amber se apăsă pe el, auzindu-l gemând când îşi dădu în sfârşit drumul, simţindu-l ţâşnind în ea, ajungând la rândul ei la un nou orgasm deodată cu el.

„Nici în cele mai sălbatice visuri ale mele nu mi-aş fi imaginat aşa ceva. Nici în cele mai îndrăzneţe fantezii n-am sperat vreodată că voi ajunge la Veneţia, să fac dragoste cu Raf pe un balcon. Simţindu-l cum termină în mine”.

Braţele lui o ţinură strâns, cu bicepşii umflându-i-se sub forţa strânsorii. Amber îşi apăsă faţa de umărul lui şi, în pofida a ceea ce-i spusese el despre plâns, se lăsă pradă lacrimilor, udându-i pielea, simţindu-se cuprinsă de o eliberare totală a emoţiilor, cu trupul pe deplin relaxat şi ochii închişi.

— O, Amber, spuse el pe un ton uşor, când îşi dădu seama că plângea. Iubito, am zis gata cu lacrimile, nu? Te iubesc! Suntem atât de fericiţi! Te rog, nu plânge!

— Ştiu, zise ea, scuturându-şi lacrimile de pe gene, în vreme ce el îşi eliberă o mână pentru a-i şterge ochii. Şi eu te iubesc, Raf. Se întinse să îl sărute. Plâng doar fiindcă sunt atât de fericită! spuse ea, hohotind.

Apoi începu să chicotească la ceea ce tocmai spusese, sprijinindu-şi capul pe umărul lui, plângând şi râzând în acelaşi timp, în vreme ce apa se lovea de debarcader sub ei, iar luna începea să răsară pe catifeaua neagră a nopţii veneţiene.

mulţumiri

Agentul meu, Anthony Goff, a fost un adevărat stâlp de susţinere, ca întotdeauna, şi sunt norocoasă sa de el şi întreaga echipă în sprijinul meu. Maxine am

Hitchcock şi Libby Yevtushenko – talentul vostru de by editare, încurajările constante şi entuziasmul sincer faţă de această carte m-au bucurat, şi mă simt la fel de norocoasă să vă am pe post de redactori! A fost o adevărată plăcere să lucrez cu voi, doamnelor. Rob Cox şi Emma Harrow au muncit atât de mult şi într-un mod atât de creativ pentru a se asigura că romanul meu ajunge la cât mai mulţi cititori posibil – un uriaş mulţumesc pentru asta.

ÎI!

Katharine Walsh, blondă de o frumuseţe răpitoare şi un extraordinar agent de relaţii cu publicul – mulţumesc foarte mult că mi-ai făcut cunoştinţă cu Intercontinental Park Lane, St James Hotel şi absolut fabulosul Bovey Castle: cărţile sunt scânteietoare graţie contribuţiei tale excelente şi strălucitoare! Kristen Ferguson, ai fost grozavă fiindcă ai răspuns la toate întrebările mele despre Intercontinental şi pentru că aiorganizat experienţa Spa Boudoir. Şi toţi cei de la hotelul ca Maria Ade e ne-au oferit cea mai delicioasă vizită în Veneţia pe care ne-am fi putut-o imagina vreodată.

altul, unul complet fără legătură cu trecutul abia trăit. Niciun control, doar o alunecare dintr-o experienţă în alta; în exterior nu e nimeni, în interior doar un soi de vid, iar el curge urmând meandre de neînţeles spre o nouă destinaţie. În timp, a început să îşi vadă viaţa ca pe o hartă care se scria uneori singură, iar aparentul haos, ca pe o formă de transformare. Şi, până la urmă, controlul din vieţile multora nu era decât împietrire.

Îl ştie pe tatăl lui mai mult din amintirile altora. Nu îşi amintea sau, mai degrabă, nu simţea mare lucru când se gândea la bărbatul care îi fusese tată; era tatăl fraţilor lui, fratele lui Tav – el îşi aduce aminte de un bătrân pe care o servitoare îl scotea pe o verandă undeva la marginea casei, indiferent de anotimp, într-un scaun cu rotile mari de lemn, care abia se mişcau şi scârţâiau îngrozitor, stârnind mereu reproşuri din casă. Singura lui amintire vie cu acel bărbat este mâna care uneori i se punea pe creştetul capului. Se ascundea de cei din jur şi, cum ştia că la bătrân nu vine nimeni, stătea pe jos între balustradă şi scaunul lui şi se juca în spiţele căruciorului, un joc pe care îl uitase de mult; dar cât de prezentă îi este încă mâna bătrânului pe creştetul lui. Oare ce voia să spună, era îngrijorat pentru fiul lui cel mic sau nici măcar nu îşi amintea cine era? înclina să creadă că ştia şi că înţelesese ce se întâmpla, deşi nu mai putea să vorbească sau să facă ceva.

Camera în care dormea bătrânul era lipită de camera lui, amândouă minuscule, igrasioase şi prost luminate. Era adus la masă în scaunul cu rotile doar când în casă erau musafiri care îl cunoscuseră înainte. În restul timpului mâncau împreună la bătrân în cameră, pe o măsuţă ovală; mânca cu greu doar cu o mână şi de multe ori îl ajuta cu lingura Anica, o servitoare care le aducea mâncarea şi mai vedea de ei. Oficial, nici băiatul nu fusese izgonit de la masa familiei, ci era copilul rebel şi prost crescut care nu putea fi disciplinat. Unul uitat, altul izgonit, izolarea fusese singurul lucru pe care îl împărţeau.

Viaţa lui Andrei nu era însă tristă sau grea. Se plimba

toată ziua pe moşie, mânca uneori cu ţăranii la câmp din merindele lor, urmărea uimit când veneau femeile lor de departe doar ca să le aducă mâncarea; iubea şervetele mari albe, imaculate pe care întindeau mâncarea şi generozitatea lor. Ţăranii aveau un simţ deosebit al realităţii, ştiau că el era copilul străinei, cel pe care fraţii cei mari nu îl voiau. Ştiau că stăpânul lor, cel pe care îl cunoşteau de când viaţa, trăia într-un scaun cu rotile, un bătrân ascuns undeva în spatele conacului, iar în conac se instalaseră stăpâni fiul cel mare şi nevasta lui. Poate erau şi ei, sau urmau să fie, stăpâni buni, dar deocamdată lucrurile nu se arătau prea bine. Prea repedepuseseră mâna pe tot şi lucrurile nu se opriseră acolo. Într-o dimineaţă, notarul a fost luat pe sus şi adus la conac, au poruncit să vină martori doi servitori din casă, iar tatăl semnase actul de adopţie. Cei din cameră, străinii, nu au înţeles ce se întâmplase, doar că fratele cel mare a devenit tutorele celui mai mic prin actul de adopţie pe care l-a semnat tatăl lor. În seara aceea a fost petrecere – toate acestea le ştia de la Anica, servitoarea care îl crescuse şi care avea grijă de ei. Mulţi din jur au lăudat generozitatea lui Luca, aşa cum avea el grijă de fratele lui cel mic, care era, de fapt, pe jumătate frate, o nebunie de bătrâneţe a boierului celui bătrân. S-a închinat la acea petrecere pentru generozitatea lui, erau

toţi acolo, cei trei fraţi şi sora lor, toţi oameni aşezaşi, la casele lor, gospodari, narnici, dornici să îşi sporească averea; tatăl era şi el prezent şi l-au asigurat pe bătrân că vor avea grijă de micuţ. L-au invitat să moară liniştit. Şi el a murit.

În mai puţin de şapte ani de viaţă, Andrei îşi pierdu ambii părinţi şi deveni legal copilul altcuiva. Dacă vecinii au aplaudat generozitatea, ţăranii au înţeles când, la deschiderea testamentului tatălui, averea s-a împărţiţi între patru copii câţi rămăseseră, pentru că cel mic, străinul, era legal nepotul şi nu fiul tatălui său. Tav, venit la înmormântarea fratelui său, în loc de tristeţe a găsit o

adunare veselă care îşi împărţea averea, direct pe mormânt. Înainte de a fi acoperit, Petruţa a spus: „Eu vreau casa din Poieni”. Tav, avocat de renume în Bucureşti, a înţeles şi el imediat. Credea că le va fi de folos să îşi împartă decent averea, să îl amintească pe tatăl lor, în casa în care şi el crescuse, dar nimic nu mai era ca în vechile timpuri. Stăpânii cei noi parcă nu aveau nimic de-a face cu părinţii lor. La masă le-a spus ceva, probabil tăios şi subtil, în stilul lui, şi a plecat dezgustat.

Îi povestise de atâtea ori cum s-a urcat în maşină şi a Dlecat, transpirat şi nervos, aproape tremurând de scârbă, şi cum s-a oprit la marginea apei să fumeze o ţigară. Acolo, încetul cu încetul s-a liniştit, dar chiar când se pregătea să se urce din nou în maşină, să plece, să uite, şi-a dat seama că nu îl văzuse nici unde pe el, pe Andrei, nepotul cel mic. A încercat să îşi amintească, dar nu era, pur şi simplu el nu apăruse nici la mormântare, nici în casă. S-a speriat groaznic, cele mai negre gânduri l-au cuprins – după cele ce văzuse îi credea în stare de orice, şi într-un nor de praf s-a întors după el. A trecut valvârtej prin casă ţipând, şi toţi cei care continuaseră cheful îl urmăreau încercând să înţeleagă ce vrea. Pe Andrei l-a găsit lângă Anica, servitoarea, într-un costumaş prea mic pentru el, speriat şi dezorientat pentru că până şi mâna aceea dispăruse din viaţa lui.

În aceeaşi colecţie au apărut:

Danielle Steel, O femeie împlinită

Danielle Steel, Cu fiecare zi

Nora Roberts, Visânaib

Nora Roberts, Parfumul iubirii

Nora Roberts, Trăieşte clipa

Nora Roberts, Fericiţi pentru totdeauna

Danielle Steel, Legături de familie

Danielle Steel, Moştenirea

Danielle Steel, Misterele dragostei

Danielle Steel, Strada Charles 44

Nora Roberts, Comori tăinuite

Barbara Delinsky, Evadarea

Jackie Collins, Celebritate
Danielle Steel, Luminile Sudului
Mary Jo Putney, O nouă viaţă
Mary Jo Putney, Umbrele trecutului
Mary Jo Putney, Pasiune şi onoare
Danielle Steel, Petrecerea
Eloise James, L/n sărut la miezul nopţii
Eloise James, Atingerea dragostei
Jackie Collins, Zeiţa răzbunării
Danielle Steel, Coruicul t
Danielle Steel, îngerul păzitor
Nora Roberts, Vieţi la limită-voi 1
Nora Roberts, Vieţi la limită – vol. 2
Fern Michaels, Un Crăciun de neuitat
Fern Michaels, O dorinţă de Crăciun
Joanna Trollope, Nurorile
Joanna Trollope, O altă familie
Mary Jo Putney, O iubire imposibilă – vol. 1
Mary Jo Pumey, O iubire imposibilă – vol. 2
Jo Beverley, Mireasă fără voie
Pamela Morsi, O femeie de succes
— Danielle Steel, Miracolul
— Jacqueline Susann, Valea păpuşilor – vol. 1
— Jacqueline Susann, Valea păpuşilor – vol. 2
— Mary Jo Putney, Compromisul inimii
— Nancy Thayer, Paşi pe nisip
— Amanda Quick, Alchimia dragostei
— Ellen Maister, Vieţi paralele
— Amanda Quick, Tainele trecutului
— Diane Chamberlain, Minciuni din dragoste
— Amanda Scott, Regele furtunilor
— Diane Chamberlain, Secrete şi trădări – vol. 1
— Diane Chamberlain, Secrete şi trădări – vol. 2
— Jo Beverley, Fericire periculoasă
— Diane Chamberlain, înainte de furtună
— Danielle Steel, Două vieţi
— Mary Jo Putney, Dansul pasiunii
— Elin Hilderbrand, Insula

— Danielle Steel, Rugăciuni ascultate
— Sarah J io, Anotimpul regăsirii
— Nora Roberts, Visuri împlinite
— Luanne Rice, Barca de argint
— Mary Jo Putney, Taina contesei
— Santa Montefiore, Cosa de la malul mării – vol. 1
— Santa Montefiore, Casa de la malul mării – vol. 2
— Danielle Steel, Vârstele dragostei
— Loretta Chase, Seducţie
— Judy Astley, Iubiri clandestine
— Amanda Quick, Nesocotita
— Ulrika Jonsson, Suflete regăsite
— Danielle Steel, Hotel Vendôme
— Anne Colon, Angelica. Marchiza îngerilor
— Nora Roberts, îmblânzitoarea de suflete
— Elizabeth Noble, Iubiri de altă dată
— Amanda Quick, Scandal
— Leila Meacham, Trandafiri – vol. 1
Leila Meacham, Trandafiri – vol. 2
Anne Colon, Angelica. Logodnica vândută
Fern Michaels, Noi începuturi
Amanda Quick, O relaţie periculoasă
Elizabeth Noble, Scrisori pentru fiicele mele
Nora Roberts, Treptele iubirii
Daisy Goodwin, Ultima mea ducesă
Danielle Steel, Ecouri
Anne Colon, Angelica. Serbări regale
Helen Warner, Invitaţie la nuntă
Jill Shalvis, Irezistibil
Amanda Quick, Legământul iubirii
Nora Roberts, Paşi spre fericire
Luanne Rice, Un albastru infinit
Danielle Steel, Surprizele vieţii
Amanda Quick, Dorinţa
Lisa Jewell, Petrecerea lui Ralph
Mary Jo Pumey, Când dragostea te schimbă
Helen Simonson, Ultima cucerire
Fern Michaels, în căutarea fericirii

mai participă la campaniile anului 2013.